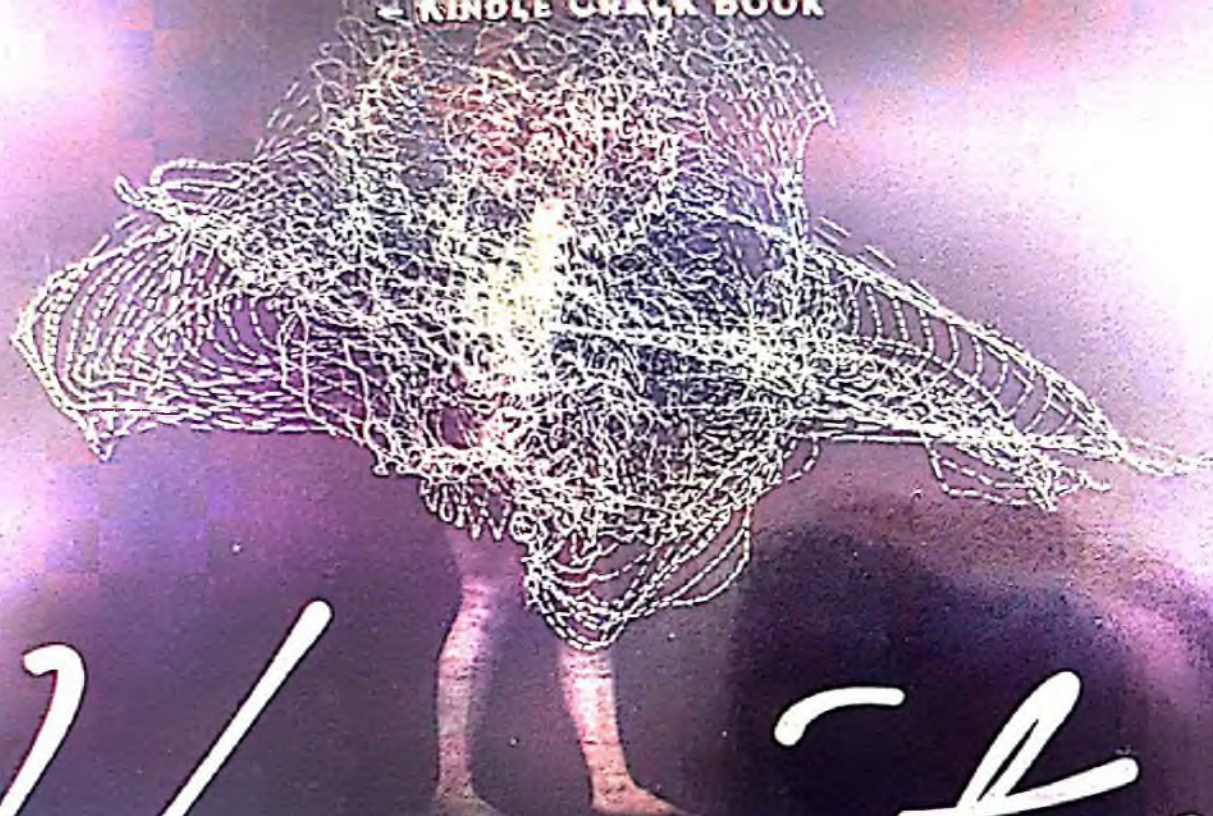

— KINBLE CRACK BOOK

Verity

COLLEEN
HOOVER

Autoarea bestsellerului internațional „UGLY LOVE”

1

Aud sunetul de craniu spart înainte ca stropii de sânge să ajungă la mine.

Tresar și fac un pas scurt înapoi pe trotuar. Unul dintre călcâie nu nimerește bordura, așa că mă prind cu mâinile de stâlpul unui semn de Parcare Interzisă pentru a-mi menține echilibrul.

În urmă cu doar câteva secunde, bărbatul se afla în fața mea. Stăteam împreună în mulțimea celor care așteptau ca lumina semaforului să se schimbe în verde, când a coborât prea devreme pe carosabil și a fost lovit de un camion. M-am repezit spre el și am încercat să îl opresc, însă el s-a prăbușit înainte să îl pot trage înapoi. Am închis ochii când capul i-a intrat sub roată, dar l-am auzit pocnind ca dopul unei sticle de șampanie.

Nu s-a asigurat, ci și-a privit absent ecranul telefonului, probabil un efect secundar al faptului că traversase aceeași șosea, fără incidente, de foarte multe ori până acum. L-a omorât rutina.

Oamenii tresar speriați, dar nimeni nu țipă. Pasagerul vehiculului iese imediat din camion și îngenunchează lângă corpul

bărbatului. Mă îndepărtez de locul accidentului, în timp ce mai mulți oameni se grăbesc să ajute. Nu trebuie să mă uit la omul de sub roată pentru a ști că nu a supraviețuit. E de ajuns să mă uit la cămașa mea, înainte albă, și la sângele împrăsciat pe ea, să știu că un dric i-ar fi mai de folos decât o ambulanță.

Mă răsucesc pe călcâie și plec, în încercarea de a găsi un loc în care să pot respira, dar semaforul acum arată *verde*, mulțimea pornește, iar deplasarea în sens opus devine imposibilă în această mare de oameni din Manhattan. Unii nici măcar nu ridică ochii din ecranele telefoanelor în timp ce trec prin dreptul accidentului. Mă opresc și aștept ca mulțimea să se rărească. Mă uit înapoi spre accident, având grijă să nu privesc direct la bărbat. Șoferul camionului se află acum în spatele vehiculului, cu ochii speriați, și vorbește la telefon. Trei, poate patru persoane asistă. Câțiva sunt furăți de curiozitățile lor morbide și filmează cu telefoanele scena de groază.

Dacă încă aș locui în Virginia, lucrurile s-ar desfășura într-o manieră complet diferită. Toți cei din jur s-ar opri. S-ar instala panica, oamenii ar țipa și un echipaj de știri ar ajunge la fața locului în doar câteva minute. Dar aici, în Manhattan, se întâmplă atât de des ca un pieton să fie lovit de un vehicul, încât nu reprezintă mai mult decât o simplă neplăcere. Pentru unii, o întârziere în trafic, pentru alții, *niște haine pătate*. Probabil se întâmplă atât de des, încât nici nu se va scrie în ziare.

Oricât m-ar deranja indiferența celor de aici, este exact motivul pentru care am ales să mă mut în acest oraș, acum zece ani. Oamenii ca mine trebuie să trăiască în zone suprapopulate. Situația vieții mele este irelevantă într-o localitate atât

de aglomerată. Aici există foarte mulți oameni cu povești de viață mult mai jalnice decât a mea.

Aici sunt invizibilă. Lipsită de importanță. Manhattanul este prea aglomerat ca să îmi acorde vreo atenție și îl iubesc pentru asta.

— Ești rănită?

Îmi ridic privirea și descopăr un tip care îmi atinge brațul și îmi cercetează cămașa. Pe chip i se citește o îngrijorare profundă și mă privește de sus până jos, căutând vreo rană. Din reacția lui îmi dau seama că nu este un newyorkez tipic, pragmatic. Poate că acum locuiește aici, dar provine dintr-un loc care nu a stors complet empatia din el.

— Ești rănită? repetă străinul, de data asta privindu-mă în ochi.

— Nu. Nu e sângele meu. Stăteam lângă el, când...

Nu mai vorbesc. *Tocmai am văzut un om murind.* Eram atât de aproape de el, sângele lui e pe mine!

M-am mutat în acest oraș pentru a fi invizibilă, dar, fără doar și poate, nu sunt impenetrabilă. Am încercat din răspuțeri să devin la fel de tare ca betonul de sub picioarele mele. Nu prea am reușit. Simt cum toată scena macabră la care am fost martoră mi se așază greu în stomac.

Îmi acopăr gura cu mâna, dar o las jos rapid când simt ceva lipicios pe buze. *Mai mult sânge.* Mă uit în jos, la cămașa mea. Atât de mult sânge străin! Îmi apuc cămașa și o îndepărtez de piept, dar mi s-a lipit de piele în locurile unde stropii de sânge s-au închegat.

Cred că am nevoie de apă. Încep să mă simt amețită, mă lasă picioarele și vreau să îmi frec fruntea, să îmi ciupesc nasul,

dar mi-e teamă să mă ating. Îmi ridic ochii la bărbatul care încă mă strânge de braț.

— Am și pe față? îl întreb.

El strânge din buze și studiază cu privirea strada din jurul nostru, apoi gesticulează spre o cafenea din apropiere.

— Acolo vom găsi o toaletă, îmi spune el, lipindu-și mâna de spatele meu, în timp ce mă conduce.

Mă uit peste stradă la clădirea Pantem Press, spre care mă îndreptam înainte de accident. Eram atât de aproape! La cincisprezece, poate douăzeci de metri distanță de o întâlnire la care trebuie neapărat să ajung.

Mă întreb cât de aproape de destinația *lui* era bărbatul care tocmai a murit.

Străinul îmi ține ușa deschisă când ajungem la cafenea. O femeie care duce câte o cafea în fiecare mână încearcă să se strecoare afară din local pe lângă mine, până când îmi vede cămașa. Se dă în lături imediat și ne face loc să intrăm. Mă îndrept spre toaleta pentru femei, dar ușa este încuiată. Bărbatul o deschide pe cea de la toaleta pentru bărbați și îmi face semn să îl urmez.

Se apropie de chiuvetă și deschide robinetul, fără a încuia ușa în urma noastră. Mă uit în oglindă, ușurată să văd că nu arăt atât de rău cum mă temeam. Pe obraji am câteva picături de sânge care încep să se întunece și să se usuce, iar deasupra sprâncenelor mai sunt câțiva stropi fini. Din fericire, cea mai mare parte a ajuns pe cămașă.

Omul îmi dă prosoape de hârtie umede și îmi șterg fața, în timp ce el mai udă câteva. Acum pot să simt mirosul sângelui. Izul metalic din aer mă trimite cu gândul înapoi în timp, pe

când aveam zece ani. Mirosul sângelui a fost atât de puternic, încât mi-l amintesc perfect chiar și după toți acești ani.

Mi se face greață și încerc să îmi țin respirația. Nu vreau să vomit. Dar vreau să mă dezbrac de cămașă. *Acum.*

Deschid nasturii cu degetele tremurânde, apoi mi-o scot și o pun sub robinet. Las apa să o curețe, în timp ce iau celelalte șervețele umede din mâna străinului și încep să-mi șterg sângele de pe piept.

Se îndreaptă spre ușă, dar în loc să-mi acorde intimitate, cât timp stau aici în cel mai puțin atrăgător sutien al meu, el blochează ușa băii, astfel încât nimeni să nu intre peste mine cât sunt dezbrăcată. E un gest ciudat de cavaleresc și mă face să mă simt incomod. Îl urmăresc încordată, în oglindă.

Cineva bate la ușă.

— Ies imediat, spune el.

Mă relaxez puțin la gândul că persoana aflată în fața ușii mă va auzi țipând, dacă va fi nevoie.

Mă concentrez asupra sângelui, până când sunt sigură că l-am curățat pe tot de pe gât și piept. Apoi îmi inspectez părul în oglindă, întorcându-mă la stânga și la dreapta, dar nu văd decât doi centimetri de rădăcini întunecate deasupra unei nuanțe de caramel decolorat.

— Poftim, zice bărbatul, descheind și ultimul nasture de la cămașa lui albă, impecabilă. Îmbracă-te cu asta.

Deja și-a dezbrăcat sacoul, care acum stă atârnat de clanță. Își dă jos cămașa, rămânând într-un maiou alb. Este musculos, mai înalt decât mine. Cămașa lui mă va înghiți. Nu pot purta asta la întâlnirea mea importantă, dar n-am de ales. O iau din mâna lui, când mi-o întinde. Mai smulg câteva prosoape de

hârtie și îmi șterg bine pielea, apoi o îmbrac și încep să o închei. Arată ridicol, dar, privind partea plină a paharului, cel puțin nu craniul *meu* a explodat pe cămașa altcuiva.

Îmi scot cămașa udă din chiuvetă și mă resemnez cu ideea că nimic n-o mai poate salva. O arunc în coșul de gunoi, apoi mă sprijin de chiuvetă și îmi privesc reflecția în oglindă. Doi ochi oboseți și goi se uită înapoi la mine. Oroarea la care tocmai au asistat le-a schimbat culoarea din căprui-deschis în cafeniu-închis. Îmi frec obrajii cu palmele pentru a-mi da un strop de culoare, dar fără niciun rezultat. Arăt ca moartă.

Mă sprijin de perete, cu spatele spre oglindă. Bărbatul își împăturește cravata. O îndeasă în buzunarul sacoului și mă cercetează fugar.

— Nu îmi dau seama dacă ești calmă sau în stare de șoc.

Nu sunt în stare de șoc, dar nici calmă nu știu dacă sunt.

— Nici eu nu-mi dau seama. Tu ești bine?

— Sunt bine, îmi răspunde. Am văzut lucruri și mai rele, din păcate.

Îmi înclin capul, în timp ce încerc să analizez răspunsul lui criptic. Se uită în altă parte, făcându-mă să-l privesc și mai insistent, întrebându-mă ce ar fi putut să vadă mai groaznic decât capul unui om zdrobit sub un camion. Poate că *s-a născut* la New York. Sau poate lucrează într-un spital. Are acea alură competentă a persoanelor care îngrijesc alte persoane.

— Ești medic?

— Lucrez în domeniul imobiliar, scutură el din cap. De fapt, am lucrat.

Întinde mâna spre umărul meu și îmi îndepărtează ceva de pe cămașă. *Cămașa lui*. Când își retrage brațul, mă mai privește pentru o clipă, după care face un pas înapoi.

Ochii lui se asortează cu cravata pe care tocmai și-a îndesat-o în buzunar. Au culoarea verde-*chartreuse*¹. Este atrăgător, dar ceva din postura lui mă face să cred că își dorește să nu fi fost. Aproape ca și cum înfățișarea ar fi un inconvenient pentru el. O parte din el pe care și-ar dori ca nimeni să nu o observe. Vrea să fie invizibil în acest oraș. *La fel ca mine*.

Cei mai mulți vin la New York pentru a fi descoperiți. Restul oamenilor vin aici să se ascundă.

— Cum te numești? mă întreabă el.

— Lowen.

Face o pauză după ce îmi aude numele, dar numai câteva secunde.

— Jeremy, se prezintă el.

Se mută la chiuvetă, deschide din nou robinetul și începe să se spele pe mâini. Continui să mă uit la el, neputând să îmi ascund curiozitatea. La ce s-a referit când a spus că a văzut lucruri și mai rele decât accidentul la care tocmai am fost martori? A zis că a lucrat în domeniul imobiliar, dar chiar și cea mai proastă zi în slujba de agent imobiliar nu ar putea genera cuiva tristețea pe care o degajă acest bărbat.

— Ce ai pățit? îl întreb.

Mă privește prin oglindă.

— Ce vrei să spui?

— Ai spus că ai văzut lucruri mai rele. Ce ai văzut?

---

¹ Verde-aprins, verde-brotăcel.

Oprește apa și se șterge pe mâini, apoi se întoarce spre mine.

— Chiar vrei să știi?

Dau din cap.

El aruncă prosopul de hârtie în coșul de gunoi și apoi își bagă mâinile în buzunare. Tristețea lui se adâncește. Mă privește în ochi, dar există o deconectare între el și acest moment.

— Am scos corpul neînsuflețit al fiicei mele de opt ani dintr-un lac, acum cinci luni.

Trag adânc aer în piept și îmi duc mâna la baza gâtului. *Nu era nici urmă de tristețe în expresia lui. Era disperare.*

— Îmi pare nespus de rău, îi șoptesc.

Și simt asta cu adevărat. Îmi pare rău pentru fiica lui. Îmi pare rău că am fost curioasă.

— Dar tu? mă întreabă el.

Se sprijină de dulap, ca și cum aceasta ar fi o conversație pentru care este pregătit. O conversație pe care a așteptat-o. Cineva care să vină și să îi facă tragediile să pară mai puțin tragice. E ceea ce faci când ai trecut prin situația cea mai crâncenă. Cauți oameni ca tine... oameni care o duc mai rău decât tine... și îi folosești pentru a te face să te simți mai bine cu lucrurile îngrozitoare care ți s-au întâmplat.

Înghit un nod din gât înainte de a vorbi, pentru că tragediile mele nu sunt nimic pe lângă a lui. Mă gândesc la cea mai recentă, rușinată să o spun cu voce tare, pentru că pare atât de ne semnificativă în comparație cu a lui.

— A murit mama, săptămâna trecută.

Nu reacționează la tragedia mea așa cum am reacționat eu la a lui. Nu se manifestă în niciun fel și mă întreb dacă este din cauză că spera ca a mea să fie mai rea. Nu este. *El câștigă.*

— Cum a murit?

— De cancer. Am îngrijit-o în apartamentul meu, în ultimul an. Astăzi este prima dată când ies din casă, după săptămâni întregi.

El este prima persoană căreia îi spun asta cu voce tare. Îmi pot simți pulsul zbatându-se la încheietura mâinii, așa că mi-o prind cu cealaltă.

Ne privim unul pe altul pentru încă un moment. Vreau să-i spun altceva, dar nu m-am mai implicat niciodată într-o conversație atât de serioasă cu un om care mi-e complet străin. Vreau să se termine, pentru că nu știu încotro poate ajunge această discuție.

Nicăieri. Se oprește.

El se uită din nou în oglindă și își examinează înfățișarea, aranjând o şuviță de păr rebel.

— Am o întâlnire la care trebuie să ajung. Ești sigură că o să fii bine?

Mă studiază din nou prin oglindă.

— Da. Sunt în regulă.

— În regulă?

Se răsucesce și repetă cuvintele ca pe o întrebare, de parcă a fi *în regulă* nu este pentru el la fel de valabil cum ar fi fost dacă aș fi spus că sunt *bine*.

— O să fiu în regulă, repet. Ți mulțumesc pentru ajutor.

Mi-ar plăcea să îl văd zâmbind, dar nu e momentul potrivit. Sunt curioasă cum arată zâmbetul lui. În schimb, ridică din umeri și spune:

— Atunci, în regulă.

Descuie ușa băii. O ține deschisă, dar nu ies imediat. Continui să-l privesc, încă nepregătită să dau piept cu lumea de afară. Îi apreciez bunătatea și vreau să spun mai multe, să-l răsplătesc într-un fel, poate la o cafea sau înapoiindu-i cămașa. Mă simt atrasă de altruismul lui, care, în zilele noastre, este o raritate. Dar sclipirea verighetii de pe mâna lui stângă mă împinge afară din baie și din cafenea, pe străzile care acum sunt și mai aglomerate.

O ambulanță a sosit și blochează traficul în ambele sensuri. Mă îndrept iarăși spre locul accidentului, întrebându-mă dacă ar trebui cumva să dau o declarație. Aștept, lângă un polițist care notează detalii de la martori oculari. Declarațiile lor nu diferă de a mea, dar povestesc și eu, apoi las datele mele de contact. Nu știu cât de mult ajută, având în vedere că nu am văzut momentul impactului. Am fost doar suficient de aproape să îl aud. Destul de aproape pentru a fi pictată ca un tablou de Jackson Pollock¹.

Mă uit în spatele meu și văd cum Jeremy iese din local cu o cafea proaspătă în mână. Traversează strada, concentrat la destinația sa, oricare ar fi aceea. Minte lui este acum altundeva, departe de mine, probabil la soție și la ce explicație să îi dea când va ajunge acasă fără cămașă.

Îmi scot telefonul din geantă și verific cât e ceasul. Mai am un sfert de oră până la întâlnirea cu Corey și cu editorul de la Pantem Press. Măinile îmi tremură și mai tare, acum, când străinul nu mai este aici să mă distragă de la gândurile mele.

¹ Pictor american (1912–1956), reprezentant al expresionismului abstract, cunoscut pentru maniera sa de a picta improșcând pânzele cu vopsea.

Verity

O cafea ar putea să ajute. Morfina ar ajuta *cu siguranță*, dar cei de la spital au luat-o pe toată din apartament, săptămâna trecută, când au venit să-și recupereze echipamentul după ce mama a murit. Păcat că am fost prea tulburată pentru a mă gândi s-o ascund. Mi-ar fi prins bine acum.

2

Nu mai primisem vești de la Corey de câteva luni bune, până aseară, când mi-a trimis mesajul în care îmi spunea despre întâlnirea de astăzi. Stăteam la birou, în fața calculatorului și urmăream cum o furnică mi se plimbă pe degetul mare de la picior.

Furnica era singură și umbla de colo colo, în stânga și în dreapta, în sus și în jos, căutând mâncare sau prieteni. Părea amețită de singurătatea ei. Sau poate încântată de libertatea proaspăt descoperită. N-am putut să nu mă întreb de ce era singură. De obicei, furnicile au în jurul lor o întreagă armată.

Curiozitatea mea legată de situația furnicii era un indiciu clar că trebuia să ies din casă. Mi-era teamă că, după ce o îngrijisem pe mama atât de mult timp, odată ce aveam să ies pe hol urma să fiu la fel de confuză ca furnica. Stânga, dreapta, înăuntru, afară, *unde sunt prietenii mei, unde este mâncarea?*

Furnica a coborât de pe degetul meu pe podeaua de lemn. A dispărut între podea și perete când am primit mesajul lui Corey.

Când ne despărțiserăm, acum câteva luni, sperasem să fi priceput că, din moment ce nu mai facem sex, cea mai potrivită metodă de comunicare dintre un agent literar și autorul pe care îl reprezintă este e-mailul.

Mesajul lui spunea: „Ne întâlnim mâine-dimineață la nouă, în clădirea Pantem Press, la etajul 14. Cred că am putea primi o ofertă”.

Nici măcar nu m-a întrebat ce face mama. Nu m-a surprins. Lipsa lui de interes pentru orice altceva în afară de muncă și de el însuși este motivul pentru care nu mai suntem împreună. Indiferența lui mă făcea să mă simt nedrept de iritată. Nu îmi datora nimic, dar cel puțin ar fi putut să se comporte în așa fel încât să pară că îi păsa.

Nu i-am răspuns, aseară. Am lăsat telefonul deoparte și am privit cu atenție crăpăturile de la baza peretelui, cele prin care dispăruse furnica. M-am întrebat dacă mai găsisse alte furnici în perete sau dacă era o singuratică. Poate că era la fel ca mine și avea o aversiune față de alte furnici.

Este greu de spus de ce am o asemenea aversiune față de alți oameni, dar, dacă ar fi să pariez, aș spune că este rezultatul direct al faptului că propria mea mamă era speriată de mine.

Poate că *speriată* este un cuvânt prea tranșant. Dar cu siguranță nu avea încredere în mine cum ar fi trebuit să aibă în fiica ei. M-a ținut destul de departe de oameni, în afara programului școlar, pentru că se temea de ceea ce aș fi putut să fac în timpul multiplelor mele episoade de somnambulism. Această decizie paranoică m-a afectat și la maturitate, fiind deja obișnuită cu singurătatea. Am foarte puțini prieteni și niciun fel de viață socială. Prin urmare, aceasta este prima

dimineată când părăsesc apartamentul după mai multe săptămâni, de dinainte ca ea să se stingă.

Mi-am imaginat că prima mea plimbare în afara apartamentului va fi într-un loc de care îmi era dor, cum ar fi Central Park sau o librărie.

Nu mi-a trecut prin cap că mă voi afla aici, stând la coadă pe coridorul unei edituri, rugându-mă disperată ca această ofertă, oricare ar fi ea, să mă ajute să ajung la zi cu plata chiriei, pentru a nu fi evacuată. Dar, uite-mă, foarte aproape de o întâlnire la care se va hotărî dacă voi rămâne fără adăpost sau voi primi o ofertă de publicare ce îmi va oferi mijloacele de a-mi căuta un nou apartament.

Privesc în jos și netezesc cămașa albă pe care Jeremy mi-a împrumutat-o în toaleta cafenelei de peste drum. Sper că nu arăt prea ridicol. Poate că există o șansă de a-mi sta bine, ca și cum cămășile bărbătești de două ori mărimea mea ar fi o nouă modă.

— Frumoasă cămașă, spune cineva, în spatele meu.

Mă întorc la auzul vocii lui Jeremy, uimită să îl văd.

Oare mă urmărește?

Vine rândul meu, așa că îi înmânez gardianului permisul meu de conducere și apoi mă uit la Jeremy, care studiază noua cămașă cu care este îmbrăcat.

— Cumva ții cămăși de schimb în buzunarul de la spate?
N-a trecut prea mult de când mi-a oferit-o pe cealaltă.

— Hotelul meu este aproape. Am dat o fugă să mă schimb.

Hotelul lui. Sună promițător. Dacă locuiește într-un hotel, poate că nu lucrează aici. Și dacă nu lucrează aici, poate că nu are legătură cu industria editorială. Nu îmi dau seama exact de

ce nu vreau să fie implicat în acest domeniu. Numai că habar n-am cu cine urmează să mă întâlnesc și sper să nu aibă nimic de-a face cu el, după dimineața pe care am avut-o deja.

— Adică nu lucrezi în clădirea asta?

— Nu, nu lucrez aici, confirmă el, apoi își scoate actul de identitate și i-l dă gardianului. Am o întâlnire la etajul al paisprezecelea.

Bineînțeles.

— Și eu la fel, îi răspund.

Un zâmbet fugar îi apare pe buze, deși dispare la fel de repede, de parcă și-ar fi amintit ce s-a întâmplat pe stradă și a realizat că este încă prea devreme pentru a nu fi afectat.

— Care sunt șansele să ne îndreptăm spre aceeași întâlnire?

El își recuperează actul de identitate de la gardianul care ne îndrumă spre ascensoare.

— Nu știu, îi răspund. Încă nu mi s-a spus exact de ce mă aflu aici.

Intrăm în lift, iar el apasă butonul pentru etajul al paisprezecelea. Se întoarce spre mine, în timp ce își scoate cravata din buzunar și începe să o pună la gât.

Îi privesc cu insistență verigheta.

— Ești scriitoare? mă întreabă.

Încuviințez din cap.

— Și tu?

— Nu. Soția mea este, îmi explică el, trăgând de nodul cravatei până când este fixat în poziție corectă. Ai scris vreo carte pe care aș putea să o cunosc?

— Mă îndoiesc. Nimeni nu-mi citește cărțile.

— Nu există foarte mulți Lowen în lume. Sunt convins că îmi voi da seama ce cărți ai scris, îmi zâmbește el.

De ce? De ce vrea neapărat să le citească? Se uită în telefon și începe să caute.

— Nu am spus niciodată că scriu sub numele meu real.

Continuă să privească ecranul telefonului până când ușile liftului se deschid. Pornește spre ele, iar când ajunge la ieșire se răsuțește spre mine. Își ridică telefonul și zâmbește.

— Nu folosești niciun pseudonim. Scrii sub numele de Lowen Ashleigh, care, în mod amuzant, este numele autoarei cu care mă întâlnesc la nouă și jumătate.

În sfârșit a zâmbit, însă, oricât de minunat ar fi, nu mai vreau.

M-a căutat pe Google. Și chiar dacă întâlnirea mea este la nouă, nu la nouă și jumătate, el pare să știe mai multe despre asta decât mine. Dacă într-adevăr mergem spre aceeași ședință, întâlnirea noastră întâmplătoare de pe stradă pare oarecum suspectă. Dar cred că șansele ca amândoi să fim în același loc în același timp nu sunt chiar de neconceput, având în vedere că ne îndreptăm în aceeași direcție, către aceeași întâlnire și, prin urmare, am asistat la același accident.

Jeremy se dă un pas într-o parte și ies din ascensor. Îmi deschid gura, mă pregătesc să vorbesc, dar el face vreo câțiva pași cu spatele.

— Ne vedem mai târziu!

Nu-l cunosc deloc și nici nu știu care este rolul lui la întâlnirea pe care o voi avea. Chiar și așa, fără să fiu informată cu privire la ceea ce urmează să se întâmple în această dimineață, nu pot să nu îl plac pe tipul ăsta. Mi-a dat, literalmente, cămașa de pe el, prin urmare mă îndoiesc că are un caracter răzbunător.

Înainte să ajungă la colț îi zâmbesc.

— În regulă. Ne vedem mai târziu.

— În regulă, îmi zâmbește și el.

Îl urmăresc cu privirea până când o ia la stânga și nu-l mai văd. De îndată ce dispare, mă pot relaxa puțin. Această dimineață a fost mult prea... complicată. Accidentul la care am fost martoră și faptul că am stat într-un spațiu închis cu acest bărbat ciudat, mă fac să mă simt anapoda. Îmi lipesc mâna de perete și mă sprijin. Ce naiba...

— Ai ajuns la timp, îmi spune Corey.

Vocea lui mă face să tresar. Mă răsucesc și-l văd venind spre mine de pe coridorul opus. Se apleacă și mă sărută pe obraz. Mă încordez.

— Niciodată nu vii la timp.

— Aș fi ajuns mai devreme, dar...

Tac. Nu îi explic situația care m-a făcut să întârzii. El pare dezinteresat și o pornește în aceeași direcție cu Jeremy.

— Întâlnirea propriu-zisă este abia la nouă și jumătate, dar m-am gândit că vei întârzia și de aceea ți-am spus că e la nouă.

Mă opresc și mă holbez la ceafa lui. *Ce naiba, Corey?* Dacă mi-ar fi spus să vin la nouă și jumătate în loc de nouă, n-aș mai fi asistat la accidentul de pe stradă. N-aș mai fi fost stropită cu sângele unui străin.

— Vii? întrebă Corey și se oprește să se uite înapoi la mine.

Îmi ascund iritarea. Sunt obișnuită să fac asta când e vorba de el.

Ajungem într-o sală de conferințe goală. Corey închide ușa în spatele nostru și iau loc la masă. El se așază lângă mine, în capul mesei, poziționându-se astfel încât să mă privească.

Încerc să nu mă încrunt în timp ce îl studiez, după despărțirea noastră de acum câteva luni, dar observ că nu s-a schimbat. Este tot zâmbitor, foarte curat, îngrijit, cu cravată și ochelari. Mereu în contrast izbitor cu mine.

— Arăți groaznic.

Spun asta pentru că nu arată rău. Niciodată nu arată rău, iar el o știe.

— Tu arăți proaspătă și răvășitoare, îmi spune el, pentru că nu arăt niciodată așa.

Întotdeauna arăt obosită, poate chiar plictisită. Am auzit despre persoane care au în permanență o expresie răutăcioasă, dar eu cred că am mereu una *plictisită*.

— Ce mai face mama ta?

— A murit săptămâna trecută.

Nu se aștepta la asta. Se apleacă în scaun și își înclină capul.

— De ce nu mi-ai spus?

De ce nu te-ai deranjat să mă întrebi până acum?

— Încă nu realizez, ridic eu din umeri.

Mama a locuit cu mine în ultimele nouă luni — de când a fost diagnosticată cu cancer de colon în stadiul patru. A murit miercuri trecută, după trei luni de stat la pat. A fost dificil să părăsesc apartamentul în tot acest timp, pentru că ea depindea cu totul de mine — îi dădeam să bea, să mănânce, ba chiar o întorceam în pat. Când starea ei s-a înrăutățit, nu am mai putut să o las singură deloc, de aceea nu am ieșit din casă săptămâni întregi. Din fericire, în Manhattan, o conexiune wireless și un card de credit facilitează traiul în interior. Absolut orice lucru necesar unei persoane îi poate fi livrat la ușă.

Este ciudat cum unul dintre cele mai populate orașe din lume poate fi un paradis pentru cei ce suferă de agorafobie.

— Te simți bine? întrebă Corey.

Îmi maschez neliniștea cu un zâmbet, chiar dacă interesul lui este doar o formalitate.

— Sunt bine. Era de așteptat și asta mă ajută.

Spun ceea ce cred că vrea să audă. Nu știu cum ar reacționa dacă ar ști adevărul — că, de fapt, sunt ușurată că a murit. Toată viața mea, mama nu mi-a oferit decât un sentiment de vinovăție. Nici mai mult, nici mai puțin. Doar atât.

Corey se îndreaptă spre o servanță plină cu aperitive pentru micul dejun, sticle de apă și o carafă de cafea.

— Ți-e foame? Ți-e sete?

— Vreau doar niște apă.

El ia două sticle, îmi întinde una, și se așază la loc.

— Ai nevoie de ajutor cu testamentul? Sunt sigur că Edward te poate ajuta.

Edward este avocatul agenției lui Corey. Este o firmă mică, așa că mulți scriitori folosesc expertiza lui Edward în alte domenii. Din păcate, nu voi avea nevoie de ea. Anul trecut, când am semnat contractul de închiriere al apartamentului meu cu două dormitoare, Corey a încercat să-mi spună că nu îmi voi permite să locuiesc acolo. Dar mama a insistat să moară cu demnitate — în camera ei. Nu într-un azil. Nu într-un spital. Nu într-un pat de spital, amplasat în mijlocul unei garsoniere. Și-a dorit propriul dormitor, cu lucrurile ei.

Mi-a promis că banii rămași în contul ei bancar, după ce-o să moară, mă vor ajuta să recuperez pauza pe care a trebuit să o iau în cariera mea de scriitor. În ultimul an, am trăit din

puținul avans rămas din ultimul contract de publicare. Dar, acum, totul a dispărut, inclusiv banii mamei. A fost unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a mărturisit, înainte de a ceda definitiv în fața cancerului. Aș fi îngrijit-o indiferent de situația ei financiară. Era mama mea. Dar faptul că a simțit nevoia să mă mintă ca să fiu de acord să o fac dovedește cât de rece a fost relația dintre noi.

Iau o gură de apă și clatin din cap.

— N-am nevoie de un avocat. Tot ce mi-a lăsat sunt datoriile, dar mulțumesc pentru ofertă.

Corey își strânge buzele. Îmi cunoaște situația financiară, pentru că, în calitate de agent, el e cel care îmi trimite cecurile. De aceea acum mă privește cu milă.

— În curând vei primi un cec din străinătate, mă anunță el, de parcă nu aș ști deja fiecare bănuț pe care urmează să îl primesc în următoarele șase luni.

Ca și cum nu l-am cheltuit deja.

— Știu. Mă voi descurca.

Nu vreau să discut cu el despre problemele mele financiare. De fapt, nu vreau să le discut cu nimeni.

El ridică puțin din umeri, neconvins. Apoi își coboară privirea și își îndreaptă cravata.

— Să sperăm că această ofertă va fi bună pentru amândoi, îmi spune.

Sunt ușurată că subiectul se schimbă.

— De ce ne întâlnim personal cu reprezentantul unei edituri? Știi că prefer să rezolv totul prin e-mail.

— Ieri au cerut întâlnirea. Au spus că au o ofertă de lucru pe care ar dori să o discute cu tine, dar nu mi-au dat alte detalii la telefon.

— Credeam că ești pe cale să obții un alt contract cu ultima mea editură.

— Cărțile tale merg bine, dar nu suficient pentru a-ți asigura un nou contract fără a-ți sacrifica din timp. Trebuie să fii de acord să te implici în platformele de socializare online, să mergi în turnee, să-ți dezvolti o bază de fani. Numai vânzările nu sunt de ajuns pe piața de azi.

Mă temusem de asta. Singura mea speranță de reabilitare financiară consta într-o reînnoire a contractului cu editura mea actuală. Plățile pentru lucrările mele anterioare scăzuseră pe măsura vânzărilor cărților. Scrisesem foarte puțin în ultimul an, din cauza angajamentului pe care mi-l luasem față de mama, iar acum nu aveam nimic de oferit unei edituri.

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vor să-ți propună cei de la Pantem sau dacă este ceva de care să fii interesată, spune Corey. Trebuie să semnăm un acord de confidențialitate, înainte să ne dea mai multe detalii. Însă tot secretul ăsta mi-a stârnit curiozitatea. Încerc să nu-mi fac speranțe false, dar sunt o mulțime de posibilități și am sentimentul că va fi bine. Avem nevoie de asta.

Spune *noi*, pentru că oricare ar fi oferta, dacă accept, el primește cincisprezece la sută. Este standardul agent-client. Ceea ce *nu* intră în standardul agent-client sunt cele șase luni de relație și cei doi ani de sex care au urmat după despărțire.

Relația noastră sexuală a durat atât de mult numai pentru că pentru că niciunul dintre noi nu a găsit pe altcineva cu care

să înceapă o legătură serioasă. A fost convenabil până când nu a mai fost. Dar motivul pentru care *relația* noastră în sine a fost atât de scurtă este acela că el era îndrăgostit de o altă femeie.

Nu contează că și cealaltă femeie dintre noi eram tot eu.

Probabil este ciudat să te îndrăgostești de cuvintele unui scriitor înainte de a-l cunoaște în persoană. Pentru unii e dificilă separarea unui personaj de persoana care l-a creat. În mod surprinzător, Corey este unul dintre aceștia, în ciuda faptului că este agent literar. A întâlnit-o și s-a îndrăgostit de protagonistul primului meu roman, *Final deschis*, înainte să vorbească vreodată cu mine. A presupus că personalitatea personajului meu era o reflecție fidelă a propriei mele persoane, când, de fapt, eu sunt cât se poate de diferită.

Corey a fost singurul agent care a răspuns cererii mele și chiar și el s-a lăsat așteptat luni de zile. E-mailul lui avea doar câteva fraze lungi, dar a fost suficient pentru a-mi regăsi speranța pierdută.

Am citit manuscrisul tău, *Final deschis*, în doar câteva ore. Cred în această carte. Dacă încă mai cauți un agent, dă-mi un telefon.

Mesajul lui a venit într-o dimineață de joi. Două ore mai târziu, purtam o conversație telefonică aprofundată despre manuscris. Vineri după-amiază, ne-am întâlnit la o cafea și am semnat un contract.

Până sâmbătă seara, făcuserăm sex de trei ori.

Sunt sigură că relația noastră a încălcat niște reguli etice la un moment dat, dar nu cred că mai contează, la cât de scurtă a

Verity

fost. De îndată ce Corey și-a dat seama că nu eu sunt persoana pe care era bazat personajul, a realizat că nu suntem compati-bili. Nu eram vitează. Nu eram simplă. Eram dificilă. Un puzzle complicat din punct de vedere emoțional pe care nu voia să îl rezolve.

Ceea ce era un lucru bun. Nu aveam chef să fiu rezolvată.

Pe cât de poticnită a fost relația cu el, este surprinzător de ușor să îi fiu clientă. De aceea am ales să nu schimb agenția după despărțirea noastră, pentru că mereu a fost loial și im-parțial când a venit vorba despre cariera mea.

— Pari puțin tulburată, spune Corey, readucându-mă la realitate. Emoții?

Încuviințez din cap, sperând că îmi va accepta pretextul emoțiilor, pentru că nu vreau să-i explic de ce sunt epuizată. Au trecut două ore de când am plecat de acasă, în această dimineață, dar simt că în aceste două ore s-au întâmplat mai multe lucruri decât în tot anul. Mă uit la palmele... la brațele mele... căutând urme de sânge. Nu mai există, dar încă îl mai simt. Încă îi mai simt *mirosul*.

Măinile nu mi s-au oprit din tremurat, așa că le ascund sub masă. Acum, că sunt aici, îmi dau seama că n-ar fi trebuit să vin. Totuși nu pot să refuz un potențial contract. Nu primesc multe oferte și, dacă nu găsesc una cât mai repede, va trebui să îmi caut o slujbă zilnică. Dacă încep să lucrez, nu voi mai avea timp să scriu. Dar cel puțin voi putea să-mi plătesc facturile.

Corey scoate o batistă din buzunar și își șterge transpirația de pe frunte. Transpiră numai când este agitat. Faptul că el este agitat mă crispează și mai tare.

— Oare ar trebui să stabilim un semnal secret, în caz că nu ești interesată de ofertă? mă întreabă.

— Hai să ascultăm ce au de spus și apoi putem să cerem o discuție în particular.

Corey apasă butonul pixului și se îndreaptă în scaun, ca și cum și-ar pregăti o armă pentru luptă.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Oricum asta aveam de gând să fac. E charismatic și fermecător. Mi-ar fi greu să găsesc pe cineva care să îmi atribuie vreuna dintre aceste calități. Cel mai bine este să stau deoparte și să ascult.

— Cu ce ești *imbrăcată*?

Corey se uită fix la cămașa mea, uimit, observând-o abia acum, în ciuda faptului că am petrecut împreună ultimul sfert de oră.

Îmi privesc și eu cămașa în care înot. Preț de un moment am uitat cât de ridicol arăt.

— Am vărsat cafea pe cealaltă cămașă, în dimineața asta, și a trebuit să mă schimb.

— Și a cui este cămașa asta?

— Probabil a ta. Era în dulapul meu, ridic eu din umeri.

— Ai plecat de acasă așa? N-ai avut altceva cu ce să te îmbraci?

— Nu are stil? sunt sarcastică, dar nu se prinde.

— Nu. Ar trebui? se schimonosește el.

Ce măgar! Dar e bun la pat, ca majoritatea nemernicilor.

Mă simt cu adevărat ușurată când ușa sălii de conferințe se deschide și intră o femeie. E urmată, aproape comic, de un

bărbat mai în vârstă care merge atât de aproape în spatele ei, încât se lovește de ea atunci când aceasta se oprește.

— Dumnezeule, Barron, o aud bombănind.

Aproape că zâmbesc la ideea că *Dumnezeule Barron* ar putea fi chiar numele lui.

Jeremy intră ultimul. Îmi oferă un mic salut din cap, care trece neobservat de toți ceilalți.

Femeia este îmbrăcată mai elegant decât sunt eu în cea mai bună zi a mea, cu părul negru scurt și un ruj atât de roșu, încât pare strident pentru ora nouă și jumătate dimineața. Ea pare a fi superiorul grupului, când îi întinde mâna lui Corey, apoi mie, în timp ce *Dumnezeule Barron* se uită drept în față.

— Amanda Thomas, se recomandă ea. Sunt editor la Pan-tem Press. Domnii sunt Barron Stephens, avocatul nostru, și Jeremy Crawford, clientul nostru.

Eu și Jeremy dăm mâna, iar el se descurcă de minune să pretindă că nu am trecut amândoi printr-o dimineață extrem de bizară. Ocupă liniștit scaunul din fața mea. Încerc să nu mă uit la el, dar este singurul loc în care vor să călătorească ochii mei. Nu am idee de ce el îmi stârnește curiozitatea mai mult decât această întâlnire.

Amanda scoate câteva dosare din servietă și le așază în fața mea și a lui Corey.

— Vă mulțumim că ați acceptat această întâlnire cu noi, începe ea. Nu vrem să abuzăm de timpul vostru, așa că vom trece direct la subiect. Unul dintre autorii noștri nu-și poate îndeplini un contract din motive medicale și căutăm un scriitor cu experiență în același gen care ar putea fi interesat să completeze cele trei cărți rămase din seria sa.

Mă uit la Jeremy, dar expresia lui impenetrabilă nu trădează rolul său în această întâlnire.

— Cine este autorul? întrebă Corey.

— O să vă prezentăm cu plăcere detaliile, dar, mai întâi, vă rugăm să semnați un acord de confidențialitate. Am dori să păstrăm situația actuală a autorului departe de ochii presei.

— De acord, spune Corey.

Încuviințez și eu din cap, dar nu spun nimic. Amândoi citim formularele și apoi le semnăm. Corey i le înapoiază Amandei.

— Numele autoarei este Verity Crawford, ne spune ea. Sunt sigură că ați auzit de lucrările ei.

Corey se crispează de îndată ce se menționează numele. *Bineînțeles* că am auzit de lucrările ei. Toată lumea o cunoaște. Mă uit în direcția lui Jeremy. *Verity este soția lui?* Au același nume de familie. La parter, a spus că soția lui este scriitoare. Dar de ce ar asista el la o întâlnire despre ea? O întâlnire la care ea nu este prezentă?

— Am auzit de ea, spune Corey, reținut.

— Verity are o serie de succes pe care ne-ar plăcea să o vedem încheiată, continuă Amanda. Scopul nostru este de a găsi un scriitor dispus să preia lucrarea, să termine seria, să completeze turneele de carte, să se ocupe de comunicatele de presă și orice altceva ar fi, în mod normal, de datoria lui Verity. Ne-am gândit la un comunicat de presă în care să prezentăm noul coautor, păstrând în același timp cât mai multă intimitate cu puțință pentru Verity.

Turnee de carte? Comunicate de presă?

Acum, Corey se uită la mine. Știe că nu sunt de acord cu acest aspect. Mulți autori excelează în interacțiunea cu cititorii,

dar eu sunt atât de stângace, încât mă tem că, odată ce cititorii mei mă vor întâlni în persoană, nu vor mai citi niciodată o carte scrisă de mine. Am susținut o singură sesiune de autografe și toată săptămâna dinainte nu am putut să dorm. Am fost atât de speriată pe tot parcursul evenimentului, încât mi-a fost greu să vorbesc. A doua zi, am primit un e-mail de la o cititoare care mi-a spus că, pentru ea, sunt o javră crispată și nu-mi va mai citi niciodată cărțile.

Acesta este motivul pentru care stau acasă și scriu. Cred că impresiile oamenilor despre mine sunt mai frumoase decât sunt eu în realitate.

Corey nu spune nimic când deschide dosarul pe care Amanda i-l înmânează.

— Care este remunerația doamnei Crawford pentru trei romane?

Dumnezeule Barron răspunde la această întrebare.

— Termenii contractului lui Verity cu editura ei rămân neschimbați și, așa cum este de înțeles, nu vor fi dezvăluiți. Toate sumele rezultate din drepturile de autor vor merge la Verity. Dar clientul meu, Jeremy Crawford, este dispus să ofere o plată fixă de șaptezeci și cinci de mii pe volum.

Stomacul mi se strânge la auzul sumei. Dar, pe cât de repede mă cuprinde entuziasmul, pe atât de repede mă părăsește când realizez enormitatea a ceea ce reprezintă. Drumul de la a fi un autor necunoscut la a fi coautor al unei senzații literare reprezintă un salt mult prea mare pentru mine. Simt cum mă cuprinde panica numai când mă gândesc.

Corey se apleacă, punând coatele pe masă.

— Presupun că plata este negociabilă.

Încerc să-i atrag atenția lui Corey. Vreau să-i spun că o negociere nu este necesară. Este exclus să accept oferta de a încheia o serie de cărți pe care mi-ar fi prea frică să le scriu.

Dumnezeule Barron se îndreaptă în scaun.

— Cu tot respectul, Verity Crawford a muncit peste zece ani pentru a construi acest brand. Unul care nu ar exista altfel. Oferta este pentru trei volume. Șaptezeci și cinci de mii pe volum, ceea ce înseamnă un total de două sute douăzeci și cinci de mii de dolari.

Corey trântește pixul pe masă și se reazemă de spătarul scaunului, aparent neimpresionat.

— Care este termenul de predare?

— Suntem deja în întârziere, așa că vrem să avem prima carte gata după șase luni de la data semnării contractului.

Nu pot să nu mă uit la dinții Amandei mânjiți de ruj roșu în timp ce vorbește.

— Pentru celelalte două volume putem negocia. La modul ideal, ne-ar plăcea ca termenii contractului să fie îndepliniți în următoarele douăzeci și patru de luni.

Simt cum Corey își face calcule. Mă întreb dacă nu cumva calculează sumele care ne revin fiecăruia. Corey va primi cincisprezece procente. Asta înseamnă aproape treizeci și patru de mii de dolari, numai pentru că m-a reprezentat la această întâlnire în calitate de agent. Jumătate din câștigul meu s-ar duce pe impozite. Așadar numai o sută de mii de dolari ar ajunge în contul meu bancar. Cincizeci de mii pe an.

Este mai mult decât dublul avansului pe care l-am primit pentru romanele mele anterioare, dar nu este suficient pentru a mă convinge să mă asociez la o serie de un asemenea succes.

Conversația continuă, fără sens, din moment ce știu deja că voi refuza. Când Amanda scoate contractul oficial, îmi dreg vocea și vorbesc.

— Apreciez oferta, încep eu.

Mă uit direct la Jeremy, pentru a-i arăta că sunt sinceră.

— O apreciez cu adevărat. Dar dacă planul vostru este să aduceți pe cineva care să devină noua imagine a seriei, sunt sigură că există alți autori mult mai potriviți pentru asta.

Jeremy nu spune nimic, dar mă studiază cu mai mult interes decât o făcuse înainte să vorbesc. Mă ridic, gata să plec. Sunt dezamăgită de rezultat, dar și mai dezamăgită de faptul că prima mea zi în afara apartamentului a fost un dezastru complet pe atât de multe planuri. Sunt gata să mă duc acasă și să fac un duș.

— Aș vrea să discut un moment singur cu clienta mea, spune Corey, ridicându-se rapid.

Amanda încuviințează, închizându-și servieta, în timp ce se pregătește să plece cu însoțitorii ei.

— Ne vom retrage, spune ea. Termenii sunt detaliați în dosare. Mai avem în vedere alți doi scriitori, dacă acest contract nu vi se pare potrivit pentru dumneavoastră, așa că încercați să ne dați un răspuns până cel târziu mâine după-amiază.

Jeremy este singurul care încă mai stă pe scaun. Nu a spus niciun cuvânt în tot acest timp. Amanda îmi întinde mâna.

— Dacă aveți întrebări, vă rog să mă contactați. Vă stau la dispoziție.

— Mulțumesc, îi răspund eu.

Amanda și *Dumnezeule Barron* pleacă, dar Jeremy continuă să mă fixeze. Corey se uită de la unul la altul, așteptând ca

Jeremy să iasă. În schimb, Jeremy se apleacă peste masă, concentrat.

— Am putea să vorbim între patru ochi? mă întrebă Jeremy.

Se uită la Corey, dar nu pentru a-i cere permisiunea, ci mai mult pentru a-l expedia.

Corey se uită și el la Jeremy, prins pe picior greșit de cere-rea îndrăzneță. Îmi dau seama, după cum își întoarce încet capul și își îngustează ochii, că vrea să refuze. De parcă mi-ar spune: *Îți vine să crezi ce tupeu are tipul ăsta?*

Ceea ce nu realizează este că eu îmi doresc să rămân singură cu Jeremy în această cameră. Vreau să plece toți, mai ales Corey, pentru că dintr-odată am și mai multe întrebări pentru Jeremy. Despre soția lui, despre motivul pentru care m-au ales pe mine, despre motivul pentru care nu mai poate să-și finalizeze propria serie.

— E în regulă, îi spun lui Corey.

Vena de pe frunte i se umflă, în timp ce încearcă să-și ascundă iritarea. Fața îi încremenește, dar cedează și, în cele din urmă, iese din sala de conferințe.

Rămân singură cu Jeremy.

Din nou.

Dacă pun la socoteală și scena din lift, asta este a treia oară când suntem singuri într-o încăpere de când ne-am cunoscut, azi-dimineață. Dar este prima dată când simt această tensiune nervoasă. Sunt sigură că vine de la mine. Cumva, Jeremy pare la fel calm ca atunci când m-a ajutat să curăț bucățile de pie-ton de pe mine, cu mai puțin de o oră în urmă.

Jeremy se lasă pe speteaza scaunului și își freacă fața cu palmele.

— Isuse, murmură el. Întâlnirile cu reprezentanții editurilor sunt întotdeauna atât de rigide?

— N-am de unde să știu, râd eu ușor. De obicei, toate astea le rezolv prin e-mail.

— Cred că înțeleg de ce.

Se ridică și ia o sticlă de apă. Poate e doar din cauză că acum stau pe scaun și el este atât de înalt, dar nu-mi amintesc ca mai devreme să mă fi simțit atât de mică în prezența lui. Faptul că este căsătorit cu Verity Crawford mă face să mă simt mai intimidată de el, decât am fost atunci când am stat în fața lui doar în fustă și sutien.

El rămâne în picioare, se sprijină de servanță și își încrucișează picioarele.

— Te simți bine? Nu prea ai avut timp să-ți revii după ceea ce s-a întâmplat pe stradă.

— Nici tu nu ai avut.

— Eu sunt OK, mă asigură el. Bănuiesc că ai întrebări.

— O mulțime, recunosc eu.

— Ce vrei să știi?

— De ce soția ta nu mai poate termina seria?

— A avut un accident de mașină.

Răspunde mecanic, ca și cum, în acest moment, s-ar forța să se desprindă de orice emoție.

— Îmi pare rău. N-am auzit.

Mă foiesc în scaun, fără să știu ce altceva să spun.

— La început, n-am fost de acord ca altcineva să termine seria în locul ei. Am sperat că-și va reveni. Dar..., face o pauză, iată-ne aici.

Acum, comportamentul lui capătă sens pentru mine. Părea puțin cam rezervat și prea tăcut, dar îmi dau seama că, de fapt, este durere. O durere palpabilă. Nu știu dacă din cauza a ceea ce a pățit soția lui sau, după cum mi-a spus mai devreme, în toaletă, din cauza faptului că fiica sa a murit acum câteva luni. Dar în mod evident este într-o situație de neinvidiat, forțat să ia decizii mai grele decât pot îndura majoritatea oamenilor.

— Îmi pare foarte rău.

El dă din cap, dar nu mai adaugă nimic. Se întoarce la locul lui, iar eu mă întreb dacă nu cumva crede că încă mă mai gândesc la ofertă. Nu vreau să pierd mai mult timp decât am pierdut deja.

— Jeremy, apreciez oferta, dar sincer nu e ceva cu care mă simt în largul meu. Nu mă pricep la publicitate. Nici măcar nu știu de ce editura soției tale m-a considerat un potențial candidat.

— *Final deschis*, spune Jeremy.

Mă încordez când menționează o carte de-a mea.

— A fost una dintre cărțile preferate ale lui Verity.

— Soția ta mi-a citit cartea?

— A spus că vei ajunge o autoare de succes. Eu am dat editurii numele tău, pentru că Verity crede că aveți stiluri asemănătoare. Dacă e cineva care să preia seria lui Verity, vreau să fie o persoană căreia ea îi respectă opera.

— Uau! Sunt flatată, dar... nu pot, clatin eu din cap.

Jeremy mă urmărește în tăcere, probabil întrebându-se de ce nu reacționez cum ar face majoritatea scriitorilor în fața unei asemenea oportunități. Nu mă poate descifra. În mod normal, m-aș mândri cu asta. Nu-mi place să fiu ușor de descifrat, dar, în această situație, pare greșit. Simt că ar trebui să fiu mai transparentă, măcar pentru curtoazia pe care mi-a arătat-o în această dimineață. Nici nu aș ști de unde să încep.

Jeremy se apleacă spre mine, cu ochii plini de curiozitate. Mă privește preț de o clipă, apoi lovește cu pumnul în masă și se ridică. Presupun că întâlnirea s-a terminat și dau să mă ridic și eu, dar Jeremy nu se îndreaptă spre ușă. Se apropie de un perete tapetat cu premii înrămate, așa că mă las înapoi în scaun. Se uită la premii, cu spatele la mine. Abia când își trece degetele peste unul dintre ele îmi dau seama că aparține soției lui. Oftează, apoi se întoarce din nou spre mine.

— Ai auzit vreodată de oameni denumiți *cronici*? mă întreabă el.

Clatin din cap.

— Numai Verity ar fi putut să inventeze acest termen. După ce fiicele noastre au murit, ea a spus că suntem cronici. Predispuși la tragedie cronică. Un necaz după altul.

Mă uit la el pentru o clipă și las cuvintele să mi se așeze în minte. Mai devreme mi-a spus că a pierdut o fiică, dar acum folosește termenul la plural.

— Fiice?

Inspiră adânc, apoi expiră înfrânt.

— Da. Gemene. Am pierdut-o pe Chastin cu șase luni înaintea lui Harper. A fost...

Nu se mai ferește de emoții ca mai devreme. Își trece mâna peste față și apoi se întoarce și se așază.

— Unele familii sunt suficient de norocoase încât să nu sufere niciodată vreo tragedie. Dar există și familii care par să se lovească de tragedii la tot pasul. Ceea ce *ar putea* merge prost, cu siguranță merge prost. Și apoi se înrăutățește.

Nu știu de ce îmi spune mie toate astea. Dar îmi place să îl aud vorbind, chiar dacă vorbele lui sunt triste.

Își învârte sticla de apă într-un cerc pe masă și o urmărește, adâncit în gânduri. Am impresia că nu a vrut să rămână singur cu mine pentru a încerca să mă facă să mă răzgândesc. Voia doar să fie singur. Poate că nu mai putea să suporte nicio secundă o discuție despre soția lui și a vrut ca toți să plece. Mi se pare un compliment — faptul că alături de mine se simte ca și cum ar fi singur.

Sau poate că întotdeauna se simte singur. Ca vecinul meu bătrân de alături, care, din câte am aflat despre el, în mod sigur a fost un cronic.

— Am copilărit în Richmond, îi spun eu. Vecinul nostru și-a pierdut toți cei trei membri ai familiei în mai puțin de doi ani. Fiul a murit în război. După șase luni, soția a murit de cancer. Apoi fiica lui a murit într-un accident de mașină.

Jeremy oprește sticla de apă și o împinge la câțiva centimetri de el.

— Ce face el acum?

Mă încordez. Nu mă așteptasem la această întrebare.

Adevărul este că omul nu a putut suporta pierderea tuturor celor pe care i-a iubit. S-a sinucis la câteva luni după ce fiica

lui a murit, dar ar fi prea crud să îi spun asta lui Jeremy, care încă jelește moartea fiicelor sale.

— Încă mai trăiește în același oraș. S-a recăsătorit, câțiva ani mai târziu. Are câțiva fii vitregi și nepoți.

Ceva din expresia lui Jeremy mă face să cred că s-a prins de minciună, dar pare să aprecieze încercarea.

— Va trebui să petreci un timp în biroul lui Verity și să te uiți prin lucrurile ei. Are note și schițe strânse de-a lungul anilor — lucruri pe care eu nu le-aș înțelege.

Clatin din cap. *Nu a auzit nimic din tot ce am spus?*

— Jeremy, ți-am spus că nu pot...

— Avocatul te subestimează. Spune-i agentului tău să ceară o jumătate de milion. Spune-le că o vei face fără presă, sub un pseudonim, cu un acord de confidențialitate solid. În felul ăsta, orice vrei să ascunzi poate să rămână ascuns.

Vreau să-i spun că nu încerc să ascund nimic altceva decât stânjeneala mea, dar înainte de a putea deschide gura, el a pornit spre ușă.

— Locuim în Vermont, continuă el. Îți dau adresa după semnarea contractului. Ești binevenită să rămâi oricât ai nevoie ca să studiezi notițele din biroul ei.

Se oprește cu mâna pe clanță. Deschid gura să obiectez din nou, dar nu pot să spun decât un foarte șovăielnic:

— În regulă.

Mă privește o clipă, de parcă ar mai avea ceva de spus, dar apoi aud doar:

— În regulă.

Deschide ușa și iese în holul unde așteaptă Corey. Corey se strecoară pe lângă el înapoi în sala de conferințe și închide ușa.

Mă uit la masă, derutată de ceea ce tocmai s-a întâmplat. Nedumerită de faptul că mi se oferă o sumă atât de mare pentru un lucru pe care nici măcar nu sunt sigură că-l pot face. *O jumătate de milion de dolari? Și cu pseudonim, fără niciun angajament pentru turnee sau publicitate? Oare ce am spus ca să se ajungă la asta?*

— Nu îmi place tipul ăsta, declară Corey, așezându-se pe scaun. Ce ți-a spus?

— Mi-a spus că avocatul mă subestimează și că ar trebui să cer o jumătate de milion de dolari, fără publicitate.

Mă întorc la timp să-l văd pe Corey cum se îneacă. Îmi smulge sticla de apă și ia o înghițitură.

— Rahat!

3

La douăzeci de ani, am avut un iubit pe nume Amos, căruia îi plăcea să fie strangulat.

De aceea ne-am despărțit — pentru că am refuzat să îl strangulez. Însă câteodată mă întreb unde aş fi fost acum, dacă i-aş fi satisfăcut dorința. Am fi căsătoriți? Am avea copii? Am fi trecut la perversiuni sexuale și mai periculoase?

Cred că asta m-a îngrijorat cel mai mult la el. La douăzeci de ani, sexul clasic ar trebui să satisfacă o persoană suficient cât să nu simtă nevoia de a introduce fetișuri atât de devreme în relație.

Îmi place să mă gândesc la Amos când sunt dezamăgită de starea actuală a vieții mele. În timp ce mă uit la înștiințarea de evacuare imprimată pe hârtie roz din mâna lui Corey, îmi amintesc că putea fi mai rău — *aș fi putut să am încă o relație cu Amos.*

Deschid mai larg ușa apartamentului și îl las pe Corey să intre. Dacă aş fi știut că vine în vizită, m-aş fi asigurat că nu găsește nicio înștiințate de evacuare lipită pe ea. Este a treia zi

la rând când primesc așa ceva. O iau din mâna lui și o închid într-un sertar.

Corey îmi arată o sticlă de șampanie.

— M-am gândit că am putea să sărbătorim noul contract, îmi spune el, înmânându-mi sticla.

Sunt recunoscătoare că nu menționează evacuarea. Acum, când am în perspectivă o plată considerabilă, nu mi se mai pare atât de îngrozitor. Ce o să fac până vin banii... nu prea știu. Posibil să mai am rezerve pentru câteva zile la un hotel.

Aș putea amaneta ce a rămas din lucrurile mamei.

Corey și-a scos deja haina și își slăbește nodul cravatei. Aceasta era rutina noastră, înainte ca mama să se mute aici. Venea și începea să-și dea jos din haine, până când ajungeam sub pătură, în patul meu.

Acest obicei a încetat complet când am aflat, prin intermediul rețelelor de socializare, că a fost la câteva întâlniri cu o fată pe nume Rebecca. Nu am întrerupt relația noastră sexuală din gelozie, ci din respect față de fata care nu știa de noi.

— Ce face Becca? îl întreb, în timp ce deschid dulapul să caut două pahare.

Mâna lui Corey se oprește pe cravată, ca și cum ar fi șocat că sunt la curent cu ceea ce se întâmplă în viața lui amoroasă.

— Scriu romane de suspans, Corey. Nu fi atât de surprins că știu despre iubita ta.

Nu sunt atentă la reacția lui. Deschid sticla de șampanie și torn în pahare. Când mă apropii să îi dau unul lui Corey, îl găsesc așezat la bar. Rămân pe partea opusă și ne ridicăm paharele. Dar îl cobor pe al meu înainte ca el să apuce să toasteze.

Îmi studiez paharul și nu-mi trece prin minte nimic altceva pentru care să îl închin, în afară de bani.

— Nu este seria mea, spun eu. Nu sunt personajele mele. Și autoarea responsabilă pentru succesul acestor cărți este rănită. Mi se pare greșit să bem pentru asta.

Paharul lui Corey este încă în aer. El ridică din umeri, îi soarbe întregul conținut dintr-o singură înghițitură, apoi mi-l dă înapoi.

— Nu te concentra asupra motivului pentru care ai intrat în joc. Concentrează-te doar pe linia de finiș.

Așez paharul gol în chiuvetă și îmi dau ochii peste cap.

— Ai citit măcar vreuna dintre cărțile ei? mă întreabă.

Clatin din cap și dau drumul la apă. Probabil că ar trebui să spăl vasele. Am patruzeci și opt de ore la dispoziție să eliberez apartamentul, iar vasele aș vrea să le iau cu mine când plec.

— Nu. Tu ai citit?

Torn detergent de vase în apă și iau un burete.

— Nu. Nu e stilul meu, răspunde Corey, râzând.

Mă uit la el, exact în momentul în care își dă seama că vorbele lui sunt o jignire și la adresa scrisului meu, având în vedere că mi s-a oferit acest contract datorită asemănării dintre stilurile noastre, după soțul lui Verity.

— Nu asta am vrut să spun, se scuză el, apoi se ridică și colegește barul, pentru a ajunge lângă mine, la chiuvetă.

Așteaptă să termin de curățat o farfurie, după care mi-o ia din mână și începe să o clătească.

— Nu pare că ai împachetat nimic. Ai găsit deja un alt apartament?

— Am un spațiu de stocare și intenționez ca până mâine să duc acolo majoritatea lucrurilor. Am depus o cerere la un complex din Brooklyn, dar nu au nimic liber decât peste două săptămâni.

— În anunțul de evacuare scrie că ai la dispoziție două zile.

— Sunt conștientă de asta.

— Păi, unde te duci? La un hotel?

— În cele din urmă. Duminică, plec la casa lui Verity Crawford. Soțul ei spune că va trebui să petrec câteva zile în biroul ei, înainte de a începe seria.

Azi-dimineață, imediat după semnarea contractului, am primit un e-mail de la Jeremy cu instrucțiuni despre cum să ajung la casa lor. Am cerut să vin duminică și, din fericire, a fost de acord.

Corey ia o altă farfurie din mâna mea. Simt că mă privește.

— O să stai la ei *acasă*?

— Cum altfel aş putea să parcurg notițele ei legate de serie?

— Spune-i tipului să ți le trimită prin poștă.

— Are însemnări și schițe strânse de-a lungul a peste zece ani. Jeremy a spus că nici măcar nu ar ști de unde să înceapă și că ar fi mai ușor să mi le așez singură.

Corey nu mai spune nimic, dar simt că se abține forțat. Trec cu buretele pe lama cuțitului din mână, apoi i-l dau lui.

— E ceva ce nu vrei să-mi spui? îl întreb eu.

El clătește cuțitul în tăcere, îl pune la uscat, apoi se apucă de marginea chiuvetei și își întoarce capul spre mine.

— Omul ăla a pierdut două fiice. Soția lui este rănită în urma unui accident de mașină. Nu mă simt foarte bine să te știu în casa lui.

Apa mi se pare brusc prea rece. Fiori mi se ridică prin ambele brațe. Opresc robinetul și îmi usuc mâinile, sprijinindu-mă cu spatele de marginea chiuvetei.

— Sugerezi că el ar avea o parte de vină?

— Nu cunosc suficiente detalii despre ceea ce s-a întâmplat, așa că nu pot să sugerez *nimic*, ridică el din umeri. Dar ție nu ți-a trecut prin minte gândul ăsta? Că poate nu este cel mai sigur lucru pe care poți să-l faci? Nici măcar nu îi cunoști.

Nu sunt o ignorantă. Am citit tot ce am găsit despre ei online. Primul lor copil se afla la o petrecere în pijamale, la o distanță de douăzeci și cinci de kilometri de casă, când a suferit o criză alergică. Nici Jeremy, nici Verity nu au fost acolo când s-a întâmplat. Iar cea de-a doua fiică s-a înecat în lacul din spatele casei, dar Jeremy nu a ajuns acasă decât după ce a început căutarea cadavrului. Ambele au fost morți accidentale. Înțeleg de ce este îngrijorat Corey, pentru că, sincer, și eu am fost. Dar cu cât am citit mai mult, cu atât am fost mai puțin îngrijorată. Au fost două accidente tragice, fără nicio legătură între ele.

— Și cum rămâne cu ce a pățit Verity?

— A fost un accident, îi spun eu. S-a izbit de un copac.

Expresia lui Corey îmi dă de înțeles că nu este convins.

— Am citit că nu s-au găsit semne de intoxicație. Ceea ce înseamnă că a adormit la volan sau a făcut-o intenționat.

— Poți să o judeci? Și-a pierdut ambele fiice. Oricine ar trece prin așa ceva și-ar dori să găsească o cale de evadare.

Sunt iritată că face acuzații nefondate. Mă întorc la chiuvetă ca să termin de spălat vasele.

Corey își șterge mâinile pe prosop, apoi își ia jacheta de pe bar.

— Accidente sau nu, familia asta evident are ghinion și o mulțime de traume emoționale, deci trebuie să fii atentă. Te duci, iei ce ai nevoie și pleci.

— Corey, mai bine te-ai ocupa de detaliile contractuale, vrei? Partea de cercetare și scriere rămâne în grija mea.

— Îmi fac griji pentru tine, atâta tot, îmi spune el, îmbrăcându-și jacheta.

Își face griji pentru mine? Știa că mama era pe moarte și nu m-a întrebat ce mai fac de două luni. Nu-și face griji pentru mine. Este un fost iubit care credea că o să aibă parte de sex în seara asta, dar, în loc de asta, a fost respins grațios, cu puțin înainte de a afla că urmează să locuiesc în casa altui bărbat. Își maschează gelozia sub formă de îngrijorare.

Îl conduc la ieșire, ușurată că pleacă atât de repede. Nu-l învinovățesc pentru că vrea s-o șteargă. Acest apartament a căpătat un aer ciudat din momentul în care mama s-a mutat aici. De aceea nici nu am încercat să mă împotrivesc evacuării și să-mi păstrez contractul de închiriere și nici nu am informat proprietarul că voi avea banii peste două săptămâni. Îmi doresc să plec din locul ăsta mai mult decât își dorește Corey acum.

— Oricum, mai spune el, felicitări! Indiferent dacă reușești sau nu să termini această serie, cărțile tale te-au condus aici. Ar trebui să fii mândră.

Urăsc să îmi spună lucruri frumoase atunci când sunt foarte nervoasă.

— Mulțumesc.

— Să-mi trimiți un mesaj, duminică, imediat ce ajungi acolo.

— Da.

— Și să mă anunți dacă ai nevoie de ajutor cu mutatul.

Verity

— Nu.

Râde puțin.

— Bine, atunci.

Nu mă îmbrățișează de rămas-bun. Mă salută în timp ce se îndepărtează și parcă niciodată nu ne-am despărțit mai ciudat. Am senzația că relația noastră a ajuns, în sfârșit, acolo unde ar fi trebuit să fie încă de la început: agent și autor. Nimic mai mult.

4

Aș fi putut să fac orice altceva pe parcursul acestui drum de șase ore cu mașina. Aș fi putut să ascult *Bohemian Rhapsody* de peste șaiszeci de ori. Aș fi putut să o sun pe vechea mea prietenă, Natalie, și să ne punem la curent cu noutățile, mai ales că nu am vorbit cu ea de peste șase luni. Ne mai trimitem câte un mesaj, când și când, dar mi-ar fi plăcut să îi aud vocea. Sau poate că aș fi putut folosi acest timp pentru a-mi fixa mintal toate motivele pentru care voi sta departe de Jeremy Crawford cât timp locuiesc în casa lui.

Dar, în loc de toate acestea, am ales să ascult varianta audio a primului roman din seria lui Verity Crawford.

Tocmai s-a terminat. Strâng volanul atât de tare, încât degetele mi s-au albit. Gura mi s-a uscat, pentru că am uitat să mă hidratez. Stima mea de sine a fugit pe undeva prin Albania.

Este bună. Foarte bună.

Acum regret că am semnat contractul. Nu cred că mă pot ridica la nivelul ei. Și când mă gândesc că deja a scris șase

astfel de romane, toate din perspectiva personajului negativ!
Cum poate un creier să fie atât de creativ?

Poate celelalte cinci sunt mai slabe. Sper. Dacă ar fi așa, nimeni nu va avea așteptări prea mari de la ultimele trei volume din serie.

Pe cine încerc să păcălesc? De fiecare dată când apare un roman scris de Verity ajunge imediat pe locul întâi în topul *Times*.

Acum sunt de două ori mai stresată decât eram când am plecat din Manhattan.

Restul călătoriei nu mă gândesc decât la cum să mă întorc la New York cu coada între picioare, totuși merg înainte, deoarece ideea că nu ești suficient de bun face parte din procesul de creație. Cel puțin, face parte din procesul meu de creație. Pentru mine există trei etape pentru a scrie o carte.

1) Încep cartea și urăsc tot ce scriu.

2) Continui să scriu cartea, în ciuda faptului că urăsc tot ce scriu.

3) Finalizez cartea și mă prefac că sunt mulțumită de rezultat.

Nu există niciun moment în procesul meu de scriere în care să simt că am realizat ceea ce mi-am propus sau în care să cred că am scris o carte care merită să fie citită de toată lumea. De cele mai multe ori plâng la duș, mă holbez ca un zombi la ecranul computerului și mă întreb cum reușesc atât de mulți autori să își promoveze cărțile cu încredere. *„Aceasta este cea mai frumoasă realizare de la ultima carte pe care am scris-o! Ar trebui să o citiți!”*

Eu sunt scriitoarea stângace care postează o imagine a cărții sale și spune: *„Este o carte bună. În ea sunt scrise cuvinte. Citiți-o, dacă doriți”*.

Mă tem că această experiență va fi mai rea decât mi-am imaginat. Mie nu-mi citește aproape nimeni cărțile, așa că nu trebuie să îndur prea multe recenzii negative. Dar odată ce lucrarea mea va fi publicată cu numele lui Verity, va fi citită de sute de mii de cititori care au deja așteptări impresionante de la această serie. Și, dacă nu reușesc, Corey va ști că am eșuat. Editorii vor ști că am eșuat. Jeremy va ști că am eșuat. Și... în funcție de starea ei mintală... *Verity* ar putea ști că am eșuat.

În timpul întâlnirii noastre, Jeremy nu a precizat starea lui Verity, așadar nu știu dacă este prea vătămată pentru a putea comunica. Există foarte puține informații online despre accidentul de mașină. Numai câteva articole vagi. La scurt timp după aceea, editura a publicat o declarație, susținând că Verity a suferit leziuni care nu îi pun viața în pericol. Acum două săptămâni, au lansat o altă declarație, că se recuperează liniștită acasă. Dar editoarea ei, Amanda, a spus că doreau să țină detaliile despre leziunile ei departe de ochii presei. Așadar, este posibil ca starea ei să fie mult mai gravă.

Sau, poate, după toate pierderile pe care le-a suferit în ultimii doi ani, pur și simplu nu mai vrea să scrie.

Cred că e de înțeles de ce vor să asigure finalizarea seriei. Editorii nu doresc să-și piardă cea mai importantă sursă de venit. Și, deși sunt onorată că mi s-a cerut mie să o finalizez, nu prea vreau să fiu împinsă în lumina reflectoarelor. Când am început să scriu, scopul meu nu a fost să devin celebră. Am visat o viață în care lucrările mele vor fi cumpărate de suficienți oameni încât să-mi plătesc facturile, fără ca vreodată să fiu propulsată într-o viață plină de faimă și bogății. Foarte puțini

Verity

autori ating acel nivel de succes, așa că nu m-am îngrijorat niciodată că mi s-ar putea întâmpla.

Îmi dau seama că asocierea numelui meu cu această serie va crește vânzările cărților mele anterioare și îmi va asigura mai multe oportunități în viitor. Dar Verity are un mare succes. La fel și seria pe care o preiau. Prin asocierea numelui meu real cu cărțile ei, voi atrage asupra mea genul de atenție de care m-am temut toată viața.

Nu am nevoie de faimă pe termen scurt. Am nevoie de bani.

Va fi o lungă așteptare până la acel avans. Mi-am cheltuit cea mai mare parte din banii pe care îi mai aveam ca să închiriez această mașină și să îmi pun lucrurile în depozit. Am plătit și chiria pentru un apartament, dar n-o să fie liber până săptămâna viitoare sau poate chiar cealaltă, ceea ce înseamnă că puținul pe care îl mai am în cont va trebui să îmi ajungă pentru un hotel, când voi pleca din casa Crawford.

Asta este viața mea. O femeie fără adăpost, ale cărei lucruri încap într-o valiză, la doar o săptămână și jumătate după ce i-a murit ultimul membru apropiat din familie. Oare se poate și mai rău?

Acum aș putea fi măritată cu Amos, așa că mereu se poate și mai rău.

— Doamne, Lowen! murmur eu și îmi dau ochii peste cap, la gândul că nu sunt în stare să apreciez o astfel de oportunitate pentru care mulți scriitori ar face orice.

Eu nu fac decât să mă gândesc că viața mea s-a dus de răpă.

Sunt atât de nerecunoscătoare!

Trebuie să încetez să-mi mai privesc viața prin ochii marilor mele. Imediat ce voi intra în posesia avansului pentru acele romane, totul se va îndrepta. Voi avea din nou o casă.

Cu câțiva kilometri în urmă, am intrat pe șoseaua spre Crawford. GPS-ul mă conduce pe un drum lung, larg, străjuit de copaci înfloriți și de case care devin tot mai mari și mai rare.

Când ajung, în cele din urmă, mă opresc și admir intrarea. Două coloane din cărămidă tronează de o parte și de alta aleii care pare nesfârșită. Îmi lungesc gâtul și încerc să o cuprind pe toată cu privirea, dar asfaltul întunecat se pierde printre copaci. Undeva acolo este casa, iar undeva în interiorul casei se află Verity Crawford. Mă întreb dacă știe că vin. Palmele încep să îmi transpire și atunci le iau de pe volan și le țin în fața fanțelor de aer condiționat pentru a le usca.

Poarta este deschisă, așa că pornesc mașina și trec încetșor printre aripile ei de fier forjat. Îmi spun întruna că nu am motive de teamă, chiar dacă observ că modelul repetitiv de deasupra porții de fier seamănă cu o pânză de păianjen. Mă cutremur și iau o curbă, iar copacii devin mai deși și mai înalți, până când apare casa. Zăresc întâi acoperișul, pe măsură ce urc dealul: gri-albăstrui, ca un nor furios de furtună. Câteva secunde mai târziu, restul casei îmi apare în fața ochilor și mi se taie respirația. Piatra gri-închis acoperă toată fațada, întreruptă numai de ușa roșie ca sângele, singura pată de culoare din această mare înnegurată. Partea stângă a casei este îmbrăcată în iederă, dar în loc să pară fermecătoare, este amenințătoare, ca un cancer ce se întinde lent.

Mă gândesc la apartamentul pe care l-am lăsat în urmă: cu pereții murdari și o bucătărie mult prea mică, dotată cu frigider

de culoarea măslinelor verzi, vechi cam de prin anii '70. Tot apartamentul ar încăpea, probabil, în holul de intrare al acestei clădiri monstruoase. Mama obișnuia să spună că și casele au un suflet. Dacă este adevărat, atunci sufletul casei lui Verity Crawford este negru-tăciune.

Imaginile prin satelit pe care le-am găsit online nu au reușit să înfățișeze corect această proprietate. *Am cercetat casa înainte să vin aici.* Potrivit unui site imobiliar, soții Crawford au cumpărat casa cu cinci ani în urmă, la prețul de două milioane și jumătate de dolari. Acum valorează peste trei milioane.

Este copleșitoare, uriașă și izolată, dar nu are acel spirit pătruns de formalism, tipic pentru casele de aceste dimensiuni. Nu observ acel aer de superioritate impregnat în pereți.

Mă apropiu cu mașina de bordură și mă întreb unde ar trebui să parchez. Peluza este luxuriantă și toaletată, și are mai mult de un hectar. Lacul din spatele casei se întinde de la o margine a proprietății la cealaltă. Munții Verzi completează acest peisaj atât de frumos, încât e greu de crezut tragedia cumplită pe care o îndură proprietarii.

Oftez ușurată, când văd o zonă de parcare de beton, lângă garaj. Parchez mașina și opresc motorul.

Vehiculul nu se potrivește deloc cu această casă. Îmi dau seama că am ales cea mai ieftină mașină pe care am putut să o închiriez. *Treizeci de dolari pe zi.* Mă întreb dacă Verity a stat vreodată într-o Kia Soul. În articolul pe care l-am citit despre accident, ea conducea un Range Rover.

Mă întind spre scaunul din dreapta și îmi iau telefonul, pentru a-i scrie lui Corey că am ajuns cu bine. Când dau să ies

și pun mâna pe mânerul portierei, înțepenesc, iar coloana mi se lipește de spătarul scaunului. Mă întorc și mă uit pe geam.

— Fir-ar!

Ce naiba?

Îmi lovesc pieptul, pentru a mă asigura că inima mea încă mai bate, când mă uit la fața care mă privește prin geamul portierei. Apoi, când văd că este doar un copil, îmi acopăr gura și sper că a mai auzit înjurături până acum. El nu râde. Se uită fix la mine, ceea ce mi se pare chiar mai sinistru decât dacă m-ar fi speriat intenționat.

E o versiune miniaturală a lui Jeremy. Aceeași gură, aceeași ochi verzi. Am citit într-un articol că Verity și Jeremy au avut trei copii. Acesta trebuie să fie băiatul lor.

Deschid portiera, iar el face un pas înapoi când ies din mașină.

— Salut!

Copilul nu răspunde.

— Locuiești aici?

— Da.

Mă uit la casa din spatele lui și mă întreb oare ce înseamnă pentru un copil să crească într-o astfel de casă.

— Cred că e foarte frumos, mormăi eu.

— Era.

Se întoarce și începe să se îndepărteze pe alee, spre ușa din față. Imediat mi se face milă de el. Nu cred că m-am gândit serios la situația în care se află această familie. Băiețelul, care nu poate avea mai mult de cinci ani, și-a pierdut ambele surori. Și cine știe ce urme adânci a lăsat această durere imensă asupra mamei lui? Se putea citi asta pe chipul lui Jeremy.

Las valiza pentru mai târziu și închid portiera, apoi mă grăbesc să îl ajung din urmă pe băiețel. Sunt la câțiva metri de el când deschide ușa din față, intră în casă și mi-o închide în nas.

Aștept un moment, în timp ce mă întreb dacă nu cumva are simțul umorului. Dar văd prin geamul mat al ușii din față cum își continuă drumul prin casă și nu se întoarce să deschidă ușa din nou.

Nu vreau să spun că e un mic ticălos. Este doar un copil și a trecut prin multe. *Dar cred că ar putea fi un mic ticălos.*

Sun și aștept.

Și aștept.

Și aștept.

Sun din nou. Niciun răspuns. Jeremy și-a lăsat informațiile de contact în e-mailul pe care mi l-a trimis, așa că îi caut numărul și încep să scriu. „*Sunt Lowen. Am ajuns la ușă.*”

Trimit mesajul și aștept.

Câteva secunde mai târziu, aud pe cineva coborând scările. Pot zări umbra lui Jeremy prin sticla mată, când se apropie de ușă. Chiar înainte de a deschide, observ cum se oprește, ca și cum ar inspira adânc. Nu știu de ce, dar această pauză a lui îmi îngăduie să sper că poate nu sunt singura persoană copleșită de situație.

Este ciudat cum potențiala lui neliniște îmi aduce liniștea. Nu cred că așa ar trebui să funcționeze.

El deschide ușa și, deși e același om pe care l-am întâlnit cu câteva zile în urmă, cumva este totuși... diferit. Nu mai poartă costum sau cravată, nu mai are acel aer misterios. Este îmbrăcat

cu o pereche de pantaloni de casă și un tricou albastru cu Banana Fish¹. Are șosete, fără pantofi.

— Bună!

Nu-mi place fiorul care mă străbate în acest moment. Îl ignor și zâmbesc.

— Bună!

Se uită fix la mine preț de un moment, apoi se dă la o parte, deschide ușa mai larg și mă invită înăuntru.

— Îmi cer scuze, am fost la etaj. I-am spus lui Crew să deschidă ușa. Cred că nu m-a auzit.

Intru în foaier.

— Ai bagaje? mă întreabă Jeremy.

— Da, o valiză pe bancheta din spate, dar o pot lua mai târziu, îi spun eu, întorcându-mă cu fața spre el.

— Mașina este descuiată?

Dau din cap.

— Mă întorc imediat.

Își ia o pereche de pantofi aflați lângă ușă și iese din casă. Mă învârt lent în cerc, privind în jur. Nu diferă mult față de fotografiile cu interiorul casei pe care le-am găsit online. Am o senzație ciudată, pentru că am văzut deja toate încăperile din casă, datorită site-ului imobiliar. Simt că știu deja cum să mă deplasez prin ea, deși nu am făcut decât cinci pași.

În dreapta este o bucătărie, iar în stânga, o cameră de zi. Sunt separate de un antreu cu o scară ce duce la etaj. Bucătăria din fotografii avea dulapuri încorporate din lemn de cireș închis la culoare, dar a fost renovată, iar mobilierul veci

¹ Serie manga japoneză, ecranizată în anul 2018.

îndepărtat și înlocuit cu rafturi și vreo câteva dulapuri suspendate deasupra blatului, dintr-un lemn mai deschis.

Văd două cuptoare și un frigider cu ușă de sticlă. Mă uit la el de la câțiva metri distanță când băiatul coboară în fugă scările. Aleargă pe lângă mine, deschide frigiderul și scoate o sticlă de Dr. Pepper. Îl urmăresc în timp ce se luptă să deschidă capacul.

— Vrei să te ajut? îl întreb.

— Da, te rog, îmi răspunde el, privindu-mă cu ochii verzi și mari.

Nu-mi vine să cred că l-am crezut un mic ticălos. Vocea lui este atât de dulce și mâinile, atât de mici, încât nici măcar nu pot deschide o sticlă de suc. O iau și desfac fără efort capacul. Ușa din față se deschide când îi dau sticla înapoi lui Crew.

Jeremy își miște ochii la el.

— Tocmai ți-am spus că nu ai voie să bei suc.

Îmi lasă valiza lângă perete și se apropie de copil, luându-i sticla din mâini.

— Du-te să te pregătești pentru duș. Vin și eu într-un minut.

Crew își rotește capul și se îndreaptă spre scări.

— Să nu ai încredere în copilul ăsta, îmi zice Jeremy, ridicând o sprânceană. Este mai deștept decât noi doi la un loc, continuă, apoi ia o gură de suc și pune sticla înapoi în frigider. Vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

Jeremy ia valiza și pornește pe culoar.

— Sper că nu ți se pare ciudat, dar îți dau dormitorul principal. Toți dormim acum la etaj și m-am gândit că ți-ar fi mai ușor aici, pentru că este cea mai apropiată cameră de biroul ei.

— Nu sunt sigură că voi rămâne peste noapte, spun eu, mergând în urma lui. Aveam de gând să arunc doar o privire, ca să evaluez situația.

Casa îmi dă o senzație ciudată și m-aș simți mai bine dacă aș putea să iau ce am nevoie și să găesc un hotel.

— Crede-mă, râde el, și împinge ușa dormitorului, vei avea nevoie de cel puțin două zile. Poate mai mult.

Așază valiza pe un cufăr de la marginea patului, apoi deschide șifonierul principal și face semn spre o zonă goală.

— Am eliberat aici, în cazul în care ai nevoie să atârni ceva pe umeras, îmi explică și apoi arată spre baie. Baia este numai a ta. Nu știu dacă are articole de toaletă, așa că dă-mi un semn dacă ai nevoie de ceva. Sunt sigur că avem.

— Mulțumesc.

Mă uit prin cameră și totul mi se pare atât de bizar! Mai ales că voi dormi în patul lor. Ochii îmi sunt atrași de tăblia patului — în special de urmele de dinți imprimate în marginea de sus, la mijloc. Îmi feresc imediat privirea, înainte ca Jeremy să își dea seama la ce mă uit. Probabil ar putea să-mi citească limpede pe față că mă întreb care dintre ei a trebuit să muște tăblia pentru a păstra liniștea în timpul unei partide de sex. *Oare eu am avut vreodată parte de sex atât de intens?*

— Ai nevoie de un minut să te faci comodă sau vrei să mergem mai departe și să vezi restul casei? mă întreabă Jeremy.

— Sunt bine, îi răspund, urmându-l.

Ieșim pe hol, dar mă opresc și cercetez ușa dormitorului.

— Ușa asta se încuie?

El face un pas înapoi în dormitor și se uită la mânerul ușii.

— Nu știi s-o fi încuiat vreodată, mărturisește el, trăgând de mâner. Sigur găsesc o încuietoare, dacă e important pentru tine.

Nu am mai dormit într-o cameră descuiată de când aveam zece ani. Vreau să îl *implor* să găsească o încuietoare, dar, totodată, nu vreau să fiu mai invazivă decât sunt deja.

— Nu, e OK.

El dă drumul ușii, dar, înainte de a ieși pe hol, întreabă:

— Te-ai gândit sub ce nume vei scrie această serie?

Nu m-am mai gândit la asta, după ce am aflat că Pantem a acceptat toate cerințele pe care mi le sugerase Jeremy.

— Nu, ridic eu din umeri.

— Aș vrea să te prezint infirmierei lui Verity folosind pseudonimul tău, în caz că nu vrei să te asocieze cineva vreodată cu această serie.

Rănilile ei sunt atât de grave încât are nevoie de o infirmieră?

— Bine. Cred că... habar n-am ce nume aș putea folosi.

— Pe ce stradă ai copilărit? mă întreabă Jeremy.

— Laura Lane.

— Care este numele primului tău animal de companie?

— Chase. Era un Yorkshire Terrier.

— Laura Chase, spune el. Îmi place.

Îmi înclin capul, recunoscând modelul de întrebări din chestionarele de pe Facebook.

— Nu cumva așa află oamenii care este numele lor de star porno?

— Pseudonim, nume de star porno, merge în ambele sensuri, râde el și îmi face semn să îl urmez. Vino mai întâi să faci cunoștință cu Verity, apoi te duc în biroul ei.

Jeremy urcă treptele câte două odată. Există un lift, care arată nou instalat, chiar lângă bucătărie. Probabil Verity este acum într-un scaun cu rotile. *Dumnezeule, biata femeie!*

Jeremy mă așteaptă până ajung în capul scărilor. Holul se bifurcă, într-o parte cu trei uși și în cealaltă cu două. El o ia la stânga.

— Aici este dormitorul lui Crew, spune el, arătând spre o ușă. Eu dorm în camera următoare.

Față în față cu cele două dormitoare se află o a treia încăpere. Ușa este închisă, iar el bate ușor înainte de a o deschide.

Nu știu exact la ce mă așteptam, dar cu siguranță nu la asta.

Verity e întinsă în pat, privind în tavan, cu părul blond revărsat pe pernă. O infirmieră în uniformă albastră stă la baza patului și o încălță cu o pereche de șosete. Crew este lângă Verity, pe pat, cu un iPad în mână. Ochii lui Verity sunt goi, neinteresați de ce se întâmplă în jurul ei. Nu o observă pe asistentă. Nici pe mine. Nici pe Crew. Nici pe Jeremy, care se apleacă peste ea și îi îndepărtează părul de pe frunte. Clipește, dar în spatele ochilor nu mai e nimic. Nu-și recunoaște bărbatul cu care a avut trei copii și care încearcă să fie afectuos cu ea. Mă străduiesc să ascund fiorii care îmi fac pielea de găină.

— Părea obosită, așa că m-am gândit că o culc mai devreme, în seara asta, i se adresează infirmiera lui Jeremy, apoi o învelește pe Verity cu o pătură.

Jeremy se îndreaptă spre fereastră și trage draperiile.

— Și-a luat medicamentele de după cină?

Asistentă îi ridică picioarele lui Verity și bagă pătura sub ele.

— Da, este în regulă până la miezul nopții.

Verity

Femeia are părul scurt și este mai în vârstă decât J poate trecută de cincizeci de ani. Se uită la mine, apoi din nou la Jeremy, așteptând o prezentare.

Jeremy clatină din cap, ca și cum ar fi uitat de prezentare. Face semn spre mine, în timp ce se uită la ea.

— Ți-o prezint pe Laura Chase, scriitoarea despre care ți-am vorbit. Laura, ea este April, infirmiera lui Verity.

Îi strâng mâna lui April, dar simt cum mă judecă, când mă privește de sus până jos.

— Credeam că sunteți mai în vârstă, îmi spune ea.

Ce ar trebui să răspund la o așa remarcă? Cumulat cu răspunsul în care mă privește, comentariul ei sună ca un interogațiu. Sau ca o acuzație. Îl ignor și zâmbesc.

— Îmi pare bine de cunoștință, April.

— Și mie, răspunde ea, apoi își ia poșeta de pe comodă și își îndreaptă atenția spre Jeremy. Ne vedem dimineață. Așa că să nu bui să fie o noapte ușoară.

Femeia se apleacă și îl ciupește pe Crew de picior. El se cotește și se ferește de mâna ei. Mă dau la o parte când ea iese din dormitor.

Mă uit la pat. Ochii lui Verity sunt încă deschiși, privindu-mă gol. Nu știu dacă și-a dat seama că infirmiera a plecat. *Da, dar este conștientă de ceva?* Îmi pare groaznic de rău pentru Jeremy. Pentru Verity.

Nu știu dacă aș vrea să mai trăiesc într-o asemenea stare, gândul că Jeremy este legat de această viață... Totul este atât de deprimant! Casa, tragediile din trecutul acestei familii, cum și din prezent.

— Crew, nu mă forța să intervin. Ți-am spus să faci

Crew se uită la Jeremy și zâmbește, dar nu se dă jos din pat.

— Număr până la trei.

Crew lasă iPadul lângă el, dar continuă să îl sfideze pe Jeremy.

— Trei... doi...

Când ajunge la unu, Jeremy se repede spre Crew, îl apucă de glezne și îl ridică în aer.

— Asta e noaptea răsturnată, nu-i așa?

Crew râde și se zbate.

— Nu din nou!

Jeremy se uită la mine.

— Laura, câte secunde poate un copil să stea cu capul în jos, până când creierul i se răsucește și începe să vorbească pe dos?

Râd.

— Am auzit că douăzeci de secunde. Dar ar putea fi cincisprezece.

— Nu, tati, o să mă duc la duș! spune Crew. Nu vreau să mi se răsucească creierul!

— Și o să-ți speli și urechile? Pentru că în mod clar nu funcționau mai devreme, când ți-am spus să mergi la duș.

— Promit!

Jeremy îl aruncă peste umăr și îl întoarce în poziție normală, apoi îl lasă jos. Îi ciufulește părul și-i spune:

— Du-te.

Mă uit cum Crew aleargă spre ușă și iese în hol. După ce am văzut interacțiunea dintre Jeremy și Crew, casa mi se pare puțin mai primitoare.

— Este foarte simpatic. Câți ani are?

Verity

— Cinci, îmi răspunde Jeremy.

Se apropie de patul de spital al lui Verity și îl ridică puțin. Ia o telecomandă de pe masa de lângă pat și pornește televizorul.

Amândoi ieșim din dormitor și el închide ușor ușa. Am rămas în mijlocul holului, iar el se întoarce spre mine. Își afundă mâinile în buzunarele pantalonilor. Parcă ar vrea să spună mai mult — să-mi explice mai mult. Dar nu o face. Suspină și se uită din nou spre dormitorul lui Verity.

— Lui Crew îi era teamă să doarmă singur la etaj. A fost foarte curajos, dar nopțile sunt grele pentru el. Voia să fie mai aproape de ea, dar nu îi plăcea să doarmă singur. Ne-am mutat amândoi la etaj pentru a-i fi lui mai ușor, îmi explică Jeremy, îndepărtându-se pe coridor. Ceea ce înseamnă că vei fi singură, noaptea, la parter. Vrei să-i vezi biroul? mă întreabă, apoi stinge lumina de pe hol.

— Desigur.

Îl urmez la parter, până la ușile duble de lângă scări. Deschide una dintre uși, dezvăluindu-mi cea mai intimă parte a soției sale.

Biroul ei.

Când pășesc înăuntru mă simt ca și cum i-aș scotoci în sertarul cu lenjerie intimă. Are rafturi din podea până la tavan, umplute până la refuz cu cărți. Cutii pline cu hârtii stau aliniate lângă pereți. Masa... *Dumnezeule*, masa ei de lucru. Se întinde de la un capăt al camerei la celălalt, de-a lungul unui perete din geamuri uriașe, cu vedere spre întreaga curte din spate. Nu există niciun centimetru de masă neacoperit cu teancuri de pagini sau dosare.

— Nu este cea mai organizată persoană, spune Jeremy.

COLLEEN HOOVER

Zâmbesc, recunoscându-mi o asemănare cu Verity.

— Majoritatea scriitorilor sunt dezordonați.

— O să-ți ia ceva timp. Aș fi încercat eu să le organizez, dar, pentru mine, parcă ar fi scrise în greacă.

Pășesc spre unul dintre rafturile cele mai apropiate și îmi trec mâna peste niște cărți. Sunt ediții străine ale operelor ei. Scot un volum în germană de pe raft și îl examinez.

— Are laptopul și un computer de birou, spune Jeremy. Ți-am lăsat la îndemână parolele, pe foițe adezive, îmi explică el, ridicând o agendă de lângă calculatorul ei. Își nota în permanență diverse lucruri. Își așternea gândurile pe hârtie. Scria idei pe șervețele. Compunea dialoguri la duș, pe un carnetel impermeabil. Odată, a folosit un marker pentru a scrie nume de personaje pe scutecul lui Crew. Eram la grădina zoologică și nu avea niciun carnetel la ea, mai spune Jeremy, apoi lasă agenda înapoi pe birou.

Se plimbă lent într-un cerc larg, cercetând încăperea, de parcă a trecut ceva timp de când a intrat ultima oară aici.

— Lumea era manuscrisul ei. Nicio suprafață nu era în siguranță.

Simt cum mă încălzesc pe dinăuntru când văd cât de mult apreciază procesul ei de creație. Mă învârt în jurul axei mele și încerc să asimilez totul.

— Nu mi-am dat seama în ce mă bag.

— N-am vrut să râd când ai spus că s-ar putea să nu rămâi peste noapte. Dar, cu toată sinceritatea, s-ar putea să ai nevoie de mai mult de două zile. Dacă așa va fi, ești binevenită să rămâi oricât e nevoie. Aș prefera să stai mai mult și să te asiguri

că ai toate materialele care îți trebuie, decât să te întorci la New York fără să știi ce să faci mai departe.

Mă uit la rafturile pline cu seria pe care o preiau. Trebuie să fie nouă cărți în serie. Șase au fost publicate, iar trei sunt încă în curs de apariție. Titlul seriei este *Virtuțile nobile*, iar fiecare carte prezintă o virtute diferită. Cele trei care mi-au rămas sunt Curajul, Adevărul și Onoarea.

Toate cele șase volume se află pe rafturile ei și mă bucur să văd și duplicate. Iau de pe raft un exemplar din cel de-al doilea roman și îl frunzăresc.

— Ai citit deja seria? mă întreabă Jeremy.

Clatin din cap, nevrând să îi mărturisesc că am ascultat ediția audio. Ar putea să-mi pună întrebări despre ele.

— Încă nu. N-am avut timp după ce am semnat contractul. Am venit direct aici, îi explic și pun volumul înapoi pe raft. Care este preferata ta?

— N-am citit niciuna. Nu am mai citit nimic scris de ea de la prima carte.

Mă întorc și mă uit la el.

— Serios?

— Nu mi-a plăcut să fiu în interiorul minții ei.

Îmi rețin un zâmbet, dar, în acest moment, seamănă puțin cu Corey. Nu poate separa lumea pe care soția lui o creează de cea în care trăiește. Cel puțin Jeremy pare să fie puțin mai conștient de sine decât a fost Corey vreodată.

Mă uit în jur prin cameră, ușor copleșită, deși nu știu dacă din cauza prezenței lui Jeremy sau a haosului pe care trebuie să îl cercetez.

— Nici nu știu de unde să încep.

— Bun, te las să te dumirești. Probabil că ar trebui să văd ce face Crew, îmi spune el, arătând spre ușă. Simte-te ca acasă. Mâncare... băutură... casa este a ta.

— Mulțumesc.

Jeremy închide ușa și mă așez la masa lui Verity. Numai scaunul ei de birou a costat, probabil, cât chiria pe o lună pentru apartamentul meu. Mă întreb cât de ușor îi este să scrie cuiva care își permite toate aceste lucruri pe care eu am visat întotdeauna să le am la dispoziție în timp ce scriu. Mobilier confortabil, suficienți bani cât să comand un maseur la domiciliu, mai mult de un computer. Îmi imaginez că toate astea ușurează procesul de scriere și îl face mult mai puțin stresant. Eu am un laptop cu o tastă lipsă și conexiune wi-fi numai când vreun vecin uită să-și pună parolă. Folosesc un scaun vechi și un birou improvizat, care de fapt este doar o masă pliantă din plastic, pe care am luat-o de pe Amazon cu douăzeci și cinci de dolari.

De cele mai multe ori, nu am destui bani nici să cumpăr hârtie și tuș pentru imprimantă.

Cred că lucrul la biroul ei timp de câteva zile îmi va oferi ocazia să îmi testez teoria. Cu cât ești mai bogat, cu atât ești mai creativ.

Iau a doua carte din serie de pe raft. O deschid, cu intenția de a arunca doar o privire. Vreau să văd cum a reluat firul poveștii după finalul primului volum.

Sfârșesc prin a mă cufunda în lectură trei ore încheiate.

Nu m-am mișcat de la locul meu nici măcar o dată. Capitole după capitole de intrigi și personaje instabile. Foarte instabile. O să-mi ia ceva timp să adopt aceeași stare emoțională

Verity

când o să mă apuc de scris. Nu-i de mirare că Jeremy nu-i citește lucrările. Toate cărțile ei sunt scrise din perspectiva personajelor negative, deci este ceva cu totul nou pentru mine. Chiar ar fi trebuit să le citesc înainte să vin aici.

Mă ridic de pe scaun să îmi dezmoțesc coloana, dar nici măcar n-am amortit cu adevărat; scaunul de birou în care am stat este cea mai confortabilă piesă de mobilier pe care fundul meu s-a lăfăit vreodată.

Mă uit în jur și mă întreb dacă ar trebui să încep cu fișierele electronice sau cu cele tipărite.

Decid să verific computerul. Navighez prin câteva fișiere din Word, care pare a fi programul pe care îl preferă. Toate documentele pe care le găsesc sunt legate de cărțile pe care le-a scris deja. Nu sunt prea îngrijorată în privința lor, deocamdată. Vreau să găsesc planuri pe care le-a făcut pentru cărțile care urmează să fie scrise. Majoritatea notițelor de pe laptopul ei sunt la fel.

Poate că Verity era genul de autor care își scria de mână proiectele. Îmi îndrept atenția spre stiva de cutii lipite de perețele din spate, lângă dulap. Un strat subțire de praf le acoperă capacele. Sortez mai multe cutii, în care găsesc versiuni de manuscrise în diverse etape de scriere, dar toate sunt ale cărților deja publicate din seria ei. Nu observ niciun plan cu privire la ce dorea să scrie în continuare.

Scormonesc conținutul celei de-a șasea cutii, când găsesc ceva cu titlu necunoscut. Se numește *Așa să fie*.

Mă uit peste primele câteva pagini, în speranța că voi avea noroc și voi descoperi că este un plan al celei de-a șaptea cărți din serie. Aproape imediat îmi dau seama că nu este. Acest

manuscris pare... *personal*. Mă întorc la începutul capitolului întâi și citesc primul rând.

Câteodată, gândul mă poartă înapoi, la noaptea în care l-am cunoscut pe Jeremy, și mă întreb cum s-ar fi putut sfârși viața mea, dacă privirile nu ni s-ar fi întâlnit.

De îndată ce văd numele lui Jeremy, mai citesc puțin. *E o autobiografie.*

Nu e deloc ceea ce caut. O autobiografie nu este manuscrisul pe care sunt plătită să îl predau, așa că ar trebui să caut mai departe. Dar mă uit peste umăr să mă asigur că ușa este închisă, pentru că sunt curioasă. De altfel, să citesc asemenea lucruri face parte din procesul de cercetare. Trebuie să văd cum funcționează mintea lui Verity ca să o înțeleg ca autor. *Cel puțin asta este scuza mea.*

Mă duc cu manuscrisul la canapea, mă așez comod și încep să citesc.

Așa să fie

de
Verity Crawford

Nota autoarei:

Ceea ce detest cel mai mult la autobiografiile sunt gândurile contrafăcute prezente în fiecare propoziție. Un autor nu ar trebui să aibă niciodată îndrăzneala să scrie despre el însuși decât dacă este dispus să străpungă fiecare strat de protecție dintre el și cartea sa. Cuvintele ar trebui să vină din străfundul sufletului, să treacă prin carne și oase, apoi să se elibereze. Urât, cinstit, sângeros și puțin terifiant, dar complet expus. O autobiografie care încurajează cititorul să îl placă pe autor nu este o adevărată autobiografie. Nimeni nu poate fi iubit de la interior spre exterior. Cititorul trebuie să termine o autobiografie cel puțin cu senzația de ușor dezgust la adresa autorului.

Eu asta voi scrie.

Ceea ce citești o să-ți lase un gust atât de amar, uneori, încât o să vrei să te oprești, dar o să înghiți aceste cuvinte și ele o să devină parte din *tine*, parte din sufletul *tău*, și o să te simți rănit din cauza lor.

COLLEEN HOOVER

Și totuși... în pofida avertismentului meu generos... con-
tinui să îmi sorbi cuvintele, pentru că ești tot aici.

Uman.

Curios.

Continuă!

Capitolul unu

„Găsiți ceea ce iubiți și lăsați-vă uciși de acel lucru.”

— Charles Bukowski

Câteodată, gândul mă poartă înapoi, la noaptea în care l-am cunoscut pe Jeremy, și mă întreb cum s-ar fi putut sfârși viața mea, dacă privirile nu ni s-ar fi întâlnit. Oare așa a fost destinul meu, să am parte de un sfârșit atât de tragic? Sau acest sfârșit tragic este, mai degrabă, rezultatul unor alegeri personale greșite, decât mâna sortii?

Desigur, încă nu mi-am întâlnit tragicul sfârșit, altfel nu aş putea să povestesc întâmplările care au condus la el. Cu toate acestea, este aproape. Îl presimt, la fel cum am presimțit și sfârșitul lui Chastin. Și, la fel cum am acceptat soarta ei, mi-o voi accepta și pe a mea.

Nu aş putea spune că eram în derivă, înainte de noaptea în care l-am întâlnit pe Jeremy, dar cu siguranță nu fusesem ancorată niciodată, până ce nu m-a străpuns cu privirea din partea opusă a încăperii.

Mai avusesem iubiți până atunci. Chiar și aventuri de o noapte. Însă niciodată nu mi-am imaginat cum ar fi viața mea

alături de cineva până în acel moment. Când l-am văzut, mi-au trecut prin fața ochilor prima noastră noapte împreună, nunta noastră, luna de miere, copiii noștri.

Până în acel moment, întotdeauna ideea de dragoste mi s-a părut inventată. Ca un film siropos de pe Hallmark¹. O strategie de marketing pentru companiile producătoare de felicitări. Nu m-a interesat niciodată dragostea. Singurele mele scopuri în noaptea aceea era să mă îmbăt gratis și să găsesc un investitor bogat cu care să fac sex. Planul meu era pe jumătate rezolvat, pentru că deja băusem trei cocktailuri Moscow Mule. Și, judecând după înfățișarea lui Jeremy Crawford, așteptările îmi erau chiar depășite. Arăta bogat și, la urma urmei, *ne aflam* la un eveniment caritabil. Oamenii săraci nu se prezintă la evenimente de caritate decât dacă îi *serveșc* pe cei bogați.

În afară de mine.

Vorbea cu vreo câțiva bărbați, dar de fiecare dată când privea în direcția mea simțeam că suntem numai noi doi în toată sala. Din când în când, îmi zâmbea. Bineînțeles că îmi zâmbea. În acea seară purtam rochia mea roșie, cea pe care am furat-o din Macy's. *Nu mă judecați. Eram o artistă moartă de foame și era ridicol de scumpă.* Intenționam să mă revanșez pentru furt imediat ce făceam rost de bani. Voiam să donez unei organizații caritabile, să salvez un copil sau ceva de genul ăsta. Partea bună, când vine vorba de păcate, este că nu trebuie să le plătești imediat, iar rochia roșie era mult prea frumoasă pentru a fi trecută cu vederea.

¹ Canal TV american care difuzează preponderent filme și seriale sentimentale.

Era o rochie potrivită pentru sex. Genul de rochie care nu-i stă în cale unui bărbat când vrea să ajungă între picioarele tale. Cea mai mare greșeală pe care o fac femeile atunci când își aleg hainele pentru evenimente precum acela la care participam eu este că nu se gândesc la ele din perspectiva bărbatului. O femeie vrea ca sânii ei să arate bine, ca rochia să i se muleze pe trup. Chiar dacă prin asta sacrifică din confort și poartă ceva imposibil de dezbrăcat. Dar când *bărbații* se uită la rochii, ei nu admiră felul în care se mulează pe șolduri, corsetul din talie sau funda fantezistă de la spate. Ei evaluează cât de ușor pot scăpa de ea. Va putea să-și strecoare mâna pe coapsa femeii când se vor așeza unul lângă altul la masă? Va putea să i-o tragă în mașină, fără să se încurce în volane și fermoare? Va putea să i-o tragă în baie, fără să trebuiască să o dezbrace de tot?

Răspunsurile pentru rochia mea roșie furată erau da, da, și evident că da.

Mi-am dat seama că nu avea cum să plece de la petrecere fără să mă abordeze cât timp purtam acea rochie. Am ales să nu-i mai dau atenție. Păream prea disperată. Nu eram șoa-recele, eram cașcavalul. Trebuia să aștept să vină el la mine.

Și, în cele din urmă, a venit. Stăteam la bar, cu spatele la el, când mi-a pus mâna pe umăr, s-a aplecat și i-a făcut semn barmanului. Jeremy nu s-a uitat la mine în acel moment. Pur și simplu și-a ținut mâna pe umărul meu, de parcă aș fi fost a lui. Când barmanul s-a apropiat, am urmărit scena cu fascinație. Jeremy a făcut semn cu capul spre mine și a spus:

— Asigură-te că nu o servești decât cu apă pentru tot restul serii.

Nu m-am așteptat la asta. M-am întors, mi-am pus un cot pe bar și l-am privit. El și-a retras mâna de pe umărul meu, dar nu înainte de a mă mângâia cu degetele până la cot. Un fior electric m-a străbătut, amestecat cu un val de furie.

— Sunt perfect capabilă să decid când să mă opresc din băut.

Jeremy mi-a zâmbit și, deși am detestat aroganța din spatele aceluia zâmbet, arăta extrem de bine.

— Sunt convins de asta.

— Am băut numai trei pahare toată seara.

— Bine.

M-am îndreptat de spate și l-am chemat pe barman.

— Mai vreau un Moscow Mule, te rog.

Barmanul s-a uitat la mine, apoi la Jeremy. După care s-a întors din nou spre mine:

— Îmi pare rău, domnișoară. Mi s-a cerut să vă servesc numai apă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— *Am auzit* când ți-a zis să îmi dai doar apă, sunt chiar aici. Dar nu-l cunosc pe acest individ și nici el nu mă cunoaște pe mine. Aș mai vrea un Moscow Mule.

— Va lua o apă, a intervenit Jeremy.

Fără doar și poate eram atrasă de el, dar aspectul lui plăcut era rapid umbrat de atitudinea asta șovinistă. Barmanul și-a ridicat mâinile și a spus:

— Nu vreau să mă implic în așa ceva. Dacă vrei de băut, comandă-ți de la barul de dincolo, mi-a spus și a arătat spre barul aflat în celălalt colț al încăperii.

Mi-am luat poșeta, mi-am ridicat bărbia și am plecat. Când am ajuns la celălalt bar, am ocupat un scaun și am așteptat ca barmanul să termine cu clientul dinainte. În acel moment, Jeremy a apărut din nou, de această dată sprijinindu-și cotul pe bar.

— Nici măcar nu mi-ai dat șansa să-ți explic de ce aș vrea să bei apă.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că îți sunt datoare cu timpul meu, i-am răspuns eu, clătinând din cap în direcția lui.

El a râs, apoi s-a întors, lipindu-și spatele de bar, și s-a uitat la mine cu capul înclinat și un zâmbet în colțul buzelor.

— Te-am urmărit din momentul în care am intrat pe ușă. Ai băut trei pahare cu alcool în patruzeci și cinci de minute și, dacă vei continua așa, nu mă voi simți în largul meu să te rog să pleci cu mine. Aș prefera să fac asta când ești trează.

Vocea lui suna de parcă avea miere pe gâtleej. I-am susținut privirea și m-am întrebat dacă nu cumva juca teatru. Oare putea un bărbat chipeș și, probabil, bogat să fie și politicos? Părea mai degrabă îngâmfat decât curtenitor, dar eram atrasă de obrăznicia lui.

Barmanul s-a apropiat la țanc.

— Cu ce vă pot servi?

M-am îndreptat în scaun și am întrerupt contactul vizual cu Jeremy. M-am întors cu fața spre barman.

— Vreau o apă.

— Adu două, te rog, a spus Jeremy.

Și asta a fost tot.

Au trecut mulți ani de la acea noapte și mi-e greu să-mi amintesc fiecare detaliu, dar nu pot uita că am fost atrasă de el

încă din primele momente, într-un fel în care n-am mai fost niciodată atrasă de vreun bărbat. Îmi plăcea sunetul vocii lui. Îmi plăcea încrederea lui. Îmi plăceau dinții lui de un alb imaculat. Îmi plăcea barba lui scurtă și țepoasă. Avea lungimea perfectă pentru a-mi zgâria coapsele. Poate chiar să-mi lase urme permanente, dacă zăbovea acolo destul de mult.

Îmi plăcea că nu îi era teamă să mă atingă în timp ce vorbeam și, ori de câte ori o făcea, degetele lui îmi trimiteau fiori pe piele.

După ce amândoi am terminat de băut apa, Jeremy m-a condus la ieșire, cu mâna pe spatele meu, mângâindu-mă peste rochie.

Ne-am îndreptat spre limuzina lui și mi-a deschis portiera din spate. El s-a așezat pe scaunul din fața mea, în loc să vină lângă mine. Mașina mirosea ca un buchet de flori, dar știam că era parfum de damă. Îmi plăcea foarte mult, în ciuda faptului că o altă femeie fusese în limuzină, în seara aceea. Ochii mei au poposit pe o sticlă de șampanie pe jumătate goală, lângă două pahare, unul pătat cu ruj roșu.

Cine este ea? Și de ce el a plecat de la petrecere cu mine, în loc să plece cu ea?

Nu m-a interesat suficient cât să îi adresez aceste întrebări cu voce tare, pentru că eu eram cea cu care plecase. Asta era tot ce conta.

Am rămas tăcuți preț de un minut sau două și ne-am privit. Știa că din acel moment eram a lui, de aceea s-a simțit suficient de încrezător cât să se aplece spre mine, să îmi ridice piciorul și să îl întindă pe scaunul de lângă el. Și-a lăsat mâna pe glezna mea și a început să o mângâie, urmărindu-mi pieptul,

în timp ce respiram din ce în ce mai accelerat, ca răspuns la atingerea lui.

— Câți ani ai? m-a întreat.

Întrebarea m-a luat prin surprindere, pentru că părea mai în vârstă decât mine, poate trecut de treizeci de ani. Nu am vrut să îl sperii cu adevărul, așa că am mințit și i-am spus că am douăzeci și cinci de ani.

— Arăți mai tânără.

Știa că mint. Mi-am dat jos pantoful și mi-am plimbat piciorul gol pe exteriorul coapsei lui.

— Douăzeci și doi.

Jeremy a râs și mi-a spus:

— Deci, ești o mincinoasă, nu-i așa?

— Distorsionez adevărul atunci când mi se pare potrivit.

Sunt scriitoare.

Mâna lui s-a mutat pe pulpa mea.

— Dar *tu* câți ani ai?

— Douăzeci și patru, mi-a răspuns, cu aceeași măsură de adevăr pe care i-o servisem eu.

— Așadar... douăzeci și opt?

— Douăzeci și șapte, a zâmbit el.

Mâna lui mi-a ajuns pe genunchi. O voiam mai sus. O doream pe coapsă, între picioare, explorându-mă pe dinăuntru. Îl doream cu totul, dar nu aici. Doream să merg *la el*, să văd unde locuiește, să îi evaluez confortul patului, să îi miros așternuturile, să îi degust pielea.

— Unde e șoferul? l-am întreat.

Jeremy a aruncat o privire peste umăr, spre botul limuzinei.

— Nu știu, mi-a răspuns, întorcându-se spre mine. Nu e limuzina mea.

Avea o expresie ștregărească și nu știam dacă minte sau nu. Mi-am mijit ochii, curioasă să știu dacă acest bărbat într-adevăr m-a condus într-o limuzină care nu era a lui.

— Atunci, *a cui* este limuzina asta?

Ochii lui Jeremy au coborât și s-au concentrat asupra mâinii lui. Aceea cu care îmi descria cercuri pe genunchi.

— Nu știu.

M-aș fi așteptat ca dorința mea să dispară la gândul că s-ar putea să *nu* fie bogat, în schimb, mărturisirea lui m-a făcut să zâmbesc.

— Sunt asistent medical stagiar, a spus el. Mi-am condus singur mașina până aici. O Honda Civic. Am parcat-o singur, pentru că sunt prea zgârcit să plătesc cei zece dolari pentru valet.

M-a surprins cât de mult îmi plăcea faptul că mă adusese într-o limuzină care nu era a lui. Nu era bogat. Nu era bogat, *dar eu tot voiam să mă culc cu el.*

— Eu fac menaj în clădirile de birouri din oraș, am recunoscut. Am furat o invitație la această petrecere dintr-un coș de gunoi. N-ar trebui să fiu aici.

El a zâmbit și niciodată nu mi-am dorit să gust un zâmbet atât de tare cum doream să îl gust pe cel care a înflorit pe fața lui.

— Ești descurcăreață, a afirmat el.

Mâna i-a alunecat printre genunchii mei și m-a tras spre el. M-am mutat de pe scaun în poala lui, deoarece pentru așa ceva erau făcute rochiile ca a mea. I-am simțit erecția între

picioare, în timp ce mi-a apăsât un deget pe buza de jos. M-am trecut limba peste degetul lui și l-am auzit oftând. Nu a gemut. Nu a strigat. *A oftat*, ca și cum ar fi fost cel mai sexy lucru pe care l-a simțit vreodată.

— Cum te cheamă? m-a întrebat.

— Verity.

— Verity, a repetat. Verity. Este foarte frumos.

Ochii i s-au ațintit pe gura mea și era cât pe ce să se apropie ca să mă sărute, dar m-am retras.

— Pe tine cum te cheamă?

Privirea lui a întâlnit-o din nou pe a mea.

— Jeremy, mi-a răspuns fugar, ca și cum ar fi fost o pierdere de timp, o întrerupere neinspirată a sărutului.

De îndată ce numele i-a părăsit gura și-a lipit-o de a mea, apoi, imediat, lumina din limuzină s-a aprins deasupra noastră și am înghețat amândoi, cu buzele lipite și trupurile împietrite brusc, în timp ce o persoană a urcat la volan.

— La naiba, a șoptit Jeremy, pe buzele mele. N-a picat prea bine.

M-a împins de pe el și a deschis ușa. M-a scos afară exact când șoferul și-a dat seama că mai era cineva în mașină cu el.

— Hei! a strigat el în urma noastră.

Jeremy m-a luat de mână și a început să alerge, dar eu trebuia să scap mai întâi de pantofi. L-am tras de braț și s-a oprit, ca să mă descalf. Șoferul a început să vină spre noi.

— Hei! Ce dracu' făceați în mașina mea?

Jeremy mi-a luat pantofii într-o mână și am fugit pe stradă, râzând în întuneric, cu respirația întretăiată, până când am ajuns în sfârșit la mașina lui. Nu mințise despre asta. Era un

Honda Civic, deși era un model mai nou, ceea ce conta un pic. M-a lipit de portiera din dreapta, mi-a trântit pantofii de asfalt și mi-a înfipt o mână în păr.

M-am uitat peste umăr la mașina de care ne sprijiniserăm.

— *Asta sigur este mașina ta?*

El a zâmbit, a băgat mâna în buzunar și a scos cheia. A deblocat ușile pentru a dovedi că e a lui, ceea ce m-a făcut să râd.

Gurile ni s-au *apropiat* și s-a uitat lung la mine, iar eu puteam să jur că deja își imagina cum ar fi fost viața lui cu mine. Nu poți privi pe cineva așa cum m-a privit el pe mine — cu tot trecutul său în ochi — fără să îți imaginezi și viitorul.

A închis ochii și m-a sărutat. Un sărut plin de dorință și respect — două lucruri despre care mulți bărbați cred că nu ar putea merge mână în mână.

Mă simțeam bine cu mâna lui în păr, iar limba lui se potrivea perfect în gura mea. Și lui îi plăcea. Simțeam asta din felul în care mă săruta. În acel moment știam foarte puțin unul despre celălalt, dar aproape că era mai bine așa. Să împărtășești un sărut atât de intim cu un necunoscut era ca și cum ai fi spus: „*Nu te cunosc, dar cred că mi-ai plăcea dacă te-aș cunoaște*”.

Mă bucura că simțea asta. Aproape mă făcea să cred că sunt o tipă plăcută.

Când s-a retras, am vrut să mă apropii din nou de el. Am vrut ca gura mea să îl urmeze, degetele să îmi rămână împletite cu ale lui. A fost o tortură să stau tot drumul pe scaunul din dreapta. Ardeam pe dinăuntru pentru el. Aprinsese un foc în mine și eram hotărâtă să nu îl las să se stingă.

Mi-a dat să mănânc, înainte să facem sex.

M-a dus la un fast-food Steak 'n Shake, unde am stat pe aceeași bancă, am mâncat cartofi prăjiți și am băut shake-uri de ciocolată printre sărutări. Localul era aproape gol, iar noi ne aflam într-un separeu liniștit, suficient de retras încât nimeni să nu observe când mâna lui Jeremy a alunecat pe coapsa mea și a dispărut între picioare. Nimeni nu a auzit când am gemut. Nimănui nu i-a părut când și-a retras mâna și mi-a șoptit că nu are de gând să mă aducă la orgasm într-un restaurant Steak 'n Shake.

Nu m-ar fi deranjat.

— Atunci du-mă în patul tău, i-am spus.

Și m-a dus. Patul lui se afla în mijlocul unui apartament tip studio din Brooklyn. Jeremy nu era bogat. Nu își putea permite mai mult decât mâncarea de fast-food pe care mi-o cumpărase. Dar nu mi-a părut. Eram pe patul lui, întinsă pe spate și îl urmăream cum se dezbracă. Atunci mi-am dat seama că urma să fac dragoste pentru prima oară. Mai făcusem sex, dar niciodată nu fusese mai mult decât un act fizic.

De data asta, participam cu mai mult decât trupul. Aveam inima plină. Cu ce? Nu știu. Dar fusese goală cu toți bărbații de dinaintea lui Jeremy.

E uimitor cât de diferit este sexul atunci când îți implică mai mult decât corpul. Mi-am implicat inima, mintea și speranța. Am zburat în acel moment. Nu m-am îndrăgostit. Doar... *am zburat.*

Era ca și cum toată viața aș fi stat pe vârful unei stânci și, în cele din urmă, la întâlnirea cu Jeremy, am găsit puterea să sar. Pentru că — pentru prima oară în viața mea — m-am simțit încrezătoare că nu mă voi prăbuși. Voi continua să zbor.

Privind în urmă, îmi dau seama cât de nebunesc a fost faptul că m-am îndrăgostit atât de repede de el. Dar a fost nebunesc doar pentru că dragostea nu a încetat niciodată. Dacă m-aș fi trezit în dimineața următoare și m-aș fi strecurat afară din apartamentul lui, totul s-ar fi terminat ca o amuzantă aventură de o noapte și nici nu mi-aș mai fi amintit de ea, după toți acești ani. Dar nu am plecat, așa că aventura a devenit mai mult. Cu fiecare zi care a trecut, plăcerea primei întâlniri cu el s-a adâncit. Asta este dragostea la prima vedere. Nu știi că a fost dragoste la prima vedere până când nu rămâi cu persoana respectivă suficient timp cât să se transforme în dragoste la prima vedere.

Nu am ieșit din apartamentul lui timp de trei zile.

Am comandat mâncare chinezească. Am făcut sex. Am comandat pizza. Am făcut sex. Ne-am uitat la televizor. Am făcut sex.

Luni, amândoi am anunțat la serviciu că suntem bolnavi, iar până marți eram obsedați. Mă obsedau râsul lui, sexul lui, gura lui, priceperea lui, poveștile lui, mâinile lui, încrederea lui, blândețea lui, noua și intensă nevoie de a-i face pe plac.

Simțeam *nevoia* să îi fac pe plac.

Simțeam *nevoia* să fiu cea care îl face să zâmbescă, să respire, să se trezească dimineața.

Și, pentru un timp, am fost. M-a iubit mai mult decât a iubit vreodată pe cineva sau ceva. Am fost singura sa rațiune de a trăi.

Până când a descoperit unicul lucru care însemna pentru el mai mult decât însemnam eu.

5

Mă simt ca și cum aș fi sărit peste etapa deschiderii sertarului cu lenjerie intimă a lui Verity și am trecut direct la cel cu mătase și dantelă. Sunt pe deplin conștientă că n-ar trebui să citesc așa ceva. Nu pentru asta am venit. Dar...

Împing manuscrisul pe canapeaua de lângă mine și mă uit lung la el. Am foarte multe întrebări în legătură cu Verity. Întrebări la care ea nu poate să răspundă și probabil că Jeremy nu se simte în stare să îmi ofere răspunsuri în locul ei. Trebuie să o cunosc mai bine pentru a vedea cum funcționează mintea ei și o autobiografie este cea mai bună sursă de informații. Mai ales una atât de sinceră.

Deja mă văd deviind de la scopul meu inițial și nu ar trebui. Mă aflu aici pentru a strânge materialele de care am nevoie, după care voi pleca de pe capul acestei familii. Au trecut prin destule și nu au nevoie de un intrus care să le atingă lenjeria intimă.

Mă apropiu de masa imensă și îmi iau telefonul. E trecut de ora unsprezece. Am ajuns în jurul orei șapte seara, dar nu mă

așteptam să fie atât de târziu. Nu am auzit niciun zgomot din afara acestui birou. De parcă încăperea ar fi antifonată.

La naiba, probabil chiar este. Dacă mi-aș permite să lucrez într-un birou cu izolație fonică, aș face-o.

Mi-e foame.

Este un sentiment ciudat să îți se facă foame într-o casă care-ți e străină. Știu că Jeremy a spus că pot să mă servesc după plac, așa că mă îndrept spre bucătărie.

Nu ajung prea departe. Mă opresc imediat ce deschid ușa.

Biroul este cu siguranță antifonat, altfel ar fi fost imposibil să nu aud acest zgomot. Vine de sus și trebuie să stau complet nemișcată ca să mă concentrez asupra lui. Pentru a mă ruga să nu fie deloc ceea ce pare.

Mă mișc ușor și cu prudență până la baza scărilor și sunt aproape sigură că sunetul vine din direcția camerei lui Verity. E scârțâitul unui pat. Scârțâit repetitiv, ca atunci când un bărbat se află deasupra unei femei.

O, Doamne! Îmi acopăr gura cu o mână tremurândă. Nu, nu, nu!

Odată, am citit un articol despre asta. O femeie a fost rănită într-un accident de mașină și a rămas în comă. A trăit într-o instituție de îngrijire medicală, iar soțul ei venea să o viziteze în fiecare zi. Personalul suspecta că făcea sex cu ea, în ciuda faptului că era în comă, așa că au instalat camere ascunse. Omul a fost arestat pentru viol, deoarece soția lui nu putea să-și dea consimțământul.

La fel ca Verity.

Ar trebui să fac ceva. *Dar ce?*

— E zgomotos, știu.

Tresar, mă răsucesc rapid și mă trezesc față în față cu Jeremy.

— Pot să-l opresc dacă te deranjează, îmi spune el.

— M-ai speriat, răspund eu sacadat.

Răsuflu ușurată, când realizez că, de fapt, zgomotul nu reprezintă ceea ce credeam eu. Jeremy se uită peste umăr.

— Este patul ei de spital. Are un temporizator care la fiecare două ore ridică diferite porțiuni ale saltelei. Mișcă bolnavul de pe o parte pe alta.

Simt cum stânjeneala îmi năpădește gâtul. Mă rog lui Dumnezeu să nu-și fi dat seama la ce m-a dus cu gândul acel zgomot. Îmi acopăr pieptul cu mâna pentru a ascunde roșeața proaspăt apărută. Am pielea deschisă la culoare și ori de câte ori depun efort sau mă emoționez mă trădează, dând la iveală niște pete roșiaticice. Îmi doream să mă pot cufunda și să dispar în covorul gros, luxuriant.

Îmi dreg vocea.

— Se găsesc asemenea paturi?

Mi-ar fi prins bine unul, cât fusese mama bolnavă. Mi-a fost foarte greu să o mișc de una singură.

— Da, dar sunt obscen de scumpe. Unul nou-nouț costă câteva mii de dolari, iar asigurarea nu acoperă niciun cent.

Mă înec când aud costul.

— Eu încălzesc niște mâncare. Ți-e foame? mă întreabă el.

— De fapt, eram în drum spre bucătărie.

Jeremy merge cu spatele.

— Avem pizza.

— Perfect!

Urăsc pizza.

Cronometrul cuptorului cu microunde se oprește chiar atunci când Jeremy ajunge la el. Scoate o farfurie cu pizza și mi-o înmânează, apoi pregătește una și pentru el.

— Cum merge treaba?

— Bine, îl asigur eu. Totuși aveai dreptate. E mult de lucru. O să am nevoie de câteva zile.

Iau o sticlă de apă din frigider și mă așez la masă.

El se sprijină de dulap și așteaptă ca pizza să se încălzească.

— Lucrezi mai bine noaptea?

— Da. Adorm destul de târziu și nu mă pot trezi devreme.

Sper că nu este o problemă.

— Deloc. De fapt, și eu sunt o pasăre de noapte. Infirmiera lui Verity pleacă seara și se întoarce la șapte dimineata, așa că stau treaz până la miezul nopții și îi dau ultimele medicamente. Infirmiera preia sarcina imediat ce ajunge.

Jeremy își scoate farfuria din cuptorul cu microunde și se așază lângă mine la masă.

Nici măcar nu pot să îl privesc în ochi. Când mă uit la el nu mă pot gândi decât la scena din manuscrisul lui Verity, în care mâna lui era între picioarele ei la restaurantul Steak 'n Shake. *Doamne, n-ar fi trebuit să citesc așa ceva!* Acum mă voi înroși de fiecare dată când mă uit în direcția lui. Are și niște mâini foarte frumoase, ceea ce nu mă ajută deloc.

Trebuie să mă gândesc la altceva.

Imediat.

— Ți-a vorbit vreodată despre seria pe care o scria? Mai exact, despre ce planuri avea pentru personaje? Despre final?

— Dacă a făcut-o, nu îmi amintesc, spune el, privind în jos la farfurie și plimbând absent prin ea o felie de pizza. Înainte de accident, trecuse deja mult de când nu mai scrisese nimic. Nici nu mai *vorbea* despre scris.

— Acum cât timp s-a întâmplat accidentul?

Verity

Știu deja răspunsul, dar nu vreau să aflu că m-am documentat despre istoricul familiei.

— Nu mult după moartea lui Harper. O vreme, a fost în comă indusă, apoi a stat într-un centru de reabilitare intensivă timp de mai multe săptămâni. Abia a venit acasă de câteva săptămâni.

El mușcă o dată din pizza. Mă simt prost pentru că aduc vorba despre asta, dar nu pare foarte afectat de subiect.

— Înainte ca mama să moară, m-am ocupat singură de îngrijirea ei. Nu am frați, așadar știu că nu este ușor.

— Nu este ușor, aprobă el. Apropo, îmi pare rău pentru mama ta. Nu cred că ți-am spus, când mi-ai pomenit despre asta în toaleta de la cafenea.

Îi zâmbesc, dar nu adaug nimic. Nu vreau să mă întrebe despre ea. Vreau ca toată atenția să se concentreze asupra lui și a lui Verity.

Mintea mea continuă să zboare la manuscris, pentru că, deși nu știu foarte multe amănunte despre bărbatul care stă în fața mea, simt că aproape îl cunosc. Cel puțin, îl cunosc așa cum l-a descris Verity.

Sunt curioasă să aflu ce fel de căsnicie au avut și de ce a ales ea să încheie primul capitol cu acea frază: *„Până când a descoperit unicul lucru care însemna pentru el mai mult decât însemnam eu”*.

Fraza este amenințătoare. Aproape ca și cum ar fi scris următorul capitol pentru a dezvălui un secret teribil și întunecat despre acest bărbat. Sau poate că a fost o strategie de stil, și va spune că este un sfânt și că numai copiii însemnau pentru el mai mult decât ea.

Indiferent de semnificație, ard de nerăbdare să citesc următorul capitol acum, când îl privesc pe el. Și urăsc faptul că am

atâtea alte lucruri care ar trebui să îmi ocupe atenția, dar tot ce vreau să fac este să mă așez comod într-un cotlon liniștit și să citesc despre căsnicia lui Jeremy și Verity. Mă face să mă simt puțin deplorabilă.

Probabil că nici nu este vorba despre ei. O scriitoare a recunoscut că folosește numele soțului ei în fiecare manuscris, până când găsește un altul potrivit pentru personajul creat. Poate că asta face și Verity. Poate că este tot ficțiune, iar numele lui Jeremy figurează acolo numai ca înlocuitor.

Există o singură cale de a afla dacă ceea ce am citit e adevărat.

— Cum ai cunoscut-o pe Verity?

Jeremy mănâncă o bucată de pepperoni și zâmbește.

— La o petrecere, spune el, lăsându-se pe spate în scaun și, dintr-odată, nu mai pare deloc trist. Purta cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată. Era roșie și atât de lungă, încât atârna puțin pe jos în urma ei. Doamne, ce frumoasă era! continuă el, ușor melancolic. Am plecat de la petrecere împreună. Când am ajuns afară, am văzut o limuzină parcată în față, așa că am deschis portiera, ne-am urcat în ea și am stat puțin de vorbă. Până când a apărut șoferul și a trebuit să recunosc că limuzina nu era a mea.

Nu ar trebui să știu nimic despre asta, așa că pufnesc în râs.

— Nu era a ta?

— Nu. Am vrut doar să o impresionez. A trebuit să fugim, pentru că șoferul s-a supărat destul de rău. După aceea, am rămas nedespărțiți.

Încă zâmbește, ca și cum ar fi din nou acolo, cu Verity și rochia ei roșie foarte sexy.

Mi-e greu să zâmbesc pentru el. Pentru ei. Nu pot să văd cât de fericiți erau atunci și cum s-a transformat viața lor în

prezent. Mă întreb dacă autobiografia ei explică în detaliu cum au ajuns de la punctul A la punctul B. La început, ea menționează moartea lui Chastin. Ceea ce înseamnă că a scris despre ea sau, cel puțin, a relatat ceea ce s-a întâmplat după această primă uriașă tragedie. Mă întreb cât timp a lucrat la autobiografie.

— Când ai cunoscut-o, Verity era deja o autoare faimoasă?

— Nu, era încă studentă. Mai târziu, când a trebuit să accept un post temporar în Los Angeles, pentru câteva luni, a scris prima ei carte. Cred că a fost modul său de a-și petrece timpul până când m-am întors acasă. A fost refuzată de câteva edituri la început, dar, după ce a vândut primul manuscris... totul s-a întâmplat incredibil de repede. Viețile noastre s-au schimbat practic peste noapte.

— Cum a făcut față popularității?

— Cred că a fost mai greu pentru mine decât pentru ea.

— Pentru că îți place să fii invizibil?

— Este chiar atât de evident?

— Și eu sunt introvertită, ridic din umeri.

— Verity nu este o autoare obișnuită, râde el. Adoră lumina reflectoarelor. Evenimentele grandioase. Pe mine, toate astea mă fac să mă simt stingher. Îmi place să stau aici cu copiii, îmi explică el, iar expresia feței i se schimbă subtil când își dă seama că a vorbit despre fetele sale la timpul prezent. Cu Crew, se corectează, apoi clatină din cap și își prinde mâinile la ceafă, lăsându-se pe spate ca și cum s-ar întinde sau nu ar sta comod. Câteodată mi-e foarte greu... să îmi amintesc că nu mai sunt printre noi. Încă mai găsesc firele lor de păr pe canapea. Șosetele lor în uscător. Câteodată le strig pe nume, atunci când vreau să le arăt ceva și uit că nu vor mai veni alergând pe scări.

Are vocea calmă și privește în gol.

Îl urmăresc cu atenție, pentru că încă nu sunt complet convinsă. Scriu romane de suspans. Știu că, atunci când există situații suspecte, acestea sunt aproape întotdeauna însoțite de persoane suspecte. Oscilez între dorința de a afla mai multe despre ce s-a întâmplat cu fiicele lui și instinctul de a pleca de aici cât mai repede cu putință.

Dar, în acest moment, nu mă uit la un bărbat care se dă în spectacol pentru a stârni milă. Ci la unul care, pentru prima oară, își împărtășește gândurile cu voce tare.

Mă face să vreau să fac și eu la fel.

— Mama mea nu s-a stins de mult, dar înțeleg ce vrei să spui. În fiecare dimineață, în prima săptămână, m-am ridicat și am pregătit micul dejun, ca abia apoi să îmi amintesc că nu mai era acolo să mănânce.

Jeremy își pune coatele pe masă.

— Mă întreb cât durează. Sau dacă va fi întotdeauna așa.

— Cel mai probabil, timpul va ajuta, totuși cred că nu ar strica să te gândești și la o mutare. Dacă veți locui într-o casă în care ele nu au fost, amintirile cu ele ar putea să se estompeze. Ți se va părea normal să nu le ai în preajmă.

El își trece o mână peste obraz.

— Nu cred că îmi doresc o viață normală în care să nu existe nimic din Harper și Chastin.

— Da, încuviințez. Nici eu nu mi-aș dori.

Ochii lui rămân ațintiți asupra mea, dar nu mai vorbim. Uneori, o privire poate dura atât de mult, încât te cutremură. Te obligă să te uiți în altă parte.

Și asta fac.

Mă uit la farfuria din fața mea și îmi plimb degetul peste marginea ei franjurată. Ochii lui par să treacă prin mine și să îmi citească gândurile. Și chiar dacă nu asta este intenția lui, mi se pare ceva intim. Când privirea lui Jeremy o întâlnește pe a mea, mă simt de parcă mi-ar explora cele mai profunde părți.

— Ar trebui să mă întorc la lucru, spun eu, în șoaptă.

Preț de câteva secunde, el nu se clintește, dar apoi se îndreaptă și se ridică de pe scaun, de parcă tocmai ar fi ieșit din transă.

— Da, îmi zice, strângând farfuriile. Ar trebui să îi pregătesc medicamentele lui Verity, continuă el, ducându-le la chiuvetă. Noapte bună, Low, îmi urează, în timp ce ies din bucătărie.

Când îl aud, *urarea* mea mi se blochează în gât. Îi zâmbesc și plec grăbită înapoi în biroul lui Verity.

Cu cât petrec mai mult timp în prezența lui Jeremy, cu atât sunt mai dornică să mă întorc la acel manuscris și să-l cunosc mai bine.

Îl ridic de pe canapea, sting luminile din birou și îl iau cu mine în dormitor. Nu există zăvor la ușă, așa că împing cufărul de lemn de la marginea patului până la ușă, să o blochez.

Sunt epuizată după ce am condus întreaga zi și trebuie să fac și duș, dar mai pot citi un capitol înainte să adorm.

Trebuie.

Capitolul doi

Aș putea scrie romane întregi despre primii noștri doi ani de relație, dar nimeni nu le-ar cumpăra. Nu a fost suficient dramatism între mine și Jeremy. Nici nu prea ne-am certat. Nu a existat niciun punct critic despre care să scriu. Doar doi ani dulci, plini de dragoste și adorație între noi.

Eram. Acaparată. De. EL.

Dependentă de el.

Nu cred că era sănătos să fiu atât de dependentă. De fapt, încă mai sunt. Dar când găsești pe cineva care face să dispară toată negativitatea din viața ta, este greu să nu te hrănești cu energia acestei persoane. M-am hrănit cu Jeremy pentru a-mi menține sufletului viu. Eram flămândă și ofilită înainte să îl întâlnesc, dar prezența lui mă hrănea. Uneori, simțeam că nu pot să funcționez departe de el.

Eram împreună de aproape doi ani, când a fost transferat temporar la Los Angeles. Ne mutaserăm de curând împreună, neoficial. Spun neoficial, pentru că a fost un moment în care nu m-am mai întors în apartamentul meu. Nu am mai plătit facturile, chiria. Abia la două luni după ce m-am mutat complet, Jeremy a aflat că nu mai am apartamentul.

Verity

Într-o noapte, în timpul unei partide de sex, mi-a sugerat să mă mut la el. Face asta, uneori. Ia decizii importante cu privire la viața noastră în timp ce facem dragoste.

— Mută-te la mine, mi-a spus, mișcându-se încet în mine, apoi și-a coborât gura pe a mea. Anulează-ți contractul de închiriere.

— Nu pot, i-am șoptit.

El s-a oprit brusc și s-a retras puțin, ca să mă poată privi.

— De ce nu?

Mi-am coborât mâinile pe fesele lui și l-am forțat să se miște din nou.

— Pentru că am făcut asta acum două luni.

El a încremenit și m-a privit cu acei ochi verzi strălucitori, înconjurați de gene atât de negre, încât mă așteptam să simt gust de lemn-dulce când îi sărutam.

— Să înțeleg că deja locuim împreună? m-a întrebat.

Am încuviințat, dar mi-am dat seama că nu reacționa așa cum sperasem eu. Prea surprins.

Trebuia să îndrept situația — să preiau controlul. Să-l fac să realizeze că nu era mare lucru.

— Credeam că ți-am spus.

El s-a retras din mine, ceea ce mi s-a părut o pedeapsă.

— Nu mi-ai spus că locuim împreună. Mi-aș fi amintit.

M-am ridicat și m-am așezat în genunchi în fața lui, apoi l-am privit în ochi. Mi-am trecut unghiile peste obrajii lui și mi-am apropiat buzele de ale lui.

— Jeremy, i-am șoptit. Nu am petrecut nicio noapte separat în ultimele șase luni. Deja locuim împreună de ceva timp.

I-am prins umerii și l-am împins pe spate. Capul i-a căzut pe pernă și am vrut să urc peste el ca să îl sărut, dar mi s-a

părut puțin furios pe mine. Ca și cum ar fi vrut să mă vorbească despre acest subiect pe care eu îl consideram închis.

Nu mai voiam să stau la discuții. Voiam doar să mă aducă la orgasm.

Așa că am încălecat peste fața lui. Când i-am simțit mâinile pe fese, trăgându-mă mai aproape de gura lui, mi-am lăsat capul pe spate. *De asta m-am mutat cu tine, Jeremy.*

M-am aplecat în față, m-am prins cu mâinile de tăblia patului, apoi am mușcat din ea, ca să îmi înăbuș țipetele.

Și asta a fost tot.

Am fost mai fericită ca niciodată, până când a fost transferat. Sigur, a fost doar temporar, dar nu poți priva pe cineva de singurul mijloc de supraviețuire și să te aștepti ca acea persoană să poată funcționa de una singură.

Cel puțin așa m-am simțit — ca și cum mi-ar fi fost răpită singura hrană sufletească. Desigur, primeam mici porții de reîncărcare atunci când mă suna sau când conversam pe chat, dar acele nopți pe care le-am petrecut singură în patul nostru au fost extenuante.

Uneori, călăream perna și mușcam din tăblia patului, în timp ce mă atingeam, imaginându-mi că el era sub mine. Dar apoi, după ce terminam, mă prăbușeam într-un pat gol, îmi fixam privirea în tavan și mă întrebam cum supraviețuisem toți anii vieții mele din care el nu făcuse parte.

Bineînțeles, acestea erau gânduri pe care nu i le puteam împărtăși. Poate că eram obsedată de el, dar o femeie știe că, dacă vrea să păstreze un bărbat lângă ea pentru totdeauna, trebuie să se comporte ca și cum ar putea să îl uite într-o zi.

Și atunci am devenit scriitoare.

Zilele mele erau pline de gânduri despre Jeremy și, dacă nu găseam o modalitate să mă gândesc la altceva până când se întorcea, mă temeam că n-aș fi putut să-i ascund cât de pierdută mă simțeam în absența lui. Am creat un Jeremy fictiv și l-am numit Lane. Când îmi era dor de Jeremy, scriam un capitol despre Lane. Viața mea în următoarele câteva luni a devenit mai puțin concentrată pe Jeremy și mai mult pe personajul meu. Care era, într-un fel, tot Jeremy. Dar să scriu despre el în loc să mă las obsedată de gânduri părea mai productiv.

Am scris un roman întreg în cele câteva luni în care a fost plecat. Când a apărut la ușă ca să-mi facă o surpriză cu întoarcerea lui acasă, tocmai terminasem de scris ultima pagină.

Era mâna destinului.

L-am felicitat cu o partidă de sex oral. A fost prima dată când am înghițit. Atât de fericită am fost să-l văd.

M-am purtat ca o doamnă după ce am înghițit, zâmbind la el. Încă stătea lângă ușa de la intrare, complet îmbrăcat, în afară de blugii care îi erau în jurul genunchilor. M-am ridicat și l-am sărutat pe obraz, apoi i-am spus:

— Mă întorc imediat.

Când am ajuns în baie, am încuiat ușa, am dat drumul la apă în chiuvetă și apoi am vomitat în toaletă. Când l-am lăsat să se descarce în gura mea, habar n-aveam cât de mult va fi. Sau cât timp va trebui să continui să înghit. A fost foarte greu să îmi păstrez calmul.

M-am spălat pe dinți și apoi m-am întors în dormitor, unde l-am găsit așezat la biroul meu. Avea în mâini câteva pagini din manuscris.

— Tu ai scris asta? m-a întrebat, răsucindu-se cu scaunul până când a ajuns cu fața spre mine.

— Da, dar nu vreau să citești.

Am simțit cum palmele încep să îmi transpire-le-am șters pe abdomen și m-am apropiat de el când eu mă repezeam să îi smulg paginile dintr-un ziar ridicat deasupra capului, prea sus ca să ajung la el.

— De ce nu am voie să citesc?

Am sărit și am încercat să îi trag brațul, pentru a-l împinge.

— Mai am de lucrat la el.

— E în regulă, mi-a răspuns el, retrăgându-se puțin și zâmbind. Nu vreau să citesc.

— Eu nu vreau să citești.

El a adunat restul manuscrisului și l-a strâns la piept. Am sărit să îl citească, iar singurul meu gând era să îl opresc. Dacă era bun și eram speriată — *ingrozită* — că mă va împinge puțin, dacă avea impresia că sunt o scriitoare proastă care aruncat peste pat, în încercarea de a ajunge mai repede la ușa dar a intrat în baie și a încuiat ușa.

Am bătut.

— Jeremy! am strigat.

Niciun răspuns.

M-a ignorat timp de zece minute, cât timp eu am încercat să deschid ușa cu un card de credit. Cu un ac de păr am făcut misiunea unei noi partide de sex oral.

A mai trecut încă un sfert de oră fără să aud vreun zgomot.

— Verity?

Eram pe podea, cu spatele lipit de ușa băii.

— Ce e?

— E bun.

Nu i-am răspuns.

— E foarte bun. Sunt foarte mândru de tine!

Am zâmbit.

A fost prima dată când am simțit cum este ca un cititor să se bucure de ceea ce creasem pentru el. Acest singur comentariu — acest dulce și simplu comentariu — m-a făcut să vreau să îl citească pe tot. L-am lăsat în pace. M-am dus în patul nostru, m-am ghemuit sub pătură și am adormit cu un zâmbet larg pe față.

M-a trezit două ore mai târziu. Buzele lui îmi dezmierdau umărul, iar degetele lui îmi trasau linii invizibile pe talie, peste șold. Era în spatele meu, lângă mine, lipit de mine. Îmi lipsise atât de mult.

— Dormi? a șoptit.

Am scos un geamăt leneș, ca să-l anunț că eram trează.

El mi-a sărutat un loc de după ureche și apoi mi-a spus:

— Ești genială!

Nu cred că am zâmbit vreodată atât de mult. M-a întors pe spate și mi-a îndepărtat părul de pe față.

— Sper că ești pregătită.

— Pentru ce?

— Pentru succes.

Am râs, dar el a rămas serios. Și-a scos pantalonii, apoi mi-a dat jos chiloții. După ce a intrat în mine, a continuat:

— Crezi că glumesc? m-a întrebat, printre sărutări. Cartea asta te va face vedetă. Ai o minte incredibilă! Dacă aș putea să o regulez, aș face-o.

Râsul mi s-a împletit cu un suspin, în timp ce el a continuat să facă dragoste cu mine.

— Spui asta pentru că o crezi? Sau pentru că mă iubești?

Nu a răspuns imediat. Mișcările i-au devenit mai lente și mai chibzuite. Mă privea intens.

— Mărită-te cu mine, Verity.

Nu am reacționat, fiindcă m-am gândit că poate n-am înțeles bine. *Oare într-adevăr mi-a cerut să mă mărit cu el?* Puteam să îmi dau seama, după intensitatea privirii lui, că în acel moment era mai îndrăgostit de mine decât fusese vreodată. Ar fi trebuit să spun da imediat, pentru că asta dorea inima mea. În schimb, l-am întrebat:

— De ce?

— Așa, mi-a răspuns, zâmbind. Pentru că eu sunt cel mai mare fan al tău.

Am râs, dar zâmbetul lui a dispărut și a început să se împingă în mine. Cu mișcări dure și rapide, care știa că mă vor înnebuni. Tablia patului s-a lovit de perete, iar perna mi-a alunecat de sub cap.

— Mărită-te cu mine, mi-a cerut din nou, apoi limba lui mi-a pătruns în gură și a fost primul sărut adevărat după atâtea luni.

Aveam așa de mare nevoie unul de celălalt în acel moment, încât trupurile noastre nu ne lăsau gurile să rămână lipite, așa că sărutul a fost neglijent și dureros.

— Bine, i-am șoptit.

— Mulțumesc, mi-a răspuns, în mijlocul unui oftat, un cuvânt mai mult șoptit decât rostit.

A continuat să facă dragoste cu mine, *cu logodnica lui, până* când am transpirat amândoi abundant. În gură aveam gust de sânge, pentru că îmi mușcase buza. Sau poate că eu i-o mușcasem pe a lui. Nu eram sigură, dar nu conta, pentru că sângele lui era acum sângele meu.

La sfârșit, a ejaculat în mine, fără prezervativ, cu limba în gura mea și respirația lui unită cu a mea, în timp ce eternitățile ni se împleteau.

După ce a terminat, s-a aplecat la podea după blugi. S-a urcat din nou peste mine și mi-a luat mâna, punându-mi un inel pe deget.

Plănuise de la început să mă ceară în căsătorie.

Nici nu m-am uitat la inel. Mi-am dus mâinile deasupra capului și am închis ochii, pentru că mâna lui era între picioarele mele și știam că vrea să vadă că ajung la orgasm.

Și am ajuns.

Timp de două luni, ne-am amintit acea noapte ca fiind noaptea în care ne-am logodit. Timp de două luni, am zâmbit de fiecare dată când m-am uitat la inelul meu. Timp de două luni, am lăcrimat ori de câte ori mi-am imaginat cum avea să fie nunta noastră. Cum avea să fie *noaptea nunții* noastre.

Dar, apoi, *noaptea în care ne-am logodit* a devenit *noaptea în care am rămas însărcinată*.

Și de aici încolo totul a devenit realitate. Măruntaiele autobiografiei de față. Acesta este punctul în care alți autori s-ar descrie într-o lumină mai bună, în loc să se supună unei radiografii.

Însă, în locul spre care ne îndreptăm nu există lumină. Acesta este ultimul avertisment.

Urmează numai întuneric.

6

Cel mai mare avantaj, în biroul lui Verity, este priveliștea de care te poți bucura grație ferestrelor panoramice. Geamul începe de la podea și se ridică până la tavan. Și nu există obstacole. Doar bucăți uriașe de sticlă transparentă prin care poți vedea totul. *Cine le curăță?* Cercetez ferestrele în căutarea vreunei pete de murdărie sau orice altceva.

Cel mai mare dezavantaj în biroul ei este *tot* priveliștea aceasta. Infirmiera s-a oprit cu Verity în scaunul cu roțile pe veranda din spate, chiar în dreptul biroului. Îi pot vedea profilul, cum stă cu fața spre vest. E o zi frumoasă, așa că infirmiera s-a așezat lângă ea și îi citește dintr-o carte. Verity se uită în gol, iar eu mă întreb dacă pricepe ceva. Și dacă da, cât de mult?

Părul ei fin se ridică în adierea vântului, ca și cum degetele unei fantome s-ar juca prin el.

Când mă uit la ea, sentimentul de milă mi se amplifică. De aceea nu vreau să mă uit la ea, dar îmi este imposibil, din cauza acestor ferestre. Nu pot să aud ce îi citește infirmiera, probabil pentru că și geamurile sunt la fel de bine izolate fonic ca și

restul încăperii. Dar știu că sunt acolo și îmi este greu să mă concentrez asupra lucrului fără să mă uit în acea direcție la fiecare câteva minute.

Până acum, nu am găsit nicio schiță pentru continuarea seriei, dar nu am reușit să sortez decât o parte din lucrurile ei. Am hotărât ca în această dimineață să îmi petrec timpul citind primele două cărți și notând trăsături definitorii despre fiecare personaj. Trebuie să mă documentez și eu, pentru că trebuie să cunosc aceste personaje la fel de bine cum le cunoaște Verity. Este important să știu ce le motivează, ce le însuflețește, ce le stârnește.

Văd o mișcare dincolo de geam. Când îmi ridic ochii, infirmiera se îndepărtează spre ușa din spate. Mă uit la Verity pentru o clipă, întrebându-mă dacă va avea vreun fel de reacție, acum, că infirmiera nu-i mai citește. Nu se clintește. Are mâinile în poală și capul lăsat într-o parte, ca și cum creierul ei nu poate trimite un semnal ca să-și îndrepte postura înainte ca gâtul să înceapă să o doară.

Verity cea inteligentă și talentată nu mai este acolo. Oare numai trupul ei a supraviețuit după accident? E ca un ou spart din care conținutul s-a vărsat și n-au mai rămas decât niște bucăți din coajă.

Mă uit din nou la cartea de pe birou și încerc să mă concentrez. Nu pot decât să mă mir cum reușește Jeremy să facă față acestei situații. Pare a fi un stâlp de beton, la exterior, dar *cu siguranță* are un gol pe dinăuntru. Este dezamăgitor să știu că așa arată viața lui acum. Îngrijește o coajă de ou fără gălbenuș.

Asta a fost cam dur.

Nu încerc să fiu dură. Doar că... Nu știu. Cred că ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă ea nu ar fi supraviețuit accidentului. Imediat mă simt vinovată pentru că gândesc așa, dar toată această situație îmi amintește de ultimele luni în care m-am ocupat de mama. Știu că mama ar fi preferat moartea în locul stării de severă incapacitate în care a adus-o cancerul. Dar au fost doar câteva luni din viața ei... din viața mea. Însă, pentru Jeremy, înseamnă *toată* viața. Îngrijește o soție care nu mai este soția lui. Este legat de o casă care nu mai reprezintă un cămin. Și nu-mi pot imagina că Verity și-ar dori ca el să trăiască așa. Nu-mi pot imagina că *ea* ar vrea să trăiască așa. Nici măcar nu poate să se joace sau să stea de vorbă cu fiul ei.

De dragul ei mă rog să nu conștientizeze starea în care se află. Mi-e greu să-mi închipui cât de crunt ar fi dacă mintea încă i-ar fi activă, dar leziunile creierului nu i-au lăsat nicio modalitate fizică de a se exprima, i-au furat orice abilitate de a reacționa, de a interacționa sau de a verbaliza ceea ce gândește.

Îmi ridic din nou capul.

Se uită fix la mine.

Sar în sus și scaunul de birou alunecă pe parchet. Verity se uită fix la mine prin fereastră, cu capul întors spre mine și ochii ațintiți într-ai mei. Îmi duc mâna la gură și fac un pas în spate; mă simt amenințată.

Vreau să dispar din fața ei, așa că mă deplasez în stânga, spre ușa încăperii. Pentru un moment, nu pot scăpa de acea privire. Este ca Mona Lisa, urmărindu-mă când mă mișc prin cameră. Dar când ajung la ușă, contactul vizual se pierde.

Ochii ei nu m-au urmărit, de fapt.

Verity

Îmi las mâna să cadă, mă sprijin de perete și văd că April apare cu un prosop. Îi șterge bărbia lui Verity, apoi ia o pernă mică din poala lui Verity, pe care i-o așază între umăr și obraz pentru a-i susține capul. Noua poziție îi mută privirea de la fereastră.

— Rahat! șoptesc printre dinți.

M-am speriat de o femeie care nu se poate mișca și nu vorbește. O femeie care nu își poate comanda capul să se întoarcă pentru a privi, cu atât mai puțin să fixeze intenționat cu privirea pe cineva.

Am nevoie de apă.

Deschid ușa, dar tresar când telefonul îmi sună pe pupitru, în spatele meu.

La naiba! Urăsc adrenalina. Pulsul meu a luat-o razna, dar respir adânc și încerc să mă calmez când răspund. Este un număr necunoscut.

— Alo?

— Domnișoara Ashleigh?

— La telefon.

— Sunt Donovan Baker de la apartamentele Creekwood. Ați depus o cerere acum câteva zile?

Sunt ușurată că atenția îmi este distrasă. Mă întorc spre fereastră. Infirmiera i-a mutat scaunul lui Verity, așa că acum mă uit doar la ceafa ei.

— Da, cu ce vă pot ajuta?

— V-am sunat pentru că solicitarea pe care ați trimis-o a fost procesată astăzi. Din păcate, există o evacuare recentă care a apărut pe numele dumneavoastră, așa că nu vă putem aproba cererea pentru apartament.

Deja? Abia am plecat, acum câteva zile.

— Dar cererea mea a fost aprobată deja de voi. Ar trebui să mă mut săptămâna viitoare.

— De fapt, a fost doar preaprobată. Solicitarea dumneavoastră nu a fost complet prelucrată până azi. Nu putem aproba cereri când există evacuări recente. Sper că mă înțelegeți.

Îmi strâng ceafa cu mâna. Nu voi primi banii decât peste încă două săptămâni.

— Vă rog, îi spun, încercând să nu par atât de jalnică pe cât mă simt. Nu am întârziat niciodată cu plata chiriei până acum. Tocmai am fost angajată, am o altă slujbă și, în două săptămâni, dacă mă lăsați să mă mut acum, vă pot plăti chiria pe întregul an. Vă jur.

— Puteți oricând să contestați decizia, mă informează el. Ar putea dura câteva săptămâni, dar au mai fost cazuri de cereri aprobate datorită unor circumstanțe atenuante.

— Nu am atâta timp la dispoziție. Am eliberat deja vechiul apartament.

— Îmi pare rău, îmi spune el. Vă voi trimite prin e-mail decizia, iar în partea de jos a mesajului veți găsi un număr de telefon la care puteți suna pentru a face contestație. Vă doresc o zi bună, domnișoară Ashleigh.

El închide, dar eu încă mai țin telefonul apăsat la ureche, în timp ce îmi masez gâtul. Sper ca dintr-o clipă într-alta să mă trezesc din acest coșmar. Mulțumesc, mamă. Acum, ce dracu' voi face?

Aud o bătaie ușoară la ușă. Tresar din nou și mă răsucesc pe călcâie. *Nu pot să fac față zilei de azi.* Jeremy stă la intrare, privindu-mă cu o expresie plină de compasiune.

Am lăsat ușa deschisă când mi-a sunat telefonul. Probabil a auzit întreaga conversație. Compun, umilită, o listă cu adjective care descriu ziua de azi.

Îmi las telefonul pe biroul lui Verity și mă prăbușesc pe scaun.

— Viața mea nu a fost întotdeauna atât de mizerabilă.

— Nici a mea, râde el puțin, apoi intră în cameră.

Apreciez acest comentariu. Mă uit la telefon.

— Este în regulă, îi spun, învârtindu-mi telefonul în cerc. Mă descurc eu cumva.

— Îți pot împrumuta bani până când avansul tău este procesat prin agent. Va trebui să îi retrag din fondul comun de investiții, dar pot avea banii în trei zile.

Nu m-am simțit mai stânjenită în toată viața mea și știu că el poate vedea asta. Mă chircesc peste birou și îmi las capul în mâini.

— Drăguț din partea ta, dar nu vreau să iau bani cu împrumut de la tine.

Tace un moment, apoi decide să ia loc pe canapea. Se așază normal, aplecându-se înainte, cu mâinile unite în față.

— Atunci rămâi aici până când avansul îți intră în cont. Va dura numai o săptămână sau două.

Se uită în jur, prin birou, și observă cât de mult *nu* am progresat de ieri, de când am sosit.

— Nu ne deranjează. Nu ne incomodezi deloc.

Clatin din cap, însă el mă întrerupe.

— Lowen, proiectul pe care te-ai angajat să îl finalizezi nu este ușor. Aș prefera să îți petreci cât mai mult timp aici pentru

a te pregăti, decât să te întorci mâine la New York și să îți seama că nu ai stat suficient.

Într-adevăr, am nevoie de mai mult timp. Dar să mai rămân încă două săptămâni în această casă? Cu o femeie care mă sperie, un manuscris pe care nu ar trebui să îl citesc și un om despre care cunosc mult prea multe lucruri intime?

Nu e o idee bună. Nimic nu este în regulă din toate astea.

Încep să clatin din cap, dar el ridică o mână.

— Nu mai fi atât de politicoasă. Nu te mai simți jenat?

Spune *în regulă* și gata.

Mă uit în spatele lui, la toate cutiile stivuite lângă perete. Lucruri pe care încă nici nu le-am atins. Și apoi mă gândesc că, în două săptămâni, o să am timp să citesc fiecare carte din lista ei, să îmi notez detalii despre fiecare dintre ele și chiar să schițez posibile idei pentru următoarele trei.

Suspin, apoi accept, cu un strop de ușurare.

— În regulă.

El zâmbește, apoi se ridică și se îndreaptă spre ușă.

— Îți mulțumesc, mai spun eu.

Jeremy se întoarce iarăși spre mine. Îmi doresc să-l fi lăsat să plece, deoarece pot jura că zăresc o urmă de regret în expresia lui. Deschide gura, de parcă ar vrea să-mi spună: „Cu plăcere” sau „Nicio problemă”. Dar o închide la loc și zâmbește forțat, după care pleacă și închide ușa în urma lui.

...

Mai devreme, în această după-amiază, Jeremy mi-a spus că trebuia să fiu afară înainte ca soarele să dispară în spatele munților.

— Vei vedea de ce Verity și-a dorit o priveliște panoramică din biroul ei.

Am adus cu mine una dintre cărțile ei, să citesc pe veranda din spate. Sunt aproximativ zece scaune dintre care pot să aleg, așa că ocup unul de la masă. Jeremy și Crew sunt jos, la malul lacului, rupând bucăți de scândură veche din docul pentru pescuit. E drăguț să urmăresc cum Crew ia bucățile de lemn pe care i le înmânează Jeremy. Le aruncă pe rând într-o grămadă, apoi ia altele de la tatăl său. Jeremy trebuie să îl aștepte de fiecare dată, pentru că îi ia mai mult timp lui Crew să le arunce decât lui Jeremy să le desprindă din rama de lemn. Asta demonstrează cât de multă răbdare are ca tată.

Îmi amintește puțin de tatăl meu. A murit când aveam nouă ani, dar nu îmi amintesc să-l fi văzut vreodată supărat. Nici măcar pe mama, cu comentariile ei ciudate și firea temperamentală. Totuși am ajuns să detest asta la el. I-am perceput răbdarea ca pe o slăbiciune în fața ei.

Îi mai urmăresc pe Crew și pe Jeremy încă o bucată de timp, încercând, totodată, să mai termin un capitol. Dar îmi e greu să înțeleg ceva, pentru că Jeremy s-a dezbrăcat de cămașă în urmă cu câteva minute și, chiar dacă nu este prima dată când îl văd făcând asta, nu l-am văzut niciodată fără maiou. Pielea îi lucește de nădușeală după două ore petrecute la doc. Când bate lemnul cu ciocanul, mușchii spatelui îi ies în relief și imediat îmi amintesc de ultimul capitol citit din autobiografia lui Verity. A dat atât de multe detalii intime despre viața lor sexuală, care, din ceea ce am citit, a fost foarte activă! Mai activă decât toate fostele mele relații.

Îmi este greu să îl privesc și să *nu* mă gândesc la sex. Nu că mi-aș dori să fac sex cu el. *Nu că nu mi-aș dori*. Numai că, în calitate de scriitor, știu că el i-a servit drept inspirație pentru câteva personaje masculine din cărțile pe care le-a publicat. Și asta mă face să mă întreb dacă și eu ar trebui să îl văd ca pe o sursă de inspirație pentru restul seriei. Adică... parcă nu ar fi un lucru chiar atât de rău. Să fiu forțată să intru în pielea lui Verity și să mi-l închipui pe Jeremy în următoarele douăzeci și patru de luni, în timp ce scriu.

Ușa din spate se trânteste cu putere, iar eu îmi dezlipesc privirea de la Jeremy. April e pe verandă și se uită la mine. Ochii ei îmi urmăresc direcția privirii și apoi revin la mine. M-a văzut. M-a văzut cum îmi privesc noul șef. Jalnic.

Oare cât timp a stat acolo și m-a urmărit? Cât timp m-a privit cum mă uit la el? Vreau să îmi acopăr fața cu această carte, în schimb zâmbesc ca și cum n-aș fi făcut nimic greșit. De fapt, *nici nu am făcut ceva greșit*.

— Plec, îmi spune April. Am așezat-o pe Verity în pat și i-am pornit televizorul. A luat cina și medicamentele, în caz că el vrea să întreba.

Nu știu de ce îmi spune toate astea, din moment ce nu es responsabilitatea mea.

— Bine. Noapte bună.

Nu îmi răspunde la urare. Se întoarce în casă și lasă ușa se închidă din nou. Un minut mai târziu, aud zgomotul motorului, în timp ce mașina ei iese de pe alee și dispare prin copaci. Mă uit din nou la Jeremy și la Crew, în timp ce Jeremy desprinde o altă bucată de lemn

Crew se uită la mine, de lângă grămada de scânduri aruncate. Zâmbește și-mi face cu mâna. Dau să îi fac și eu cu mâna, dar îmi strâng degetele în pumn când îmi dau seama că, de fapt, nu se uită la mine. Se uită deasupra mea, în dreapta.

Se uită la fereastra dormitorului lui Verity.

Mă întorc și privesc în sus, exact când draperia cade la loc. Îmi las cartea pe masă și răstorn sticla cu apă. Mă ridic și mă îndepărtez trei pași pentru a vedea mai bine fereastra, dar nu este nimeni acolo. Gura mi se deschide. Mă uit înapoi la Crew, dar el s-a întors la doc pentru a lua o altă bucată de lemn de la Jeremy.

Am vedenii.

Dar de ce făcea cu mâna spre fereastra ei? Dacă ea nu era acolo, de ce făcea cu mâna?

Nu are sens. Dacă ea ar fi privit pe fereastră, Crew ar fi avut o reacție mult mai expansivă, ținând cont de faptul că Verity nu a putut să vorbească sau să meargă singură după accident.

Sau există posibilitatea ca un copil de numai cinci ani să nu realizeze că ar fi un miracol ca mama lui să meargă singură până la fereastră.

Mă uit la cartea care acum s-a udat, o iau și șterg apa de pe ea. Răsuflu sacadat, deoarece simt că am fost agitată toată ziua. Sunt sigură că încă nu mi-am revenit după întâmplarea de mai devreme, când mi s-a părut că mă privește, și de aceea am presupus că am văzut draperia mișcându-se.

O parte din mine vrea să dau totul uitării, să mă închid în birou și să lucrez tot restul nopții. Dar știu că nu voi fi în stare să mă liniștesc dacă nu verific. Dacă nu mă conving că nu am văzut ceea ce cred că am văzut.

Așez cartea deschisă pe masă, ca să se usuce, și intru în casă, îndreptându-mă spre scări. Nu fac zgomot. Nu știu de ce simt nevoia să nu fiu auzită în timp ce merg să arunc o privire în camera ei. Știu că probabil nu-și dă seama de nimic din jurul ei, așadar de ce ar conta dacă mi-aș face cunoscută prezența? Cu toate acestea, urc tiptil scările și înaintez pe coridor spre ușa dormitorului ei.

Este ușor întredeschisă și pot vedea fereastra care dă spre curte. Îmi lipesc palma pe ușă și încep să o deschid. Îmi mușc buza de jos și bag capul înăuntru.

Verity este întinsă pe pat, cu ochii închiși și cu mâinile pe lângă corp deasupra păturii.

Răsuflu ușurată, apoi mă liniștesc și mai mult când deschid ușa puțin mai larg și zăresc un ventilator care se mișcă în stânga și în dreapta, dinspre patul lui Verity spre fereastra cu vedere în curte. De fiecare dată când ventilatorul se îndreaptă spre fereastră, draperia se mișcă.

De data asta, răsuflu mai zgomotos. *Era ventilatorul ăsta blestemat! Calmează-te, Lowen.*

Opresc ventilatorul, pentru că mi se pare puțin prea rece aici. Mă surprinde faptul că April l-a lăsat pornit. Mă uit din nou la Verity, dar este încă adormită. Când ajung la ușă, mă opresc. Mă uit la comodă — la telecomanda așezată pe ea. Apoi mă uit la televizorul montat pe perete.

Nu este pornit.

April a spus că a pornit televizorul înainte să plece, dar televizorul nu este pornit.

Nici nu mă uit înapoi la Verity. Închid ușa și cobor scările.

Verity

Nu mai intru niciodată acolo. Mă sperii. Cea mai neajutorată ființă din această casă este cea de care mă tem cel mai mult. Nici măcar nu are sens. *Nu* se uita fix la mine prin fereastra biroului. *Nu* stătea la fereastră, uitându-se la Crew. Și *nu* a oprit televizorul. Probabil are un temporizator sau April a apăsat accidental de două ori pe buton și a presupus că l-a pornit.

Chiar dacă știu că totul e doar în capul meu, mă întorc în biroul lui Verity, închid ușa și citesc un alt capitol din autobiografia ei. Poate citind mai mult din punctul ei de vedere mă voi convinge că este inofensivă și că *trebuie să mă calmex*.

Capitolul trei

Știam că sunt însărcinată pentru că sânii mei arătau mai bine decât arătaseră vreodată.

Sunt foarte conștientă de trupul meu, de ceea ce intră în el, de modul în care trebuie să îl hrănesc, cum să îl mențin tonifiat. Deoarece am crescut observând cum talia mamei mele se îngroșa pe zi ce trecea din cauza lenei, eu fac exerciții zilnic, uneori chiar de două ori pe zi.

Am aflat la o vârstă foarte fragedă că omul nu este compus doar dintr-un singur lucru. Suntem două părți care alcătuiesc un întreg.

Avem conștiință, care este compusă din minte, suflet și toate celelalte părțile intangibile.

Și avem corpul fizic, adică mecanismul pe care conștiința noastră se bazează pentru a supraviețui.

Dacă distrugem mecanismul, murim. Dacă neglijăm mecanismul, murim. Dacă presupunem că oricum conștiința va supraviețui, chiar și fără ajutorul mecanismului, vom muri la scurt timp după ce vom afla că ne înșelăm.

De fapt, este foarte simplu. Ai grijă de corpul tău. Hrănește-l cu ceea ce are nevoie, nu cu ceea ce conștiința îți spune

că dorește. Dacă cedezi poftelor minții care, în cele din urmă, îți vor răni corpul, este ca și cum un părinte slab ar ceda dorințelor copilului. „*Vai, ai avut o zi proastă? Vrei o cutie întreagă de bomboane? Bine, dragul meu. Mănâncă. Poți să bei și suc acidulat.*”

Grija față de corpul tău nu este foarte diferită de grija pe care i-o porți unui copil. Uneori este greu, alteori este plictisitor, alteori nu vrei decât să renunți, dar dacă o faci, vei plăti consecințele optsprezece ani mai târziu.

Așa s-a întâmplat cu mama. I-a păsat de mine tot atât cât i-a păsat și de corpul ei. *Foarte puțin.* Uneori mă întreb dacă încă este grasă — dacă încă își neglijează mecanismul. Nu am de unde să știu. Nu am mai vorbit cu ea de ani buni.

Însă nu vreau să vorbesc despre o femeie care a ales să înceteze orice legătură cu mine. Aici vreau să povestesc despre primul lucru pe care copilul meu mi l-a furat.

Jeremy.

La început, nu am sesizat furtul.

La început, după ce am aflat că noaptea în care ne-am logodit a devenit și *noaptea în care am rămas însărcinată*, am fost fericită. Am fost fericită pentru că Jeremy era fericit. Și, în acel moment, în afară de sânii mei care arătau mai bine ca oricând, nu mi-am dat seama cât de dăunătoare avea să fie sarcina pentru mecanismul pe care am muncit atât de mult să îl întrețin.

Abia prin luna a treia, la câteva săptămâni după ce mi s-a confirmat că sunt însărcinată, am început să observ diferența. Era o umflătură mică, dar se vedea. Tocmai ieșisem de la duș și stăteam în fața oglinzii, studiindu-mi profilul. Mâna mea era lipită pe abdomen și am simțit ceva străin, o ușoară proeminență.

Eram dezgustată. Am jurat să încep să fac exerciții de trei ori pe zi. Văzusem cât de mult rău poate face o sarcină femeilor, dar, de asemenea, știam că marea majoritate a pagubelor se întâmplă în ultimul trimestru. Dacă reușeam, cumva, să-mi dau seama cum să nasc mai devreme... poate în jur de treizeci și trei sau treizeci și patru de săptămâni, puteam evita partea cea mai dăunătoare a sarcinii. S-au făcut atât de multe progrese în domeniul medical, încât copiii născuți atât de devreme aproape întotdeauna sunt sănătoși.

— Uau!

Mâna mi-a căzut și m-am uitat la ușă. Jeremy se sprijinea de toc, cu brațele încrucișate la piept. Îmi zâmbea.

— Începe să se vadă.

— Ba nu.

El a râs și s-a apropiat, cuprinzându-mă în brațe din spate. Mi-a pus o mână pe pântec și m-a privit în oglindă. Mi-a sărutat umărul.

— Ești mai frumoasă ca niciodată.

Era o minciună pentru a mă face să mă simt mai bine, dar i-am fost recunoscătoare. Până și minciunile lui însemnau mult pentru mine. I-am strâns mâinile, iar el m-a răsucit pentru a mă privi în ochi, apoi m-a sărutat și m-a condus cu spatele până la dulapul din baie. M-a ridicat pe el, apoi s-a poziționat între picioarele mele.

El era complet îmbrăcat, tocmai se întorsese de la serviciu. Eu eram complet goală, tocmai ieșisem de la duș. Singura barieră dintre noi erau pantalonii și umflătura pe care încă încercam să o ascund.

Am început să facem sex acolo, dar am terminat în pat.

Stătea cu capul pe pieptul meu și îmi trasa leneș cercuri pe abdomen, când burta a început să-mi facă zgomot. Am încercat să-mi dreg glasul pentru a masca sunetul, dar el a râs.

— Cuiva îi este foame.

Am început să clatin din cap, dar el și-a ridicat capul de pe pieptul meu ca să mă privească.

— Oare ce vrea să mănânce?

— Nimic. Nu mi-e foame.

A râs din nou.

— Nu tu. *Ea*, a răspuns el, mângâindu-mi ușor pântecul. N-ar trebui ca femeile însărcinate să aibă poftă ciudate și să mănânce tot timpul? Tu abia ciugulești. Și stomacul îți geme de foame. Trebuie să-mi hrănesc fetele, a continuat el și s-a ridicat din pat.

Fetele.

— Deocamdată nici măcar nu știi dacă e fată.

— Este fată. Am eu o presimțire, zâmbește el.

Voiam să îmi dau ochii peste cap, pentru că, tehnic vorbind, încă nu era nimic. Nici băiat, nici fată. Era o bulă. Sarcina nu avansase prea mult, așadar era absurd să presupună că lucrul care creștea în mine simțea senzația de foame sau pofta vreun anumit tip de mâncare. Dar îmi era imposibil să susțin această idee, pentru că Jeremy era încântat de copil și nu-mi păsa dacă îl trata ca pe ceva mai mult decât era de fapt.

Câteodată, starea lui de spirit mă molipsea și pe mine.

În următoarele săptămâni, entuziasmul lui m-a ajutat să rezist. Cu cât îmi creștea burta, cu atât el devenea mai atent și mi-o săruta mai mult noaptea, când stăteam împreună în pat.

În fiecare dimineață, îmi ținea părul în timp ce vomitam. Când era la serviciu, îmi trimitea mesaje cu nume de copii. Devenise la fel de obsedat de sarcina mea pe cât eram eu de el. A mers cu mine la prima vizită medicală.

Sunt recunoscătoare că a mers și la a doua vizită, pentru că aceea a fost ziua în care lumea mi s-a zdruncinat.

Gemeni.

Doi copii.

Eram tăcută când am părăsit cabinetul ginecologului în acea zi. Deja mă temeam să devin mamă pentru un copil. Să fiu forțată să iubesc singurul lucru pe care Jeremy îl iubea mai mult decât pe mine. Dar când am aflat că erau doi și că erau într-adevăr *fete*, dintr-odată nu voiam să devin al treilea cel mai important lucru din viața lui Jeremy.

Mă sileam să zâmbesc când el vorbea despre ele. Mă comportam ca și cum mă umplea de bucurie faptul că îmi mângâia pântecul, dar de fapt mă umplea de repulsie, știind că o făcea numai pentru că ele erau acolo. Chiar dacă aș fi născut mai devreme, nu ar mai fi contat. Acum, că erau două, corpul meu avea să fie și mai afectat. Mă cutremuram zilnic la gândul că amândouă cresc înăuntrul meu, îmi întind pielea, îmi distrug sânii, abdomenul și, ferească Dumnezeu, templul dintre picioare, pe care Jeremy îl venera în fiecare noapte.

Cum ar putea Jeremy să mă mai dorească după toate acestea?

În cea de-a patra lună de sarcină, am început să sper că voi avorta. Mă rugam să găsesc sânge când mergeam la baie. Mi-am imaginat cum, după ce aveam să pierd gemenele, aveam să devin din nou prioritatea lui Jeremy. El avea să mă iubească,

să mă venereze, să mă îngrijească și să se preocupe de starea mea nu din cauza a ceea ce creștea în mine.

Am luat somnifere când el nu era atent. Am băut vin când el nu era prin preajmă. Am făcut tot ce am putut pentru a distruge creaturile care aveau să îl îndepărteze de mine, dar nimic nu a funcționat. Au continuat să crească. Pântecul meu a continuat să se întindă.

În cea de-a cincea lună, eram amândoi în pat. Jeremy mă penetra pe la spate. Cu mâna stângă îmi strângea sânul, iar mâna dreaptă și-o ținea lipită de abdomenul meu. Nu îmi plăcea când îmi atingea pântecul în timpul sexului. Mă făcea să mă gândesc la copii și asta îmi strica tot cheful.

M-am gândit că poate a ajuns la orgasm când s-a oprit, dar mi-am dat seama că le simțise *pe ele* cum se mișcă. A ieșit din mine și m-a întors pe spate, apoi și-a apăsat palma pe burta mea.

— Ai simțit asta? m-a întrebat, iar ochii îi jucau de încântare.

Nu mai avea erecție. Era exaltat din motive care nu aveau nicio legătură cu mine. Și-a lipit urechea de pântecul meu și a așteptat ca una dintre ele să se miște din nou.

— Jeremy? i-am șoptit.

Mi-a sărutat burta și s-a uitat la mine.

Am întins mâna și i-am mângâiat părul.

— Le iubești?

El mi-a zâmbit, deoarece credea că îmi doresc să spună da.

— Le iubesc mai mult decât orice pe lume.

— Mai mult decât pe mine?

Zâmbetul i-a dispărut. Și-a păstrat mâna pe burta mea, dar s-a ridicat și și-a strecurat un braț sub gâtul meu.

— Altfel decât pe tine, a zis, sărutându-mă pe obraz.

— Altfel, da. Dar mai mult? Dragostea ta pentru ele este mai intensă decât cea pentru mine?

Ochii lui i-au cercetat pe ai mei și speram să zâmbească și să spună: „Categoric nu”. Însă el nu a zâmbit. M-a privit cu sinceritate și a răspuns:

— Da.

Serios? Răspunsul lui m-a zdrobit. M-a sufocat. M-a ucis.

— Dar așa și trebuie să fie, a continuat el. De ce? Tu te simți vinovată pentru că le iubești mai mult decât pe mine?

Nu i-am răspuns. Oare chiar credea că le iubesc mai mult decât pe *el*? Nici măcar nu le *cunoșteam*.

— Să nu te simți vinovată, m-a rugat el. *Vreau* să le iubești mai mult decât pe mine. Dragostea pe care o avem unul față de celălalt este condiționată. Dragostea noastră pentru ele este necondiționată.

— Dragostea mea pentru tine este necondiționată, i-am replicat eu.

— Nu, nu este, mi-a zâmbit el. Aș putea face lucruri pentru care nu m-ai ierta niciodată. Dar întotdeauna îți vei ierta copiii.

Greșea. Nu îi puteam ierta pentru că existau. Nu îi puteam ierta că m-au forțat să fiu pe locul al treilea. Nu îi puteam ierta pentru că ne-au furat *noaptea în care ne-am logodit*.

Nici măcar nu se născuseră și deja își însușeau lucruri care îmi aparținuseră.

— Verity, mi-a șoptit Jeremy, ștergând o lacrimă care îmi șiroia pe obraz. Te simți bine?

Am clătinat din cap.

— Nu-mi vine să cred cât de mult le iubești deja și încă nu s-au născut.

— Știu, mi-a răspuns el, zâmbind.

Nu am vrut să pară un compliment, dar el așa a interpretat replica mea. Și-a pus capul înapoi pe pieptul meu și mi-a mângâiat din nou pântecul.

— Voi fi devastat când se vor naște.

O să plângă?

Niciodată nu a plâns pentru mine. Cu mine. Din cauza mea.

Poate că nu ne-am certat suficient.

— Trebuie să mă duc la baie, i-am șoptit.

Nu aveam nevoie să merg, însă trebuia să mă îndepărtez de el și de toată dragostea pe care o arunca în orice direcție, mai puțin spre mine.

M-a sărutat și, când m-am dat jos din pat, s-a întors cu spatele la mine, uitând complet că nu terminaserăm partida de sex.

A adormit în timp ce eram în baie și încercam să îi avortez fiicele cu un umeraș din sârmă. Am încercat o jumătate de oră, până când pântecul a început să mă doară și sângele să-mi șiroiască pe picior. Eram sigură că urma să curgă mai mult.

M-am întors în pat și am așteptat avortul. Brațele îmi tremurau. Picioarele îmi erau amorțite de la prea mult stat în poziție ghemuită. Pântecul mă durea și îmi venea să vomit, dar nu m-am mișcat, pentru că voiam să fiu în pat cu el când avea să se întâmple. Voiam să îl trezesc disperată și să îi arăt sângele. Voiam să intre în panică, să își facă griji, să îi pară rău pentru mine, să plângă pentru mine.

Să plângă pentru *mine*.

7

Renunț să mai citesc ultima pagină din capitol.

Fila alunecă pe parchetul lăcuit și dispare sub birou, ca cum ar încerca să fugă de mine. Imediat mă las în genunchi, caut și o pun la loc în grămada de pagini pe care sunt hotărât să le ascund. Sunt... Nici măcar nu...

Stau încă în genunchi, în mijlocul biroului lui Verity, când ochii mi se umplu de lacrimi. Nu se revarsă; le înăbuș cu respirații adânci și mă concentrez asupra durerii din genunchi pentru a-mi distra gândurile. Nici măcar nu știu dacă tristețe sau furie. Știu doar că aceste rânduri au fost scrise de femeie foarte tulburată — o femeie în a cărei casă locuiesc în prezent. Încet, îmi ridic capul până când privirea mi se fixează în tavan. Chiar acum, ea se află la etaj, dormind, mâncând sau privind în gol. Simt că mă pândește și că nu aprobă prezența mea aici.

Dintr-odată știu, fără nicio urmă de îndoială, că este adevărat. O mamă nu ar scrie asta despre ea însăși sau despre fiicele sale dacă nu ar fi adevărat. O mamă care nu a avut niciodată

aceste sentimente sau gânduri nici nu ar visa vreodată așa ceva. Nu-mi pasă cât de bine scrie Verity; nu s-ar compromite nici-odată ca mamă scriind ceva atât de îngrozitor, dacă nu ar simți cu adevărat astfel.

Mintea mea începe să se umple de îngrijorare, tristețe, frică. Dacă într-adevăr a făcut-o — dacă a încercat să le curme viața într-un acces de gelozie maternă — ce altceva ar mai fi fost capabilă să facă?

Ce li s-a întâmplat, de fapt, fetelor?

După un timp, pun manuscrisul într-un sertar, sub o mulțime de alte lucruri. Nu vreau ca Jeremy să îl găsească vreodată. Și, înainte să plec de aici, îl voi distruge. Nu-mi pot imagina cum s-ar simți dacă ar citi așa ceva. Deja suferă enorm după moartea fiicelor sale. Nici nu vreau să îmi imaginez ce ar fi în sufletul lui dacă ar afla ce au îndurat din mâna mamei lor.

Mă rog să fi fost o mamă mai bună după ce s-au născut, însă, sincer, sunt mult prea tulburată pentru a continua să citesc. Nu cred că *vreau* să știu mai mult.

Vreau ceva de băut. Nu apă, suc acidulat sau suc de fructe. Mă duc la bucătărie și deschid frigiderul, dar nu găsesc vin. Deschid dulapurile de deasupra frigiderului, dar nici urmă de alcool. Îl deschid și pe cel de sub chiuvetă, dar e gol. Mă duc din nou la frigider, însă tot ce văd sunt cutii mici de suc de fructe pentru Crew și sticle de apă plată, care nu mă vor ajuta să scap de această stare.

— Te simți bine?

Mă răsucesc și îl văd pe Jeremy la masa din dining, cu niște hârtii împrăștiat în fața lui. Pare îngrijorat pentru mine.

— Ai vreo gură de alcool prin casă? îl întreb, apoi îmi pun mâinile ferm pe șolduri, încercând să îmi ascund tremurul degetelor.

El nu are nici cea mai mică idee cum era ea cu adevărat.

Jeremy mă cercetează o clipă, apoi se duce spre cămară. Pe raftul de sus este o sticlă de whisky Crown Royal.

— Ia loc, îmi spune, cu îngrijorarea încă întipărită pe chip. Mă studiază în timp ce mă așez la masă și îmi îngrop fața în palme.

Aud cum deschide o cutie de suc și îl amestecă într-un pahar cu alcoolul. Câteva momente mai târziu, pune băutura în fața mea. O duc la buze atât de repede, încât vreo câteva picături se varsă pe masă. El își reia locul pe scaun, continuând să mă studieze cu atenție.

— Lowen, începe, urmărind cum încerc să înghit whisky-ul amestecat cu cola fără să mă strâmb, iar ochii îmi lăcrimează din cauza arsurii. Ce s-a întâmplat?

Ah, păi, ia să vedem, Jeremy! Soția ta ca o legumă m-a privit drept în ochi. A mers la fereastra dormitorului și i-a făcut din mână fiului tău. A încercat să îți avorteze fetele în timp ce tu dormeai în pat lângă ea.

— Soția ta, îi spun. Cărțile ei. Eu... Am dat peste o parte înfricoșătoare și m-am speriat.

Mă privește inexpressiv preț de un moment. Apoi râde.

— Serios? O carte ți-a provocat starea asta?

— Este o scriitoare minunată, ridic eu din umeri și mai iau o gură din băutură, apoi așez paharul pe masă. Cred că mă sperii ușor.

— Și totuși scrii același gen de cărți ca ea.

— Chiar și cărțile mele îmi provoacă senzația asta, uneori îl mint eu.

— Poate ar trebui să te apuci de scris povești romantice.

— Cu siguranță asta voi face după ce duc la bun sfârșit acest contract.

El râde din nou și clatină din cap, începând să adune hârtiile din fața lui.

— Ai pierdut cina. E caldă încă, dacă vrei să mănânci.

— Vreau. Trebuie să mănânc. Poate că o masă bună mă va ajuta să mă calmez.

Îmi duc paharul de băutură lângă aragaz, unde, într-o casserolă acoperită cu folie de aluminiu, găsesc niște pui. Îmi pun o porție pe farfurie, iau o sticlă de apă din frigider, apoi mă așez din nou la masă.

— Tu ai gătit?

— Da.

— Este foarte bun, îi spun, cu gura plină, și mai iau o îmbucătură.

— Mulțumesc.

Încă mă privește atent, dar acum pare mai mult amuzat decât îngrijorat. Mă bucur să îi văd zugrăvită pe chip o emoție pozitivă. Aș vrea ca toată această situație să mi se pară hazlie și mie, însă rândurile pe care le-am citit mă fac să pun la îndoială adevăratul caracter al lui Verity. Neputința ei. Sinceritatea ei.

— Pot să te întreb ceva?

Jeremy încuviințează.

— Te rog să îmi spui dacă devin prea curioasă. Dar mai există vreo șansă ca Verity să se poată recupera?

El clatină din cap.

— Medicul nu crede că va mai merge vreodată, nici nu va putea vorbi din nou, deoarece nu a făcut până acum niciun progres în acest sens.

— E paralizată?

— Nu, nu a avut nicio leziune a măduvei spinării. Dar mintea ei... acum este asemănătoare cu a unui nou-născut. Are reflexele de bază. Poate să mănânce, să bea, să clipească, să se miște puțin. Dar niciuna dintre aceste acțiuni nu este făcută intenționat. Cu ajutorul terapiei, sper ca starea ei să se îmbunătățească puțin, dar...

Jeremy își ferește privirea și își îndreaptă atenția spre intrarea în bucătărie, când îl aude pe Crew coborând. Crew apare de după colț, îmbrăcat în combinezonul lui de Spiderman și sare în poala tatălui său.

Crew. Am uitat de Crew cât timp am citit. Dacă Verity într-adevăr le-a disprețuit pe fete după ce s-au născut la fel de mult cât le-a disprețuit înainte să se nască, sub nicio formă nu ar fi fost de acord să mai aibă un copil.

Asta înseamnă că, până la urmă, a creat o legătură emoțională cu ele. Probabil de aceea a scris acele rânduri, pentru că, în cele din urmă, le-a iubit la fel de mult ca Jeremy. Poate că să scrie despre gândurile ei din timpul sarcinii a fost ca o eliberare pentru Verity. Ca spovedania pentru un credincios.

Gândul acesta mă liniștește, deopotrivă cu explicația lui Jeremy despre starea ei de sănătate. Are capacitățile fizice și mentale ale unui nou-născut. Doar mintea mea amplifică lucrurile.

Crew își lasă capul pe umărul lui Jeremy. Ține în mâini iPadul, iar Jeremy butonează telefonul. Sunt drăguți împreună.

Am fost atât de concentrată pe lucrurile negative care s-au întâmplat în această familie, încât trebuie să îmi amintesc să observ mai mult partea pozitivă care a rămas. Și aceasta este, fără doar și poate, legătura lui Jeremy cu fiul său. Crew îl iubește. Râde mereu în preajma lui. Se simte bine cu tatăl său. Iar lui Jeremy nu îi este teamă să îi arate afecțiunea, pentru că tocmai l-a sărutat în creștetul capului.

— Te-ai spălat pe dinți? îl întreabă Jeremy.

— Da, îi răspunde Crew.

Jeremy se ridică de pe scaun cu tot cu Crew, fără efort.

— Asta înseamnă că este ora de culcare, îi spune, apoi îl aruncă pe un umăr. Spune-i Laurei noapte bună.

Crew îmi face cu mâna, în timp ce Jeremy dispare după colț și urcă la etaj.

Observ că îmi folosește pseudonimul pe care l-am ales de față cu toți ceilalți, dar mă strigă Lowen când suntem doar noi doi. De asemenea, observ cât de mult îmi place. Nu *vreau* să îmi placă.

Termin de mâncat cina și spăl vasele. Jeremy rămâne la etaj cu Crew. Când termin, mă simt mai bine. Nu știu dacă datorită alcoolului, a mâncării sau a concluziei mele că Verity probabil a scris acel capitol îngrozitor pentru că urmează unul mult mai bun. Unul în care își dă seama ce binecuvântare au fost fetele pentru ea.

Părăsesc bucătăria, dar privirea îmi este atrasă de câteva fotografii de familie care atârnă pe peretele din hol. Mă opresc să mă uit la ele. Cele mai multe sunt cu copiii, dar în câteva se pot vedea și Verity cu Jeremy. Fetele seamănă izbitor cu mamele lor, în timp ce Crew îi seamănă lui Jeremy.

Erau o familie foarte frumoasă. Atât de frumoasă, încât aceste fotografii sunt deprimante. Le studiez pe toate și observ că e ușor să deosebești gemenele. Una dintre ele are un zâmbet uriaș și o cicatrice mică pe obraz. Cealaltă zâmbește foarte rar.

Ridic mâna pentru a atinge o fotografie a fetei cu cicatricea și mă întreb de cât timp o avea. Cum a dobândit-o? Mă plimb prin fața șirului de poze până ajung la una mult mai veche, de când erau ele nou-născute. Cea care zâmbește are și aici cicatricea, așadar o căpătase la o vârstă fragedă.

Jeremy coboară și mă surprinde examinând fotografiile. Vine lângă mine. Eu arăt spre geamăna cu cicatrice.

— Care dintre surori este aceasta?

— Chastin, îmi răspunde el, apoi arată spre cealaltă. Ea e Harper.

— Seamănă foarte mult cu Verity.

Nu mă uit la el, însă cu colțul ochiului îl pot vedea cum dă din cap.

— Cum a căpătat Chastin cicatricea?

— S-a născut cu ea, spune Jeremy. Doctorul a spus că era o zonă de țesut fibros. Nu e neobișnuit, mai ales la gemeni, pentru că sunt înghesuiți în uter.

De data asta mă uit de el și mă întreb dacă într-adevăr de acolo provine cicatricea lui Chastin. Sau dacă poate — într-un fel — a fost rezultatul încercării nereușite de a avorta a lui Verity.

— Ambele fete au avut aceeași alergie? îl întreb.

De îndată ce rostesc cuvintele, îmi duc o mână la gură și îmi încheștez maxilarul cu regret. Singurul mod în care am aflat că una dintre ele era alergică este pentru că am citit articolele

online despre moartea ei. Iar acum și el știe că am citit despre moartea fiicei lui.

— Îmi pare rău, Jeremy.

— Nu-i nimic, îmi răspunde el calm. Nu, doar Chastin. La alune.

Nu spune mai multe, dar simt că se uită la mine. Întorc capul și ochii ni se întâlnesc. Îmi susține privirea preț de o secundă, după care și-o coboară pe mâna mea. Mi-o ridică, delicat, și o întoarce cu palma în sus.

— Tu cum ai căpătat-o pe asta? mă întreabă el, trasând cu degetul mare cicatricea din palma mea.

Îmi strâng mâna în pumn, nu pentru că aș vrea să o ascund. Este decolorată și foarte rar mă mai gândesc la ea. M-am antrenat să nu mă gândesc la ea. Dar o acopăr din cauza senzației de arsură pe care am simțit-o pe piele când mi-a atins-o.

— Nu-mi aduc aminte, îi zic, repezit. Mulțumesc pentru cină. Mă duc la duș.

Arăt spre dormitorul principal din spatele lui. Îmi face loc să trec. Când ajung în dreptul camerei, deschid rapid ușa și o închid cu aceeași viteză, apoi îmi lipesc spatele de ea și îmi impun să mă relaxez.

Nu mă simt stingherită în preajma lui. Jeremy Crawford este un om bun. Poate că manuscrisul mă face să mă simt așa, pentru că nu am nicio îndoială că și-a iubit în mod egal soția și cei trei copii. Nici măcar acum nu își suprimă sentimentele. Chiar și când soția lui este practic catatonică, el încă o iubește necondiționat.

Este genul de bărbat de care o femeie ca Verity ar putea deveni cu ușurință dependentă, dar nu cred că voi înțelege

vreodată cum putea fi Verity atât de consumată și obsedată de Jeremy, până în punctul în care conceperea unui copil cu el să-i stârnească acel soi de gelozie bolnavă.

Dar îi înțeleg atracția. O înțeleg mai mult decât mi-aș dori.

Când mă desprind de ușa, ceva îmi agață părul și mă ține în loc. Ce naiba? Părul mi s-a încurcat în ceva. Îl trag încetisor până ce-l eliberez, după care mă întorc să văd în ce s-a prins.

Este o încuietoare.

Probabil că a montat-o în cursul zilei. Chiar este un bărbat grijuliu. Întind mâna și încui ușa.

Oare Jeremy crede că mi-am dorit o încuietoare la interiorul acestei uși pentru că nu mă simt în siguranță în casa lui? Sper să nu fie așa, pentru că nu din acest motiv am cerut-o. Am vrut o modalitate de blocare pentru a-i feri pe toți ceilalți membri ai familiei de *mine*.

Mă duc la baie și aprind lumina. Mă uit în jos la mâna mea, frecându-mi cicatricea cu degetele.

După ce mama m-a prins mergând prin somn de câteva ori, a început să se îngrijoreze. M-a dus la terapie, sperând că avea să mă ajute mai mult decât pastilele de dormit. Terapeutul meu a spus că este important să nu mă familiarizez cu împrejurimile. A susținut că mi-ar prinde bine dacă aș avea obstacole greu de îndepărtat în cazul unei crize de somnambulism. O încuietoare la interiorul ușii dormitorului era un astfel de obstacol.

Dar, chiar dacă sunt aproape sigură că am încuiat-o înainte de a adormi, atunci, cu mulți ani în urmă, nu se poate explica de ce, în dimineața următoare, m-am trezit cu o încheietură ruptă și plină de sânge.

8

Hotărăsc să nu mai continui lectura din autobiografia lui Verity. Au trecut două zile de când am citit despre tentativa de avort și manuscrisul încă se află în sertarul biroului, ascuns și neatins. Totuși îl simt. Se află în același spațiu cu mine, în biroul lui Verity, respirând ușor sub gunoaiele cu care l-am acoperit. Cu cât citesc mai mult, cu atât devin mai neliniștită. Cu atât devin mai derutată. Nu spun că nu îl voi termina nicio dată, dar până nu voi începe să fac progrese în ceea ce am de făcut, nu-mi îngădui să mă mai las distrasă.

Acum, că am încetat să mai citesc, am observat că prezența lui Verity nu mă mai îngrozește la fel de tare ca în urmă cu câteva zile. Ieri, când am ieșit să iau o gură de aer, după ce lucrasem toată ziua, le-am găsit pe Verity și pe infirmieră stând la masa de pe verandă, împreună cu Crew și Jeremy. În primele două zile ale șederii mele aici, rămăsesem în birou la ora cinei, așa că nu știam că o aduc la masă și mănâncă împreună. N-am vrut să îi întrerup, așa că m-am întors în birou.

Astăzi a venit o altă infirmieră. O cheamă Myrna. Este puțin mai în vârstă decât April, veselă și corpolentă, cu două

pete roșii pe obraji care o fac să semene cu o păpușă Kewpie. La prima vedere, pare mult mai plăcută decât April. Și, sincer, nu vreau să spun că April ar fi *neplăcută*. Dar am impresia că nu are încredere în mine când sunt în preajma lui Jeremy. Sau în Jeremy când e în preajma mea. Nu știu precis de ce o irită prezența mea, dar cred că grija față de pacienta ei invalidă o face să judece o altă femeie care locuiește în casa ei. Cu siguranță ea își închipuie că, în fiecare seară, după ce pleacă acasă, eu și Jeremy ne încuiem împreună în dormitorul principal. Mi-aș dori să aibă dreptate.

Myrna lucrează vinerea și sâmbăta, iar April acoperă tot restul săptămânii. Astăzi este vineri și, deși este ziua în care ar fi trebuit să mă mut în apartamentul meu, mă bucur că lucrurile s-au rezolvat așa. Aș fi plecat de aici nepregătită. Răgazul suplimentar pe care l-am primit a fost cu adevărat salvator. Am terminat de citit alte două cărți din serie, în ultimele două zile, și mi-au plăcut foarte mult. A fost fascinant să văd cum Verity scria întotdeauna din punctul de vedere al personajului negativ. Iar acum am o idee clară asupra direcției în care trebuie să mă îndrept cu seria. Dar, pentru orice eventualitate, încă mai caut notițe, mai ales acum când știu ce să caut.

Sunt pe podea și răscolesc printr-o cutie, când primesc un mesaj de la Corey.

Pantem a publicat un comunicat de presă în această dimineață, în care a anunțat oficial că tu ești noul coautor al seriei lui Verity. Ți-am trimis un link pe e-mail, în caz că vrei să arunci o privire.

De îndată ce îmi deschid e-mailul, aud o bătaie la ușă.

— Intră.

Capul lui Jeremy se ivește prin ușa întredeschisă.

— Bună! Eu mă duc până la Target să fac niște cumpărături. Dacă îmi dai o listă, pot să îți iau orice ai nevoie.

Sunt câteva lucruri de care am nevoie. Tampoane, în primul rând, chiar dacă mai am doar o zi sau două din suferința lunară. Nu mă așteptam să rămân aici atât de mult, așa că nu mi-am luat destule. Dar nu vreau să-i spun asta lui Jeremy. Mă ridic în picioare și îmi scutur praful de pe blugi.

— De fapt, te superi dacă merg cu tine? Mi-ar fi mai ușor.

— Nu, deloc, spune Jeremy, deschizând ușa un pic mai larg. Plecăm peste vreo zece minute.

...

Jeremy conduce un Jeep Wrangler gri-închis, cu roțile pline de noroi. Nu i-am văzut mașina până acum pentru că a fost în garaj, dar nu e ceea ce m-aș fi așteptat să conducă. Îmi închipuiam că are un Cadillac CTX sau un Audi A8. Ceva potrivit pentru un bărbat în costum. Nu știu de ce îl văd mereu ca pe omul de afaceri impecabil, pe care l-am întâlnit în prima zi. Tipul poartă zilnic blugi sau pantaloni de casă, trebăluiește mereu prin curte și lasă la ușa din spate câte o altă pereche de cizme pline de noroi. Un Jeep Wrangler i se potrivește mai bine decât orice alt vehicul pe care mi l-am imaginat.

Am ieșit de pe aleea lui și suntem cam la o jumătate de kilometru distanță, când dă radioul mai încet.

— Ai văzut comunicatul de presă pe care l-au publicat astăzi cei de la Pantem? mă întreabă el.

— Corey mi-a trimis un link, dar am uitat să-l citesc, răspund eu, scoțându-mi telefonul din geantă.

— Este o singură frază lungă în revista *Publishers Weekly* îmi explică el. Scurt și la obiect. Exact așa cum ți-ai dorit.

Deschid e-mailul și citesc. Însă nu este un link care duce la *Publishers Weekly*. Corey mi-a trimis un link cu anunțul de pe pagina de socializare a lui Verity Crawford, publicat prin intermediul echipei sale de publicitate.

Pantem Press anunță cu plăcere că romanele rămase din renumita serie Virtuți, scrisă de Verity Crawford, vor fi acum continuate de coautoarea Laura Chase. Verity este încântată că Laura a acceptat provocarea, iar împreună sunt nerăbdătoare să creeze o încheiere memorabilă a acestei serii.

Verity este încântată? Ha! De acum știu că nu trebuie să am încredere în niciun comunicat de presă. Încep să citesc comentariile de sub anunț.

— Cine naiba e Laura Chase?

— DE CE ÎȘI ÎNCREDINȚEAZĂ VERITY COPILUL DE SUFLET ALTUIVA?

— Nu. Nu, nu, nu.

— Așa funcționează lucrurile de obicei, nu? Un autor mediocru are succes, apoi angajează unul mult mai prost pentru a termina treaba în locul lui?

Las telefonul din mână, dar nu e de ajuns. Îi opresc soneria, îl pun în geantă și o închid.

— Oamenii sunt niște brute, mormăi printre dinți.

— Niciodată să nu citești comentariile, râde Jeremy. Verity m-a învățat, cu mulți ani în urmă.

Niciodată nu am fost nevoită să înfrunt comentariile răutăcioase, pentru că nu m-am afișat niciodată în public.

— E bine de știut.

Când ajungem la magazin, Jeremy sare din Jeep și aleargă să îmi deschidă portiera. Mă face să mă simt stânjenită, pentru că nu sunt obișnuită cu purtările de acest gen, dar probabil că Jeremy s-ar simți și mai stânjenit dacă m-ar lăsa să îmi deschid singură ușa. Este exact genul de bărbat pe care îl descrie Verity în autobiografia ei.

Și este prima dată când un tip îmi deschide o portieră. *La naiba*. Asta chiar e jalnic.

Când îmi ia mâna să mă ajute să cobor din mașină, mă crispez, pentru că nu-mi pot stăpâni reacția la atingerea lui. Vreau mai mult, deși n-ar trebui să vreau nimic.

Oare el simte același lucru în prezența mea?

De o bună perioadă de timp, sexul nu mai face parte din viața lui și mă întreb dacă îi lipsește.

Asta trebuie să fi fost o acomodare dificilă. Să ai o căsnicie care, la început, pare să se bazeze exclusiv pe sex, pentru ca apoi sexul să fie eliminat subit.

De ce mă gândesc la viața lui sexuală în timp ce intrăm în Target?

— Îți place să gătești? mă întreabă Jeremy.

— Nu îmi displace. Însă mereu am locuit singură, așa că nu o fac foarte des.

El ia un coș de cumpărături, iar eu îl urmez spre raionul cu produse alimentare.

— Care este mâncarea ta preferată?

— Tacos.

— Destul de simplu, râde el.

Cumpără toate legumele de care are nevoie pentru a prepara Tacos. Mă ofer ca într-una din seri să le gătesc spaghete. Este singurul fel de mâncare la care pot afirma că mă pricep.

Jeremy se oprește la băuturi răcoritoare, iar eu îl anunț că merg să caut câteva produse din alt raion. Îmi iau tampoane, dar și alte câteva lucruri, cum ar fi șampon, șosete și niște bluze, de vreme ce nu mi-am adus niciuna.

Habar n-am de ce mi-e rușine să cumpăr tampoane. Nu e ca și cum nu a văzut niciodată așa ceva. Și, cunoscându-l pe Jeremy, probabil a și cumpărat de câteva ori pentru Verity. Pare a fi tipul de soț care nu s-ar gândi prea mult la asta.

Îl regăsesc pe Jeremy la raionul cu alimente și, pe măsură ce mă apropii de el, observ că este flancat de două femei care și-au abandonat coșurile pentru a vorbi cu el. Spatele îi este lipit de frigiderul cu înghețată, dând impresia că-și dorește să se poată topi și să dispară în el. Nu îi pot vedea decât ceafa în timp ce mă apropii, dar când ochii lui Jeremy îi întâlnesc pe ai mei, o blondă frumoasă se întoarce imediat să vadă la cine se uită. Bruneta pare să reacționeze mai blând, dar numai până da cu ochii de mine. Căutătura ei urâtă îmi schimbă imediat părerea.

Mă apropii de coș ca de un animal sălbatic, timid, cu prudență. Oare să îmi pun cumpărăturile înăuntru sau asta ar face ca întreaga scenă să pară și mai ciudată? Mă hotărâsc să le așez în partea superioară, trasând astfel o graniță: *Suntem împreună, dar nu împreună*. Ambele femei se uită simultan la mine, iar sprâncenele lor se ridică din ce în ce mai mult cu fiecare

articol pe care îl așez în coș. Cea care stă cel mai aproape de Jeremy, blonda, se holbează la tampoanele mele. Apoi își ridică din nou privirea spre fața mea și își înclină capul.

— Și tu cine ești?

— Ea este Laura Chase, răspunde Jeremy. Laura, ele sunt Patricia și Caroline.

Blonda arată ca și cum tocmai ar fi aflat o bârfă bună.

— Suntem prietene cu Verity, îmi explică Patricia, oferindu-mi o privire condescendentă greu de ignorat. Ah! Și apropo de Verity, probabil se simte mai bine, dacă a invitat o prietenă la ea acasă, continuă ea, uitându-se spre Jeremy pentru mai multe explicații. Sau Laura este prietena ta?

— Laura a venit de la New York. Lucrează cu Verity.

Patricia zâmbeste și în același timp mormăie un *im-hm*, după care își întoarce privirea asupra mea.

— Cum, mai exact, se poate lucra cu un scriitor? Am presupus că e mai degrabă o activitate individuală.

— Asta presupun de obicei persoanele care nu au legătură cu cărțile, spune Jeremy, apoi le salută și dă să încheie conversația. Doamnelor, vă doresc o după-amiază plăcută.

Începe să împingă coșul de cumpărături, dar Patricia îl oprește cu mâna.

— Salut-o pe Verity din partea noastră și spune-i că sperăm să se însănătoșească grabnic.

— Îi voi transmite mesajul, o asigură Jeremy, trecând pe lângă ea. Transmite-i lui Sherman salutările mele.

Patricia se schimonosește.

— Pe soțul meu îl cheamă William.

— Ah! Corect. Mereu îi confund, zice Jeremy, dând din cap.

Patricia pufnește, în timp ce noi ne îndepărtăm. Când ajungem pe culoarul următor, îl întreb:

— Ăăă... cine e Sherman?

— Tipul cu care și-o trage pe la spatele soțului.

Mă uit la el, șocată. Zâmbește.

— Să fiu a naibii! exclam, râzând.

Când ajungem la casa de marcat, nu pot să îmi ascund zâmbetul. Nu știu dacă am mai auzit vreodată o replică atât de usturătoare.

Jeremy începe să pună cumpărăturile pe bandă.

— Probabil că n-ar fi trebuit să mă cobor la nivelul ei, dar nu pot să suport ipocriții.

— Da, dar fără ipocriți nu ar exista momente karmice memorabile, ca acesta la care tocmai am asistat.

Jeremy adună restul lucrurilor din coș. Încerc să le țin pe ale mele separat, dar el refuză să mă lase să plătesc.

Nu pot să nu mă mai uit la el când apropie cardul. Simt ceva. Nu știu ce anume. O pasiune? Asta ar avea sens. Aș putea să fac o pasiune pentru un bărbat care este atât de devotat soției sale bolnave, încât este prea orb pentru a vedea pe oricine altcineva sau altceva. E prea orb pentru a vedea cine este cu adevărat soția lui.

Lowen Ashleigh, îndrăgostită de un bărbat indisponibil, cu mai multe probleme decât are ea însăși.

Asta chiar că e karma.

9

Am ajuns aici acum cinci zile, dar mi se pare mult mai mult. Aici, timpul pare mai leneș, pe când în New York, ei bine, zboară.

În această dimineață, am auzit-o pe Myrna spunându-i lui Jeremy că Verity are febră, de aceea nu a adus-o jos deloc până seara, înainte de a pleca. Asta nu m-a întristat. Însemna că nu trebuia să stau în prezența ei sau să mă uit la ea de la fereastra biroului, în timpul pe care îl petrecea în aer liber.

Totuși mă uit la Jeremy. Stă singur pe veranda din spate și privește spre lac, tolănit într-un balansoar pe care nu l-a mișcat de mai bine de zece minute. Stă complet încrămențit. Din când în când, își amintește să clipească. E acolo de ceva vreme.

Aș vrea să știu ce gânduri îi trec prin minte în acest moment. Oare se gândește la fete? La Verity? Se gândește la cât de mult i s-a schimbat viața în ultimul an? Nu s-a ras de câteva zile și i-a crescut barba. Îi stă bine, dar nu cred că există ceva cu care ar putea să-i stea rău.

Mă aplec pe biroul lui Verity și îmi sprijin bărbia în palmă. Regret imediat că m-am mișcat, pentru că Jeremy observă. Întoarce capul și se uită la mine prin geam. Vreau să mă uit dincolo de el, să mă străduiesc să par ocupată, dar este evident că pe el l-am urmărit, acum, că m-am aplecat peste birou. Ar fi mai rău dacă aș încerca să mă ascund, așa că nu fac decât să îi zâmbesc ușor.

El nu îmi zâmbește, dar nici nu își ferește privirea. Ne uităm ochi în ochi preț de câteva secunde și simt cum privirea lui mă răscolește. Mă face să mă întreb dacă și el simte ceva când îl privesc eu.

Oftează ușor, apoi se ridică din balansoar și se îndreaptă spre doc. Când ajunge, își ridică ciocanul și începe să desprindă bucățile de lemn rămase.

Probabil că își dorea un moment de liniște, fără Crew, Verity, o infirmieră sau o străină ca mine care să îi invadeze intimitatea.

Am nevoie de un Xanax. N-am mai luat de mai bine de o săptămână. Mă face să mă simt slăbită și îmi este greu să mă concentrez asupra scrisului sau a documentării. Dar m-am săturat de toate momentele care îmi ridică tensiunea în această casă, cum ar fi cel de acum. Când se declanșează adrenalina nu o mai pot stăpâni. Fie că e vorba de Jeremy, de Verity sau de cărțile ei, există întotdeauna ceva care mă întoarce pe dos și îmi accentuează stările de anxietate. Reacția mea față de această casă și de oamenii din ea mă dă mai tare peste cap decât amorțeala de la medicamente.

Mă duc în dormitor și răscolesc în geantă după medicament. De îndată ce deschid flaconul, aud un țipăt de la etaj.

Crew.

Verity

Arunc flaconul nedeschis pe pat, ies grăbită din cameră și urc în fugă scara. Îl aud plângând. Se pare că e în camera lui Verity.

Oricât de mult aş vrea să mă întorc și să pornesc în direcția opusă, mă gândesc că el este doar un copilăș care ar putea avea probleme, așa că îmi continui drumul.

Când ajung la ușă, o împing fără să bat. Crew este pe podea și se ține cu mâna de bărbie. Are sânge pe mâini și pe degete. Un cuțit se află lângă el, pe podea.

— Crew?

Mă aplec și îl ridic în brațe, apoi mă reped spre baia din hol. Îl așez pe dulap.

— Dă-mi voie să mă uit.

Îi îndepărtez degetele tremurânde de la bărbie, ca să văd rana. Deși sângerează abundant, nu pare a fi o tăietură foarte adâncă. Este exact sub bărbie. Probabil ținea cuțitul în mână și a căzut cu el.

— Te-ai tăiat cu cuțitul?

Crew face ochii mari și se uită la mine. Clatină energic din cap, probabil încercând să ascundă faptul că avea în mână un cuțit. Sunt sigură că Jeremy l-ar certa.

— Mami a spus că n-am voie să pun mâna pe cuțitul ei.

Încremenesc.

— Mămica ta ți-a spus?

Crew nu răspunde.

— Crew, continui eu, luând un prosop. Mămica ta vorbește cu tine?

Simt că inima îmi rămâne blocată în gât când îl întreb asta, dar încerc să-mi ascund frica și umezesc prosopul.

Corpul lui Crew este rigid, iar singurul lucru care se mișcă este capul pe care încă îl clatină energic. Îi apăs prosopul pe bărbie chiar înainte să-l aud pe Jeremy urcând pe scări. Probabil că și el a auzit țipătul băiețelului.

— Crew! strigă el.

— Suntem aici.

Ochii lui Jeremy sunt plini de îngrijorare când ajunge la ușă. Îi fac loc să intre, dar țin în continuare prosopul apăsător pe bărbia lui Crew.

— Ești bine, amice?

Crew încuviințează, iar Jeremy îmi ia prosopul din mână. Se apleacă și examinează rana de sub bărbie, apoi se uită la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că s-a tăiat, îi explic eu. Era în dormitorul lui Verity. Pe podea am văzut un cuțit.

Jeremy se uită la Crew, iar acum ochii îi sunt plini mai mult de dezamăgire decât de teamă.

— Ce făceai cu un cuțit?

Crew clatină din cap și suspină, străduindu-se să nu mai plângă.

— Nu aveam un cuțit. Doar am căzut din pat.

O parte din mine se simte prost, ca și cum tocmai l-am pârât pe bietul copil. Încerc să îi iau apărarea.

— Nu îl avea în mână. L-am văzut pe podea și am presupus că s-a tăiat.

Sunt încă răvășită de ceea ce a spus Crew despre Verity și cuțit, dar îmi amintesc că toată lumea vorbește despre Verity la timpul prezent. Infirmiera, Jeremy, Crew. Sunt sigură că Verity i-a spus cândva, în trecut, să nu se joace cu cuțitele, iar

acum imaginația mea transformă afirmația lui în mai mult decât este de fapt.

Jeremy deschide dulapul cu medicamente din spatele lui Crew și scoate o trusă de prim ajutor. Când închide ușa cu oglindă, îmi privește reflexia.

— Du-te să verifici, murmură el, făcând semn spre ușă.

Plec din baie, dar mă opresc în hol. Nu-mi place să intru în acea cameră, indiferent cât de neajutorată este Verity. Dar știu, de asemenea, că băiatul nu trebuie să aibă acces la un cuțit, așa că merg înainte.

Ușa dormitorului este încă larg deschisă și mă furișez înăuntru. Nu vreau să o trezesc. *Dar nici n-aș putea.* Ocolesc patul și ajung în locul unde a stat Crew, pe podea.

Nici urmă de cuțit.

Mă întorc brusc și mă întreb dacă nu cumva l-am lovit cu piciorul, când l-am ridicat pe Crew. Când constat că nu-l văd pe nicăieri, mă las la podea și verific sub pat. Este complet gol dedesubt, doar un strat subțire de praf. Bag mâna sub noptiera de lângă patul de spital, dar nu găsesc nimic.

Știu sigur că am văzut un cuțit. Nu sunt nebună.

Sau sunt?

Mă sprijin cu mâna de saltea pentru a mă ridica de pe podea, dar imediat cad înapoi pe palme, când o văd pe Verity cum mă urmărește. Capul ei este acum întors spre dreapta, cu ochii ațintiți spre mine.

Fir-ar să fie! Frica mă sugrumă și mă dau târâș înapoi, cât mai departe de patul ei. Ajung la câțiva metri distanță și, chiar dacă numai capul ei are o poziție diferită față de cum era când am intrat în cameră, spaima mă îndeamnă să fug cât mă țin

picioarele. Mă sprijin de șifonier pentru a mă ridica și îmi păstrez ochii fixați asupra ei când mă retrag spre ușă. Încerc să-mi stăpânesc groaza, dar tot cred că e pe cale să mă atace cu cuțitul pe care l-a luat de pe podea.

Închid ușa în spatele meu și rămân acolo, cu mâna încleștată pe clanță, până când îmi pot controla panica. Inspir și expir în mod repetat, de cinci ori, și sper ca Jeremy să nu observe teroarea din ochii mei când mă voi întoarce să îi spun că nu există niciun cuțit.

Dar a existat un cuțit.

Mâinile îmi tremură. Nu am încredere în ea. Nu am încredere în casa asta. Oricât de conștientă aș fi că trebuie să rămân aici pentru a-mi duce munca la bun sfârșit, aș prefera să dorm în mașina mea închiriată pe străzile din Brooklyn toată săptămâna următoare, decât să mai stau încă o noapte în această casă.

Îmi frec ceafa și mă întorc în baie. Jeremy îi bandajează bărbia Crew.

— Ești norocos că nu ai nevoie de copci, îi spune Jeremy, apoi îl ajută să își spele sângele de pe mâini și îl trimite la joacă.

Crew trece pe lângă mine și se întoarce în camera lui Verity.

Mi se pare ciudat că pentru el e distractiv să stea pe patul ei în timp ce se joacă pe iPad. Dar, din nou, sunt sigură că nu vrea decât să petreacă un timp cu mama lui. *Poți să stai cât vrei, amice. Eu una nu-mi doresc să stau nicio secundă în preajma ei.*

— Ai luat cuțitul? mă întreabă Jeremy, ștergându-și mâinile pe un prosop.

— Nu l-am găsit, îi mărturisesc eu, încercând să nu mai par atât de speriată precum mă simt.

Jeremy mă privește preț de o secundă, apoi mă întreabă:

— Dar sigur l-ai văzut?

— Am crezut că l-am văzut. Poate m-am înșelat. Nu era nimic acolo.

— O să mă uit și eu, mă asigură Jeremy.

Trece pe lângă mine, și se îndreaptă spre camera lui Verity, dar se oprește și se întoarce când ajunge în dreptul ușii.

— Mulțumesc că l-ai ajutat, spune, cu un zâmbet jucăuș. Știu cât de ocupată ai fost astăzi.

Îmi face cu ochiul și apoi dispare în dormitorul lui Verity.

Închid ochii și mă las cuprinsă de rușine. Merit asta. Cel mai probabil acum crede că toată ziua nu fac altceva decât să mă zgâiesc pe fereastră.

Poate că ar trebui să iau *două* pastile de Xanax.

Când mă întorc în biroul lui Verity, soarele începe să apună, ceea ce înseamnă că micul Crew va face duș și se va duce la culcare în curând. Verity va rămâne în camera ei toată noaptea. Iar eu mă voi simți în siguranță, pentru că, din nu știu ce motiv, în casa asta nu mă tem decât de ea. Și, noaptea, nu sunt nevoită să stau în preajma ei. De fapt, noaptea a devenit timpul meu preferat, pentru că atunci o văd cel mai puțin pe Verity și cel mai mult pe Jeremy.

Nu știu cât mai pot încerca să mă conving că nu am făcut o pasiune serioasă pentru acest bărbat. De asemenea, nu știu cât mai pot încerca să mă conving că Verity este o persoană mai bună decât pare. După ce i-am citit toate cărțile din serie, încep să înțeleg motivul pentru care romanele ei de suspans se vând atât de bine. Pentru că le scrie veridic din perspectiva personajului negativ.

Criticii o adoră pentru asta. Când i-am ascultat prima carte audio, pe drumul înapoi, mi-a plăcut că naratorul părea un psihopat. M-am întrebat cum a reușit Verity să intre atât de bine în mintea personajelor negative. Dar asta a fost înainte să o cunosc.

Tehnic vorbind încă nu o cunosc, dar o știu pe acea Verity care a scris autobiografia. Este evident că modul în care și-a scris restul romanelor nu a fost o abordare unică pentru ea. La urma urmei, se spune că trebuie să *scrii ceea ce știi*. Încep să cred că Verity scrie din punctul de vedere al personajului negativ pentru că ea însăși este un personaj negativ. Să fie malefică e tot ce știe.

Și eu mă simt puțin malefică în timp ce deschid sertarul și fac exact ce mi-am jurat că nu voi mai face: citesc încă un capitol.

Capitolul patru

S-au încăpățânat să trăiască și le admir pentru asta.

Nimic din ceea ce am încercat nu a dat rezultat. Încercarea de avort autoprovocat, pastilele luate la întâmplare, o cădere „accidentală” pe scări. Singurul lucru pe care am reușit să îl produc cu toate strădaniile mele a fost o cicatrice mică pe obrazul uneia dintre fete. O cicatrice de care sunt sigură că mă fac vinovată. O cicatrice despre care Jeremy nu s-a putut abține să întrebe.

Când m-au adus în salon, la câteva ore după nașterea lor — *prin cezariană, mulțumesc lui Dumnezeu!* —, medicul pediatru a venit să examineze fetele. Am închis ochii și m-am prefăcut că dorm, dar de fapt m-am temut să interacționez cu el. M-am temut că își va da seama ce fel de persoană sunt și că nu știu cum să mă comport ca o mamă cu acele... creaturi.

Înainte ca medicul să părăsească salonul, Jeremy l-a întrebat despre cicatrice. El i-a explicat că nu este neobișnuit ca gemenii identici să se zgârie accidental unul pe altul în uter. Însă Jeremy nu a fost convins.

— Este prea adâncă să fie o simplă zgârietură.

— Poate fi o cicatrizare de țesut fibros, i-a mai spus doctorul. Stai fără griji. Va dispărea cu timpul.

— Nu mă îngrijorează felul în care *arată*, i-a răspuns Jeremy, aproape defensiv. Ci faptul că ar putea fi ceva mai grav.

— Nu este. Fiica ta este perfect sănătoasă. Amândouă sunt.
Ca să vezi!

Doctorul și asistenta au plecat și am rămas doar eu cu Jeremy și fetele. Una dintre ele adormise în patul ăla de sticlă — nu știu ce denumire are. Jeremy o ținea în brațe pe cealaltă. Zâmbea la ea, când a observat că am ochii deschiși.

— Bună, mămico!

Te rog, nu-mi spune așa.

I-am zâmbit, totuși. Îi stătea bine în postura de tată. Era fericit. Nu mai conta că fericirea lui nu avea prea mult de-a face cu mine. Chiar și în gelozia mea, îl puteam aprecia. Probabil că avea să fie genul de tată care schimbă scutecele. Care ajuta cu hrănitul. Știam că, în timp, aveam să apreciez mai mult această latură a lui. Trebuia să mă obișnuiesc cu asta. Cu ideea că acum eram mamă.

— Adu-mi-o pe cicatrice, i-am spus.

Jeremy s-a strâmbat, semn că nu era de acord cu alegerea cuvintelor mele. Într-adevăr, era o modalitate ciudată de a o identifica, dar încă nu le botezaserăm. Cicatricea era singurul ei semn distinctiv.

Mi-a adus-o și mi-a pus-o în brațe. M-am uitat la ea. Am așteptat revărsarea emoțiilor, dar nu s-a prelins nimic. I-am atins obrazul, mi-am trecut degetul peste cicatrice. *Bănuiesc că umerașul de sârmă n-a fost destul de rigid.* Probabil ar fi trebuit

să folosesc ceva care să nu cedeze atât de ușor la presiune. O undrea? Nu cred că ar fi fost destul de lungă.

— Medicul a spus că ar putea fi o zgârietură, a răs Jeremy. S-au lovit încă dinainte să se fi născut.

I-am zâmbit copilei. Nu pentru că așa am simțit, ci pentru că probabil asta era ceea ce trebuia să fac. N-am vrut ca Jeremy să creadă că nu sunt complet îndrăgostită de ea, cum era el. I-am luat mânuța și i-am înfășurat-o în jurul degetului meu mic.

— Chastin, am șoptit. Îți dau ție numele mai frumos, pentru că sora ta a fost atât de rea cu tine!

— Chastin, a repetat Jeremy. Îmi place.

— Și Harper, am completat eu. Chastin și Harper.

Erau două dintre numele pe care el mi le trimisese. Îmi plăceau suficient de mult. Le-am ales pentru că le-a menționat de mai multe ori, așadar am presupus că erau în capul listei. Poate că, dacă vedea cât de mult mă străduiam să îl iubesc pe el, nu avea să observe cele două zone în care dragostea mea lipsea cu desăvârșire.

Chastin a început să plângă. Se zvârcolea în brațele mele și nu știam ce să fac. Am început să o legăn, dar mă durea tot corpul, așa că m-am oprit. Plânsetele ei continuau să crească în intensitate.

— S-ar putea să-i fie foame, mi-a sugerat Jeremy.

Am fost atât de sigură că nu aveau să supraviețuiască nașterii după tot ce le făcusem, încât nu mă gândisem prea mult la ce urma să fac după ce veneau pe lume. Știam că alăptarea la sân ar fi fost cea mai bună alegere, dar sub nicio formă nu voiam să îmi supun sânii unui asemenea chin. Mai ales că erau două.

— Se pare că le este foame, a zis o asistentă, intrând în salon. Alăptezi?

— Nu, am spus imediat și mi-am dorit să dispară cât mai repede din încăpere.

— Ești sigură? m-a întrebat Jeremy, cu o privire îngrijorată.

— Sunt *două*, i-am răspuns eu.

Nu mi-a plăcut expresia de pe chipul lui — ca și cum ar fi fost dezamăgit de mine. Uram ideea că așa avea să fie tot timpul. El mereu de partea lor. Iar eu nu aveam să mai contez deloc.

— Nu e mai dificil decât hrănitul cu biberonul, mi-a explicat asistenta. De fapt, este mai comod. Vrei să încerci? Numai să vezi cum merge?

Nu puteam să-mi iau ochii de la Jeremy, tot așteptând să mă scutească de o asemenea tortură. Mă omora faptul că dorea să le alăptez, când existau atât de multe alternative, la fel de eficiente. Am încuviințat, în cele din urmă, și mi-am dat cămașa la o parte, dornică să-i fac pe plac. Voiam să fie fericit că eu eram mama copiilor lui, chiar dacă nu mă bucuram pentru asta.

Mi-am cuprins sânul în palmă și am adus-o pe Chastin spre mamelon. Jeremy privea totul. A văzut-o cum apucă sfârșul. A observat cum capul i se mișcă înainte și înapoi, cum mâna ei apasă pe pielea mea. A privit cum începe să sugă.

Simțeam că e ceva greșit.

Acest copil nou-născut se hrănea din ceva ce până atunci aparținuse lui Jeremy. Nu îmi plăcea. Cum avea să-mi mai găsească el sânii atrăgători după ce avea să vadă în fiecare zi cum copiii sug din ei?

— Te doare? m-a întrebat Jeremy.

— Nu chiar.

Mi-a pus o mână pe cap și m-a mângâiat.

— Arăți ca și cum ai avea dureri.

Nu mă doare. Sunt doar dezgustată.

Am privit cum Chastin continuă să se hrănească din sânul meu. Stomacul mi se încleșta din cauza efortului pe care îl depuneam să nu îi arăt toată repulsia pe care o simțeam. Sunt sigură că unora dintre mame li se pare frumos. Mie mi se părea dezgustător.

— Nu pot s-o fac, am șoptit, iar capul mi-a căzut înapoi pe pernă.

Jeremy s-a întins și mi-a luat-o pe Chastin de la piept. Am oftat ușurată când m-a eliberat de ea.

— E în regulă, m-a liniștit el. Vom folosi lapte praf.

— Sunteți siguri? a insistat asistenta. Copilei părea să-i placă.

— Foarte siguri. Vom folosi lapte praf.

Asistenta a cedat și ne-a informat că va aduce o cutie de lapte, apoi a părăsit încăperea.

Am zâmbit, pentru că soțul meu încă îmi ținea partea. Era alături de mine. Mă pusese pe primul loc în acel moment și eram extaziată.

— Mulțumesc, i-am spus.

El i-a sărutat fruntea lui Chastin și apoi s-a așezat cu ea pe marginea patului. S-a uitat la ea și a clătinat uimit din cap.

— Oare cum pot simți deja o nevoie atât de mare să le protejez, când le cunosc doar câteva ore?

Voiam să îi reamintesc că întotdeauna fusese protector cu mine, dar intuiam că nu era momentul potrivit. M-am simțit aproape ca un intrus într-un peisaj din care nu făceam parte. În această legătură tată-fiică nu aveam să fiu inclusă niciodată. El le iubea deja mai mult decât mă iubise pe mine vreodată. În cele din urmă, avea să fie de partea lor, chiar dacă nu eu eram cea care greșea. Era mult mai rău decât îmi imaginasem.

Jeremy și-a ridicat o mână și și-a șters o lacrimă.

— Tu chiar *plângi*?

A întors capul în direcția mea, șocat de cuvintele mele. Am intrat în panică. Apoi mi-am revenit.

— M-am exprimat greșit, i-am explicat. Am vrut să o spun în sensul pozitiv. Ador cât de mult le iubești.

Tensiunea i-a dispărut brusc la explicația mea. S-a uitat din nou la Chastin și a spus:

— N-am mai iubit pe nimeni atât de mult. Tu crezi că ai fost vreodată capabilă să iubești pe cineva atât de mult?

Mi-am dat ochii peste cap și i-am răspuns, în minte, că, da, am iubit pe cineva atât de mult, Jeremy. Pe tine. Timp de patru ani. Mulțumesc că ai observat.

10

Nu știu de ce sunt surprinsă când pun manuscrisul în sertar. Conținutul sertarului troncănește zgomotos când îl închid, nervoasă. *De ce sunt supărată?* Nu este vorba despre viața mea sau despre familia mea. Am citit recenziile cărților lui Verity înainte de a veni aici și nouă din zece cititori au menționat dorința de a da cu Kindle-urile sau cu exemplarele fizice de toți peretii.

Și eu simt nevoia să fac același lucru cu autobiografia ei. Sperasem ca mintea să i se fi luminat după nașterea fetelor, dar n-a fost așa. S-a adâncit și mai mult în întuneric.

Pare atât de rece și dură, însă eu nu sunt mamă. Oare există multe mame care încearcă astfel de sentimente față de copiii lor? Dacă da, cu siguranță nu discută în public despre asta. Probabil situația este similară cu atunci când o mamă susține că nu are un copil preferat, dar, de fapt, are. Este un adevăr nerostit între mame. Unul pe care presupun că nu îl poți conștientiza până nu devii tu însăși mamă.

Sau poate că Verity pur și simplu nu merita să fie mamă. Câteodată, mă gândesc cum ar fi să am copii. În curând voi împlini treizeci și doi de ani și aș minți dacă aș spune că nu mă îngrijorează faptul că s-ar putea să nu am niciodată ocazia. Dar, dacă vreodată aș avea o relație cu un bărbat pe care să mi-l doresc ca tată pentru copilul meu, ar fi cineva ca Jeremy. În loc să aprecieze ce tată minunat era, Verity l-a disprețuit.

Dragostea lui Jeremy pentru fetele lui părea sinceră de la bun început. Încă pare sinceră. Și nu a trecut foarte mult timp de când le-a pierdut. Mereu îmi scapă din vedere acest aspect. Probabil că oscilează între stadiile durerii, în timp ce se ocupă de Verity și are grijă de Crew, asigurându-se totodată că nici stilul de viață cu care s-au obișnuit ca familie nu dispare complet. Numai o parte din necazurile prin care a trecut el și ar fi fost prea mult pentru unii oameni. Dar el reușește să se descurce.

Săptămâna aceasta, în timp ce cotrobăiam prin lucrurile din dulapul biroului am descoperit niște cutii cu fotografii. Am scos una dintre ele, dar încă ezit să mă uit la poze. Mi se pare un alt nivel de invadare a vieții lor personale din partea mea. Această familie, cel puțin Jeremy, mi-a încredințat definitivarea seriei de cărți, dar eu continui să fiu distrasă de obsesia mea față de Verity.

Dar dacă Verity a investit atât de mult din persoana ei în aceste cărți, trebuie să o cunosc cât mai bine cu putință. Și nu înseamnă că îmi bag nasul în intimitățile lor. Înseamnă că mă documentez. Așa. Am găsit o justificare.

Duc cutia la masa din bucătărie, deschid capacul și scot un teanc de poze. Mă întreb cine le-a dezvoltat. În ziua de azi,

grație inventării telefoanelor inteligente, lumea nu prea mai păstrează fotografiile fizice. Dar aici găsesc atât de multe imagini ale copiilor! Cineva, cu mult efort, s-a asigurat că fiecare fotografie pe care a făcut-o rămâne în format fizic. Pun pariu că acea persoană a fost Jeremy.

Ridic din teanc o poză cu Chastin. Una realizată în plan apropiat. Pentru o clipă, îi examinez cicatricea. Ieri, nu mi-am putut lua gândul de la ea, așa că am căutat pe internet informații despre tentativele de avort și dacă ele pot provoca leziuni în interiorul uterului.

Este ceva ce nu voi mai căuta niciodată pe internet. Din păcate, o mulțime de copii supraviețuiesc acestor încercări și se nasc mult mai desfigurați decât cu o cicatrice micuță. Chastin a fost cu adevărat norocoasă. Și ea, și Harper.

Ei bine... până când n-au mai fost.

Pașii lui Jeremy se apropie de scări. Nu încerc să ascund fotografiile, deoarece nu cred că s-ar supăra că stau aici și mă uit la ele.

Când intră în bucătărie, îi zâmbesc și continui să le frunzăresc. El ezită în drum spre frigider, cu ochii ațintiți la cutia de pe masă.

— Simt că dacă o cunosc mai bine voi reuși să intru mai ușor în mintea ei, îi explic eu. Mă ajută în procesul de scris.

Îmi întorc privirea de la el și mă uit la o poză cu Harper, geamăna care zâmbește foarte rar.

Jeremy se așază lângă mine și ridică una dintre fotografiile cu Chastin.

— De ce Harper nu zâmbea niciodată?

Jeremy se apleacă și îmi ia fotografia lui Harper din mână.

— A fost diagnosticată cu sindromul Asperger la vârsta de trei ani. Nu era foarte expresivă.

Își trece un deget peste chipul ei, apoi pune poza deoparte și scoate alta din cutie. Verity împreună cu fetele. Mi-o întinde și mie. Toate trei sunt îmbrăcate la fel, în pijamale identice. Dacă într-adevăr Verity nu le iubea pe fete la momentul immortalizat în această fotografie, fără îndoială se prefăcea foarte bine.

— Ultimul nostru Crăciun înainte să apară pe lume Crew, îmi explică el.

Scoate un alt teanc din cutie și începe să răscrolească prin el, oprindu-se, din când în când, la câte o poză a fetelor, dar trecând rapid peste cele cu Verity.

— Uite, spune, ridicând una. Aceasta este fotografia mea preferată. Un zâmbet rar de la Harper. Era obsedată de animale, așa că am adus o grădină zoologică și am instalat-o în curtea din spate, de ziua lor, când au împlinit cinci ani.

Zâmbesc la poză. Dar mai mult pentru că este și Jeremy în fotografie, cu o rară expresie de fericire pe chip.

— Cum erau?

— Chastin era protectoare. Cu un temperament vulcanic. Chiar și când erau mici, simțea că Harper era diferită de ea. A dădăcit-o. Încerca să ne spună mie și lui Verity cum să ne facem datoria de părinți. Și, Doamne, când s-a născut Crew, am crezut că va trebui să i-l dăm ei. A fost obsedată. Ar fi devenit o mamă nemaipomenită, într-o zi, continuă el, așezând o fotografie a lui Chastin în grămada celor pe care le privea deja și ridicând una cu Harper. Harper era specială pentru mine. Uneori nu cred că Verity a înțeles-o la fel de bine ca

mine, dar era aproape ca și cum îi puteam simți dorințele, știi? Avea dificultăți în a-și exprima emoțiile, dar eu intuiam ce o enerva, ce o făcea fericită, ce o întrista, chiar dacă ea nu știa cum să arate lucrurile astea. În cea mai mare parte a timpului, a fost fericită. Însă nu a manifestat un interes deosebit pentru Crew. Nu până când el nu a împlinit vreo trei sau patru ani și au putut să se joace împreună. Înainte de asta, l-a privit ca pe o simplă piesă de mobilier. Crew nu m-a întrebat nimic despre ele. Nici măcar o dată. Nici măcar nu le-a pomenit numele, completează Jeremy, și ridică de pe masă o fotografie cu toți trei.

— Te deranjează asta?

— Nu știu dacă ar trebui să fiu ușurat sau îngrijorat, îmi mărturisește, privindu-mă în ochi.

— Probabil ambele, recunosc eu.

El ia o poză cu Verity și Crew, făcută imediat după nașterea băiețelului.

— L-am dus la terapie câteva luni. Dar m-am temut că nu era pentru el decât o reamintire săptămânală a tragediilor, așa că am renunțat. Dacă, atunci când va mai crește, va da semne că are nevoie, îl voi duce din nou. Să mă asigur că totul e în regulă cu el.

— Dar tu?

— Ce-i cu mine? mă întreabă, privindu-mă din nou.

— Tu cum te simți?

El nu întrerupe contactul vizual. Nu face nicio pauză.

— Lumea mea a fost întoarsă cu susul în jos când a murit Chastin. Iar atunci când s-a stins și Harper, s-a năruit complet, continuă el, privind spre cutia cu fotografii. Când am primit

vestea despre Verity... singurul lucru pe care am mai putut să îl simt a fost furie.

— Furie față de cine? Față de Dumnezeu?

— Nu, îmi răspunde Jeremy, cu glas stins. Am fost furios pe Verity.

Se uită din nou la mine și nici măcar nu trebuie să îmi spună de ce a fost furios pe ea. *Crede că a lovit copacul intenționat.*

Este liniște în cameră... în casă. Nici măcar nu respirăm.

În cele din urmă, îndepărtează scaunul de masă și se ridică în picioare. Mă ridic odată cu el, deoarece simt că este prima oară când a recunoscut asta în fața cuiva. Poate chiar și a lui însuși. Îmi dau seama că nu vrea să văd ce gândește, pentru că îmi întoarce spatele și își împletește degetele la ceafă. Îi pun o mână pe umăr, apoi mă duc în fața lui și, indiferent dacă vrea sau nu, îl îmbrățișez și îmi apăs fața la pieptul lui. Mâinile lui îmi cuprind spatele și oftează prelung. Mă strânge cu putere și realizez că este o îmbrățișare de care a avut nevoie în tot acest răstimp.

Rămânem așa ceva mai mult decât s-ar cuveni să dureze o îmbrățișare, până când devine evident că nu ar mai trebui să stăm încă lipiți. Strânsoarea lui slăbește și, la un moment dat, nu ne mai îmbrățișăm. Ne ținem doar în brațe. Simțim greutatea timpului scurs astfel. În casă este liniște, așa că aud când încearcă să-și țină respirația. Îi percep toată ezitarea când mâna i se ridică ușor spre ceafa mea.

Ochii mi se închid, dar îi redeschid, pentru că vreau să îl privesc. Ceva din mine mă forțează să îmi las capul pe spate în palma lui.

Acum se uită fix la mine și nu știu dacă vrea să mă sărute sau să se retragă, dar, oricum ar fi, este prea târziu. Simt tot ceea ce a încercat să ascundă în modul în care mă ține. În felul în care i s-a oprit respirația.

Mă apropie ușor de gura lui. În clipa aceea, își ridică privirea și își lasă mâinile jos.

— Hei, prietene, spune Jeremy peste umărul meu.

Face un pas înapoi. Mă sprijin de spătarul scaunului, de parc-aș cântări de două ori mai mult acum, că el nu mă mai susține.

Îmi întorc capul spre ușă și-l descopăr pe Crew, care se uită la noi. Inexpresiv. În acest moment seamănă foarte mult cu Harper. Ochii i se fixează pe cutia cu fotografii de pe masă și se repede la ele. *Se năpustește.*

Mă retrag în grabă, șocată de atac. Ia pozele și le îndeasă furios înapoi în cutie.

— Crew, spune Jeremy, cu vocea lui blândă, încercând să își prindă fiul de încheieturi, dar Crew îl dă la o parte. Hei! Încearcă Jeremy din nou să-l cuprindă în brațe.

Aud confuzia din vocea lui Jeremy, ca și cum aceasta ar fi o manifestare a lui Crew pe care nu a mai văzut-o niciodată.

Crew începe să plângă, în timp ce strânge toate pozele în cutie.

— Crew! îi strigă Jeremy, fără să mai poată să-și ascundă îngrijorarea. Doar ne uitam la poze.

Încearcă să îl țină pe Crew, dar copilul se desprinde din brațele lui. Jeremy îl prinde din nou și îl trage la pieptul lui.

— Pune-le la loc! țipă Crew la mine. Nu vreau să le văd!

Iau restul fotografiilor și le așez în cutie. Închid capacul, ridic cutia și o strâng la piept, în timp ce Crew încearcă să scape din strânsoarea tatălui său. Jeremy îl ridică și iese din bucătărie împreună cu el. Se duc la etaj, iar eu rămân neputincioasă pe loc, zguduită, îngrijorată.

Ce-a fost asta?

În câteva minute, la etaj se așterne liniștea. Nu îl aud pe Crew zbatându-se sau țipând, așadar cred că e un semn bun. Dar genunchii îmi sunt nesiguri și capul îmi atârână greu. Trebuie să mă odihnesc. Poate că nu ar fi trebuit să iau două pastile de Xanax, în seara asta. Sau poate că nu ar fi trebuit să scot fotografiile și să le expun în fața unei familii care încă nu și-a revenit după pierderea suferită. Sau poate că nu ar fi trebuit să ajung cât pe ce să mă sărut cu un bărbat căsătorit. Îmi frec fruntea și mă invadează brusc dorința de a fugi — de a evada — și de a nu mă mai întoarce niciodată în această casă plină de tristețe.

Ce mai caut eu aici?

11

Chiar și în miezul zilei, când soarele veghează asupra acestei părți a lumii, casa tot mi se pare înfiorătoare. Este patru după-amiaza. Jeremy lucrează din nou la doc, iar Crew se joacă lângă el, în nisip.

O energie tulburătoare se răspândește în toată casa. O simt în permanență și nu pot scăpa de ea. Noaptea, pare să se înrăutățească, mai întunecată și mai intensă. Sunt sigură că totul se petrece mai mult în mintea mea, dar asta nu mă alină deloc, deoarece lucrurile care se ascund în interiorul minții pot fi la fel de periculoase ca orice altă amenințare palpabilă.

M-am trezit, peste noapte, ca să merg la toaletă. Mi s-a părut că aud un zgomot pe hol — pași mai ușori decât ai lui Jeremy, însă mai grei decât ai lui Crew. Apoi, la scurt timp, a sunat ca și cum treptele scării ar fi scârțâit, una câte una, de parcă le-ar fi urcat cineva în vârful picioarelor, străduindu-se din răsuputeri să nu facă zgomot. Mi-a trebuit foarte mult timp să adorm la loc, pentru că într-o casă de dimensiunile astea,

zgomotele sunt inevitabile. Și, cu imaginația unui scriitor, fiecare sunet devine o amenințare.

Întorc capul brusc spre ușa biroului. Chiar și acum sunt speriată și mi se pare că aud zgomote ciudate, deși e doar April în bucătărie, vorbind cu cineva. Femeia folosește același ton calm și când vorbește cu Verity, de parc-ar încerca să o readucă la realitate prin conversație. Nu l-am auzit niciodată pe Jeremy să îi vorbească soției sale. Dar a recunoscut că a fost supărat pe ea. Oare o mai iubește? Oare stă în camera ei și îi spune cât de mult îi lipsește sunetul vocii ei? Nu m-ar surprinde, din partea lui, să facă asta. Mai bine zis, s-o fi făcut cândva. *Dar acum?*

Jeremy are grijă de ea, uneori chiar îi dă să mănânce, dar nu l-am văzut niciodată să stea de vorbă direct cu ea. Mă face să mă întreb dacă nu cumva crede că mintea lui Verity i-a părăsit complet trupul. Ca și cum persoana de care are grijă nu mai este soția lui.

Poate că reușește să-și separe furia și dezamăgirea pe care le simte pentru Verity de sentimentele pentru femeia pe care o îngrijește, tocmai fiindcă nu crede că mai sunt una și aceeași persoană.

Mă duc la bucătărie pentru că îmi este foame, dar și pentru că sunt curioasă să o văd pe April în timp ce interacționează cu Verity. Sunt curioasă dacă Verity are vreun fel de răspuns fizic la interacțiunea ei.

April stă la masă, cu prânzul lui Verity. Eu deschid frigiderul și mă uit cum o hrănește. Maxilarul lui Verity se mișcă înainte și înapoi, aproape robotic, după ce April îi vâcă în gură o lingură cu piure de cartofi. Întotdeauna primește numai mâncare ușor digerabilă. Piure de cartofi, piure de mere, legume pasate. Alimente de spital, fără gust și ușor de înghițit.

Iau din frigider o cupă de budincă pentru Crew, apoi mă așez la masă cu April și Verity. April mă salută cu o înclinare a capului și o privire fugară, dar nimic altceva.

După ce iau câteva lingurițe din budincă, mă hotărâsc să încerc un dialog cu această femeie care refuză să interacționeze cu mine.

— De cât timp ești infirmieră?

April scoate lingura din gura lui Verity și o vâără din nou în piureul de cartofi.

— De atât de mult, încât mi-au mai rămas mai puțin de zece ani până la pensionare.

— Grozav!

— Cu toate acestea, tu ești, de departe, pacienta mea preferată, îi spune April lui Verity.

Își direcționează răspunsurile către Verity, chiar dacă eu sunt cea care pune întrebări.

— De cât timp lucrezi cu Verity?

Din nou, îi răspunde pacientei sale.

— De cât timp ne cunoaștem? se întreabă ea, ca și cum Verity ar urma să îi răspundă. De patru săptămâni?

Se uită apoi la mine.

— Da, am fost angajată oficial acum aproximativ patru săptămâni.

— Cunoșteai deja familia, înainte de accidentul lui Verity?

— Nu, răspunde April și o șterge la gură pe Verity, apoi pune tava cu mâncare pe masă. Pot să vorbesc ceva cu tine? mă întreabă, făcând semn spre hol.

Stau puțin și mă întreb de ce trebuie să ieșim din bucătărie pentru a avea o discuție. Mă ridic totuși și o urmez. Mă sprijin

de perete și mai iau o linguriță de budincă, în timp ce April își indeasă mâinile în buzunarele uniformei.

— Nu mă aștept să știi acest lucru, mai ales dacă nu ai stat niciodată în preajma cuiva în starea lui Verity. Dar nu este respectuos să vorbești despre oameni ca ei de parcă nu ar fi de față.

Strâng lingurița cu putere, înainte să o scot din gură. Mă opresc o clipă, apoi o înfig iarăși în cupa cu budincă.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că asta fac.

— Este ușor să greșești, mai ales dacă ai impresia că persoana respectivă nu te poate recunoaște. În mod evident, creierul lui Verity nu mai funcționează ca înainte, însă nu știm cât anume percepe și înțelege. Fii doar atentă cum formulezi și te exprimi în prezența ei.

Îmi îndrept spatele și îmi schimb poziția relaxată de lângă perete. Habar n-aveam că am un comportament jignitor.

— Bine, aprob eu, dând din cap.

April zâmbește și, pentru prima dată, pare cu adevărat sinceră.

Din fericire, momentul nostru stingheritor se încheie datorită lui Crew. Copilul intră pe ușa din spate, ținând ceva în căușul palmelor. Dă buzna printre mine și April direct în bucătărie. April îl urmărește.

— Mami, strigă Crew, încântat. Mami, mami, am găsit o broască-țestoasă!

Se oprește în fața ei și ridică țestoasa la nivelul privirii ei. Își trece degetele peste carapace.

— Mami, uită-te la ea!

Acum o apropie mai mult și încearcă să o determine pe Verity să își fixeze privirea pe animal. Dar ea nu se mișcă. Crew are doar cinci ani, așa că probabil nu înțelege motivele

pentru care mama lui nu mai poate să îi vorbească, să îl privească sau să reacționeze la entuziasmul lui. Mă doare sufletul pentru el și știu că probabil încă așteaptă ca ea să se recupereze.

— Crew, îi spun, apropiindu-mă de el. Ia să-ți văd și eu țestoasa.

Crew se întoarce și mi-o arată.

— Nu este o țestoasă-aligator. Tati a spus că aia are niște semne pe gât.

— Uau! exclam eu. Este într-adevăr minunată. Hai să mergem afară și să găsim ceva în care să o punem.

Crew țopăie de încântare, apoi trece pe lângă mine. Îl urmez în curte și îl ajut să caute în jurul casei până când găsește o găleată roșie veche, în care să pună broasca. Apoi, se trânteste pe iarbă și își trage găleata în poală.

Mă așez lângă el, pentru că începe să îmi pară foarte rău pentru acest băiețel, dar și pentru că din acest loc îl văd foarte clar pe Jeremy, care lucrează pe doc.

— Tati a spus că nu pot să păstrez o altă țestoasă, pentru că am ucis-o pe ultima pe care am avut-o.

Îmi întorc capul spre Crew.

— Ai ucis-o? Cum așa?

— Am pierdut-o prin casă, îmi explică el. Mami a găsit-o sub canapeaua ei și era moartă.

Ah! Bine. Mintea mea s-a îndreptat către scenariii mai sinistre. Preț de o secundă m-am gândit că ea a omorât-o voit.

— Am putea să o eliberăm chiar aici, în iarbă, îi sugerez eu. Ca să poți s-o urmărești și să vezi în ce direcție se duce. S-ar putea să te conducă la familia ei secretă de țestoase.

Crew o scoate din găleată.

— Crezi că are un soț?

— S-ar putea.

— Poate că are și copilași.

— Poate.

Crew o lasă jos în iarbă, dar, firește, țestoasa este prea speriată ca să se miște. O privim o vreme și așteptăm să iasă din carapace. Cu colțul ochiului îl văd pe Jeremy apropiindu-se de noi. Când ajunge, mă uit la el, punându-mi mâna streășină la ochi.

— Ce-ați găsit voi acolo?

— O broască-țestoasă, spune Crew. Nu-ți face griji, nu o păstrez.

Jeremy îmi zâmbește mândru. Apoi se așază pe iarbă, lângă Crew. Copilul se apropie mai mult de el, dar când îl apucă de braț, se îndepărtează imediat.

— Bleah! Ești transpirat.

Într-adevăr, este transpirat, dar mie nu mi se pare dezgustător.

— Mi-e foame, zice Crew, apoi se ridică de pe iarbă. Mi-ai promis că în seara asta mergem să mâncăm în oraș. N-am mai fost la un restaurant de ani de zile!

— De ani de zile? râde Jeremy. A trecut doar o săptămână de când te-am dus la McDonald's.

— Da, dar obișnuiam să mâncăm tot timpul în oraș, înainte ca surorile mele să moară, continuă Crew.

Văd cum umerii lui Jeremy se încordează la acest comentariu. Chiar el a spus că băiatul nu și-a menționat niciodată surorile de când au murit, așa că acest moment este semnificativ.

Jeremy inspiră adânc, apoi îl bate pe spate.

— Ai dreptate. Du-te să te speli pe mâini și pregătește-te. Va trebui să ne întoarcem înainte ca April să plece, diseară.

Crew fuge spre casă și uită cu totul de țestoasă. Preț de câteva momente, Jeremy îl urmărește îngândurat, după care se ridică și îmi întinde o mână pentru a mă ajuta.

— Vrei să vii cu noi? mă întreabă el.

Mă invită la o cină prietenească, dar inima mea zbuțuită reacționează ca și cum tocmai mi-ar fi propus o întâlnire romantică.

— Mi-ar plăcea, îi zâmbesc eu, scuturându-mi pantalonii.

...

Nu am avut niciun motiv să depun eforturi pentru a-mi îngriji aspectul fizic de când am ajuns acasă la Jeremy. Chiar dacă nu mă străduiesc prea mult nici acum, probabil că a observat rimelul, luciul de buze și faptul că am părul lăsat liber pentru prima dată. Când ajungem la restaurant, îmi ține ușa deschisă și îmi șoptește:

— Arăți foarte bine.

Complimentul lui mi s-a așezat în stomac și încă îl pot simți vibrând, chiar dacă deja am terminat de mâncat. Crew stă pe aceeași băncuță a separeului cu Jeremy. Ne spune glume de când a terminat desertul.

— Mai știi una, zice el. De ce E.T. e așa scurt?

Jeremy nu încearcă să răspundă la glumele lui Crew, pentru că spune că le-a auzit de un milion de ori. Eu îi zâmbesc și mă prefac că nu știu răspunsul.

— Pentru că are picioare scurte, spune Crew, apoi cade pe bancă și râde zgomotos.

Reacția lui la propriile glume mă face să râd mai mult decât glumele în sine. Și apoi:

— De ce nu se joacă poker în junglă?

— Nu știu. De ce? îl întreb eu.

— Sunt prea mulți gheparzi¹!

Nu cred că m-am oprit din râs de când a început să ne spună glume.

— E rândul tău, spune Crew.

— Al meu? întreb.

— Da, este rândul tău să spui un banc.

O, Doamne! Mă simt încolțită de un copil de cinci ani.

— Bine, stai să mă gândesc, îi răspund, apoi câteva secunde mai târziu pocnesc din degete. Gata! Știu unul. Ce este verde, crud și, dacă ar cădea dintr-un copac, te-ar putea ucide?

Crew se apleacă în față cu bărbia în palmă.

— Hmm. Nu știu.

— Un pian verde-crud.

Crew nu râde la gluma mea. Nici Jeremy. *La început.*

Apoi, câteva secunde mai târziu, Jeremy explodează într-un râs care mă face să zâmbesc.

— Nu m-am prins, spune Crew.

Jeremy încă râde și clatină din cap. Crew se uită în sus la el.

— De ce e amuzant?

— Nu este, îi răspunde tatăl lui, înconjurându-l cu brațul.

Este amuzant pentru că nu este amuzant.

Crew se uită uimit la mine.

— Nu așa funcționează glumele.

— Bine, mai știu una, continui eu. Ce este roșu și are forma unei găleți?

¹ Joc de cuvinte: în engleză, *cheetab* (ghepard) se pronunță la fel ca *cheater* (trișor).

Crew ridică din umeri.

— O găleată albastră vopsită în roșu.

Jeremy își încleștează maxilarul pentru a-și stăpâni un hot de râs. Să îl văd pe el râzând este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de când am venit aici.

Crew strâmbă din nas.

— Nu te pricepi deloc la glume.

— Hai, că au fost amuzante!

Crew clatină dezamăgit din cap.

— Sper să nu încerci să faci glume și în cărțile pe care le scrii.

Jeremy se lasă mai jos pe banchetă și se ține cu mâinile de burtă, încercând din răputeri să își înăbușe râsul, în timp ce chelnerița se apropie cu nota de plată. El o ia din mâna femeii.

— Fac eu cinste, reușește să spună.

Când ne întoarcem acasă, Crew intră înaintea noastră.

— Fugi sus și anunț-o pe April că ne-am întors, îi strigă tatăl lui.

Jeremy închide ușa dinspre garaj și amândoi ne oprim în holul mic. Suntem ascunși într-un colț întunecat de lângă scări, dar o rază de lumină din bucătărie îi cade pe chip.

— Mulțumesc pentru cină. A fost foarte distractiv.

Jeremy se dezbracă de jachetă.

— A fost, încuviințează el zâmbind, în timp ce își atârână jacheta în cuierul de lângă ușă. Ar trebui să ies mai des cu Crew, remarcă în continuare, iar eu observ că arată diferit în această seară, de parcă necazurile îl apasă mai puțin decât de obicei.

Eu dau din cap și îmi strecur mâinile în buzunarele din spate ale pantalonilor. În următoarele secunde, se așterne o tăcere stânjenitoare. Este aproape la fel ca acel moment de la

finalul unei întâlniri romantice adevărate, când nu te poți hotărî dacă să închei cu un sărut sau cu o îmbrățișare.

Desigur, niciuna dintre încheieri nu ar fi adecvată în acest caz, deoarece nu a fost o întâlnire romantică.

Dar eu de ce simt că a fost?

Privirile ni se despart când Crew coboară scările. Ochiul lui Jeremy se închid pentru o clipă, și, înainte de a se îndepărta, îl văd cum oftează rapid, ca și cum Crew ar fi întrerupt un gest pe care Jeremy urma să îl regrete mai târziu. Un gest pe care eu nu cred că l-aș fi regretat mai târziu.

Suspin, mă duc direct în biroul lui Verity și închid ușa în urma mea. Trebuie să îmi distrag atenția cu ceva. Simt un gol — o durere în capul pieptului de care nu cred că pot să scap. De parcă aș avea nevoie de mai multe momente cu el. Momente pe care nu le pot avea. Momente pe care *nu ar trebui* să le am.

Răsfoiesc manuscrisul lui Verity, sperând să găsesc o scenă intimă cu Jeremy.

Nu știu exact ce fel de persoană mă face asta să par, pentru că este foarte greșit să citesc așa ceva, dar nu la fel de greșit cum ar fi dacă aș depăși fizic această graniță cu el.

Nu îl pot avea în viața reală, dar pot afla cum este el în pat, pentru a-mi hrăni toate fanteziile despre el pe care probabil le voi avea.

Capitolul cinci

Eram pe punctul de a face o criză de nervi. Puteam să o simt. Sau cel puțin o ieșire nervoasă. O izbucnire isterică. Un acces de furie. Totuși ar fi fost nepotrivit.

Pur și simplu nu mai suportam. Dacă nu plângea una, urla cealaltă. Dacă nu îi era foame uneia, îi era celeilalte. Rareori dormeau în același timp. Jeremy era de mare ajutor și făcea jumătate din treburile necesare pentru ele, dar, dacă am fi avut un singur copil, cel puțin aș fi putut să iau o pauză. Însă erau doi, așadar parcă am fi fost fiecare părinți singuri cu normă întreagă la un nou-născut.

Jeremy încă se ocupa de vânzări imobiliare, când s-au născut fetele. Și-a luat două săptămâni libere pentru a mă ajuta cu ele, însă timpul se scursese și trebuia să se întoarcă la muncă. Nu ne puteam permite o bonă, deoarece avansul pe care îl primisem recent pentru vânzarea primului meu manuscris fusese mic. Mă îngrozea gândul că aveam să rămân singură cu bebelușii în timp ce el era plecat de acasă nouă ore pe zi.

Cu toate acestea, după ce Jeremy s-a întors la serviciu, s-a dovedit a fi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

El pleca la șapte dimineața. Mă trezeam odată cu el, ca să vadă că am grijă de fete. După ce pleca, le puneam înapoi în pătuțuri, deconectam monitoarele și mă întorceam în pat. Din ziua în care a început să lucreze, am putut să dorm mai mult decât cred că am făcut-o vreodată. Locuiam într-un apartament pe colț și camera lor nu avea perete comun cu niciun alt apartament, așa că nimeni nu le putea auzi plângând.

Nici eu nu le mai auzeam, după ce îmi puneam dopuri în urechi.

La trei zile de când Jeremy s-a întors la serviciu, am simțit că viața mea revine la normal. Dormeam foarte mult în timpul zilei, dar înainte ca Jeremy să ajungă acasă, hrăneam fetele, le îmbăiam și începeam să pregătesc cina. În fiecare seară când intra pe ușă, fetele erau liniștite, pentru că în sfârșit se ocupa cineva de ele, din bucătărie venea miros îmbietor de mâncare iar el era uimit de felul în care reușeam să gestionez situația.

Nici hrănirea pe timp de noapte nu mă mai deranja, deoarece rece programul meu de somn se modificase. Îmi recuperam cea mai mare parte a somnului cât era Jeremy la serviciu. Fetele dormeau destul de bine noaptea, fiind epuizate după ce plâneau toată ziua. Probabil, plânsul era bun pentru ele. Reușeam să scriu aproape în fiecare noapte, în timp ce toată lumea dormea, așa că nu rămâneam în urmă nici în ceea ce privește cariera.

Singurul loc unde nu reușeam să țin pasul era dormitorul. Medicul încă nu îmi dăduse permisiunea de a întreține relații sexuale, întrucât trecuseră numai patru săptămâni de la nașterea fetelor. Știam însă că, dacă nu mențineam activă această parte a căsniciei mele, monotonia se putea răspândi rapid și

alte părți. O viață sexuală nesatisfăcătoare este ca un virus. Căsnicia poate fi solidă în multe privințe, dar, odată ce legătura sexuală moare, începe să infecteze toate celelalte aspecte ale vieții de cuplu.

Eram hotărâtă să nu permit să ni se întâmple asta.

Încercasem cu o seară înainte să fac sex cu el, dar Jeremy se temea că mă va răni. Chiar dacă fusese o naștere prin cezariană, tot își mai făcea griji pentru incizie. Citise online că nu putea să introducă nici măcar un deget în mine până când nu primeam aprobare de la medicul meu și programarea era abia peste două săptămâni. A refuzat să facă sex până când nu primea OK-ul unui specialist.

Totuși eu nu voiam să aștept atât de mult. Nu puteam. Îmi era dor de el. Îmi era dor de acea conexiune cu el.

În noaptea aceea, Jeremy s-a trezit la ora două, pentru că limba mea îi aluneca pe penis. Sunt aproape sigură că se făcuse tare ca piatra încă dinainte să se dezmeticească de-a binelea.

Dar știam că s-a trezit, pentru că mâna i s-a mutat la ceafa mea și degetele lui mi s-au strecurat în păr. A fost singura mișcare pe care a făcut-o. Nici măcar nu și-a ridicat capul de pe pernă pentru a mă privi și, din nu știu ce motiv, mi-a plăcut asta. Nici nu cred că a deschis ochii. A rămas încremenit și tăcut, în timp ce l-am excitat cu limba.

L-am lins, l-am tachinat, l-am atins timp de cincisprezece minute, fără să îl introduc deloc în gură. Știam cât de mult își dorește, pentru că devenea din ce în ce mai încordat și avea nevoie de acea eliberare, dar nu voiam să o obțină în gura mea. Voiam să o obțină înăuntrul meu, pentru prima dată după atâtea săptămâni.

Mâna lui era nerăbdătoare și îmi strângea ceafa, apăsându-mă spre el, în timp ce mă implora mut să îl cuprind cu gura. Am refuzat și am continuat să mă împotrivesc presiunii mâinii lui, în timp ce îl sărutam ușor și îl lingeam, când tot ce îmi dorea era să intre printre buzele mele.

Când am fost sigură că l-am excitat atât de tare, încât dorința îi depășise grija pentru mine, m-am îndepărtat de el. M-a urmat. Am căzut pe spate, mi-am depărtat picioarele, iar el a pătruns în mine fără să se mai gândească dacă este sau nu prea devreme. Nu a fost deloc blând. A fost de parcă limba mea l-ar fi adus până la granița cu nebunia, pentru că s-a împins în mine atât de tare, încât *chiar* m-a durut.

A durat aproape o oră și jumătate pentru că, de îndată ce a terminat, l-am excitat cu limba, până când s-a întărit din nou. În timpul celor două partide de sex nu am scos niciun cuvânt. Nici după ce totul s-a terminat și am rămas imobilizată sub greutatea corpului său epuizat nu am vorbit. S-a dat la o parte de pe mine și m-a îmbrățișat. Cearșafurile erau umede de transpirație și spermă, însă eram prea somnoroși ca să ne pese.

Atunci am știut că era în regulă. Totul avea să fie bine. Jeremy încă îmi venera trupul la fel ca întotdeauna.

Fetele ne răpiseră multe până în acel moment, dar știam că dorința lui avea să îmi aparțină întotdeauna.

12

De departe, acest capitol a fost cel mai greu de citit. Mă uluiește cum poate o mamă să doarmă buștean, în timp ce copiii ei plâng. Este o ființă foarte crudă.

Am avut impresia că Verity e sociopată, dar acum înclin să cred este mai degrabă psihopată.

Las manuscrisul deoparte și deschid computerul pentru a verifica definiția psihopatului. Compar fiecare trăsătură în parte. *Mincinos patologic, viclean și manipulator, lipsit de remușcări sau vină, crud și lipsit de empatie, cu o reacție emoțională superficială.*

Ea prezintă toate caracteristicile. Singurul lucru din comportamentul ei care mă face să mă îndoiesc de diagnostic este obsesia ei pentru Jeremy. Psihopații se îndrăgostesc foarte greu, iar dacă o fac, le este dificil să-și păstreze sentimentele. Tind să treacă rapid de la o persoană la alta. Dar Verity nu voia să renunțe la Jeremy. El era singura ei țintă.

Acest bărbat este însurat cu o psihopată și habar nu are, pentru că ea a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-i ascundă asta.

O bătaie ușoară se aude la ușa biroului și închid fereastra de căutare de pe ecranul computerului. Când deschid ușa Jeremy stă pe hol. Are părul umed și poartă un tricou alb și o pereche de pantaloni de pijama negri.

Dintre toate înfățișările lui, aceasta este preferata mea. Descult, în ținută de casă, relaxat. E al naibii de sexy și urăsc cât de atrasă mă simt de el. Oare această atracție ar avea aceeași intensitate fără detaliile intime pe care le-am aflat despre el din manuscris?

— Iartă-mă că te deranjez. Poți să mă ajuți cu ceva?

— Ce s-a întâmplat?

Îmi face semn să îl urmez.

— Am un acvariu vechi, undeva la subsol. Vreau doar să îmi ții ușa deschisă, ca să îl aduc sus și să îl curăț pentru Crew.

— Îi dai voie să păstreze broasca-țestoasă? zâmbesc eu.

— Da, mi s-a părut foarte emoționat, azi. Acum e puțin mai mare, așadar sper că pe asta își va aminti să o hrănească, îmi explică el.

Ajunge la ușa subsolului și o deschide.

— Ușa asta a fost fixată invers. Dacă urci pe scări cu mâinile pline, nu mai poți s-o deschizi și să ieși.

Jeremy aprinde lumina și începe să coboare scările. Subsolul nu pare o anexă a casei. Pare abandonat și lăsat de izbeliște, ca un copil neglijat. Treptele trosnesc și un strat gros de praf acoperă balustrada fixată în perete. În mod normal, nu aș vrea în ruptul capului să intru într-un loc atât de neprimitor. Mai ales într-o casă care mă îngrozește deja. Dar subsolul este singurul loc din casă pe care încă nu l-am văzut și sunt curioasă

ce se găsește aici. Ce fel de lucruri ar fi putut Verity să dă-
teze aici?

Scările sunt întunecate, deoarece întrerupătorul de
aprinde doar un bec de jos, din subsolul propriu-zis. Când
la ultima treaptă, mă bucur să văd că încăperea nu este at-
sinistră cum mă așteptam. În stânga, se află un birou care
nefolosit de mult timp. Stive de dosare și hârtii sunt îngră-
dite pe el, dar seamănă mai mult cu un loc pentru depozit
decât cu un birou la care o persoană ar putea să stea și să lucr-

În dreapta, sunt cutii cu lucruri strânse de-a lungul anilor.
Unele cu capace, altele fără. Un monitor pentru bebeluși
ițește dintr-o cutie și mi se întoarce stomacul pe dos, când
gândesc la capitolul pe care tocmai l-am citit, în care Verity
recunoscut că îl deconecta în timpul zilei, ca să nu audă fete
plângând.

Jeremy caută prin lucrurile din spatele cutiilor și dintre ele.

— Obişnuiai să lucrezi aici? îl întreb.

— Da. Am avut o agenție imobiliară și îmi aduceam aproape
zilnic de lucru acasă, aşadar ăsta era biroul meu, îmi povestește
el, apoi ridică un cearşaf și îl aruncă deoparte, dezvăluind un
acvariu plin de praf. Bingo!

Începe să scotocească prin interiorul acvariului, pentru a se
asigura că are toate componentele.

Eu încă mă gândesc la cariera la care tocmai a menționat
că a renunțat.

— Aveai propria firmă?

El ridică acvariul și îl duce până la biroul din cealaltă parte
a camerei. Dau la o parte documentele și dosarele ca să-i fac
loc să îl poată așeza pe birou.

— Da. Am început în același an în care Verity s-a apuc să scrie cărți.

— Ți-a plăcut?

— Mi-a plăcut, încuviințează el. Era mult de lucru, dar m pricepeam.

Jeremy conectează firul acvariului la o priză și verifică dacă se mai aprinde lumina.

— Când Verity a scris prima carte, amândoi am crezut că era mai mult un hobby decât o carieră în adevăratul sens al cuvântului. Când a vândut-o, încă nu eram convingși că este ceva serios. Dar apoi a început să fie cunoscută și s-au vândut din ce în ce mai multe exemplare ale cărților ei. După vreo doi ani, venitul ei a început să fie mult mai consistent decât al meu, îmi zice el zâmbind, ca și cum ar fi o amintire frumoasă, nu una care l-ar deranja în vreun fel. Când a rămas însărcinată cu Crew, amândoi eram conștienți că eu lucram doar de dragul de a lucra, nu pentru că venitul meu ar fi avut vreun impact real asupra stilului nostru de viață. Ca să fiu sincer, n-am avut de ales. A trebuit să renunț, deoarece firma îmi ocupa foarte mult timp.

Jeremy scoate acvariul din priză și exact atunci în spatele nostru se aude un pocnet, urmat de stingerea singurului bec din subsol.

Acum e beznă totală. Știu că el este chiar în fața mea, dar nu mai pot să îl văd. Pulsul mi se accelerează și apoi îi simt mâna pe brațul meu.

— Sunt aici, îmi spune, ducându-mi mâna pe umărul lui. Probabil a sărit o siguranță. Mergi în spatele meu și când

ajungem în capătul scărilor, doar treci pe lângă mine și deschide ușa.

Îi simt mușchii umărului cum se contractă când ridică acvariul. Îmi țin mâna pe umărul lui și îl urmez, în timp ce se îndreaptă spre scări. Urcă încet fiecare treaptă, probabil mai mult pentru mine. Când se oprește, se așază astfel încât spattele să îi fie lipit de perete. Trec pe lângă el și caut clanta. Deschid ușa și un val de lumină se revarsă peste noi.

Jeremy iese primul și imediat ce trec și eu pragul, trântesc ușa în urmă. El râde când aude că respir găfâit.

— Nu-ți prea plac subsolurile, nu-i așa?

— Nu prea, cu atât mai mult cele cufundate în *beznă*, clatin eu din cap.

Jeremy duce acvariul pe masa din bucătărie și îl studiază.

— E plin de praf. Te superi dacă îl spăl în baia de la dormitorul principal? Mi-ar fi mai ușor decât în chiuvetă.

Clatin din cap și îi răspund:

— Deloc.

Jeremy duce acvariul în baie. Aș vrea să-l urmez și să-l ajut, dar nu o fac. Mă întorc la birou și mă străduiesc să mă concentrez asupra seriei la care ar trebui să lucrez. Gândul la Verity continuă să mă distragă, așa cum pătesc de fiecare dată când mai termin un capitol din autobiografia ei. Totuși nu pot să mă opresc din lectură. Este ca o catastrofă, iar Jeremy nici nu realizează că a fost târât în mijlocul ei.

Aleg să lucrez la serie, în loc să mai citesc un capitol din manuscris, dar nu avansez prea mult până când Jeremy termină treaba în baia principală. Hotărâsc să întrerup lucrul și să mă întorc în dormitor.

După ce mă spăl pe față și pe dinți, mă uit la cele câteva bluze pe care le-am adus cu mine și care acum atârnă în șifonier. N-am chef să îmbrac vreuna dintre ele, așa că încep să scormonesc printre tricourile lui Jeremy. Cămașa pe care mi-o împrumutase păstrase parfumul lui toată ziua. Trec cu mâinile peste ele până găsesc unul suficient de moale pentru a putea dormi în el. Pe partea stângă are o emblemă cu „Agenția Imobiliară Crawford”.

Îmbrac tricoul și mă apropii de pat. Înainte să mă urc, mă uit la urmele de mușcături de pe tăblia patului. Mă apropii și îmi trec degetul peste ele.

Examinez toată tăblia și constat că are mai multe amprente de dinți. Sunt cinci sau șase zone în care Verity și-a înfipt dinții, unele nu foarte vizibile de la distanță.

Mă sui în pat și mă așez în genunchi, cu fața la tăblie. Încaltec o pernă și îmi imaginez că sunt în această poziție peste fața lui Jeremy, în timp ce apuc cu dinții de tăblia patului. Închid ochii și strecor o mână pe sub tricoul lui Jeremy, imaginându-mi că mâna lui este cea care îmi urcă pe abdomen și îmi mângâie sânul.

Buzele mi se întredeschid și trag aer în piept, când un zgomot venit de deasupra mă trezește din visare. Mă uit în sus la tavan și ascult sunetul patului de spital al lui Verity care începe să scârțâie și să se miște.

Scot perna de sub mine și mă întind pe spate, cu ochii în tavan, întrebându-mă ce gândește Verity sau dacă prin mintea ei trece vreun gând. Oare o fi cufundată într-o beznă totală? Oare aude ce îi spun oamenii? Oare simte soarele pe piele? Oare știe cine o atinge?

Verity

Îmi așez brațele pe lângă corp și rămân neclintită, încă când să îmi imaginez cum ar fi să nu îmi pot controla mișcările. Stau în aceeași poziție, chiar dacă devin din ce în ce mai neînștită cu fiecare clipă. Trebuie să mă scarpin la nas, iar asta nu face să mă întreb dacă și pe Verity o deranjează asta, faptul că nu poate ridica o mână pentru a se scărpinga. Sau dacă starea îi permite să simtă vreo mâncărime.

Închid ochii și îmi spun că poate Verity își merită întunericul, nemișcarea, tăcerea. Cu toate acestea, pentru un psihopat, cu siguranță încă învârte multe pe degetul ei imobilizat.

13

Mirosul este diferit când deschid ochii. La fel și zgomotele. Știu unde sunt. Mă aflu în casa lui Jeremy. Numai că... nu în camera mea.

Mă uit la un perete. Cel din dormitorul principal este zugrăvit gri-deschis. Acest perete este galben. *Galben, ca pereții din dormitorul ei de la etaj.*

Patul de sub mine începe să se miște, dar nu pentru că s-ar mișca cineva din pat. E altfel de mișcare... mai degrabă... de mecanism.

Închid ochii. Te rog, Doamne! Nu. *Nu, nu, nu, te rog să nu-mi spui că sunt în patul lui Verity.*

Acum tremur din toate încheieturile. Deschid ochii încet și întorc capul cât pot de lent. Când văd ușa, șifonierul și apoi televizorul montat pe perete, mă rostogolesc din pat și cad pe podea. Mă târăsc până la perete și mă ridic cu spatele lipit de el. Îmi țin ochii strâns închiși. Sunt atât de speriată, încât abia mă țin pe picioare.

Verity

Trupul îmi tremură atât de tare, încât îl aud când respir. Început, scâncesc stins, dar, de îndată ce deschid ochii și o văd pe Verity în patul ei, țip.

Apoi îmi acopăr gura cu mâinile.

Afară este întuneric. Toată lumea doarme. Nu trebuie să fac zgomot.

A trecut mult timp de când n-am mai pățit asta. Vreo câțiva ani. Dar acum, iată, s-a întâmplat din nou și sunt înspăimântată și habar n-am cum am ajuns aici. Oare pentru că m-am gândit la ea?

Somnambulismul nu are un tipar, Lowen. Nu are sens. Se întâmplă nevoit.

Aud în minte cuvintele terapeutului meu, dar nu vreau să le analizez. Trebuie să plec de aici. *Mișcă-te, Lowen!*

Mă târăsc pe lângă perete, cât mai departe posibil de acel pat, îndreptându-mă spre ușa dormitorului. Sunt lipită de ușă, lacrimile îmi curg șiroaie pe obraji, apăs pe clanță și o deschid, apoi fug din încăpere.

Jeremy mă prinde în brațe și mă oprește.

— Hei, îmi spune și mă întoarce cu fața spre el.

Îmi vede lacrimile pe față și teroarea din ochi. Îmi dă drumul și imediat o iau la fugă. Alerg pe hol, pe scări și nu mă opresc decât după ce trântesc ușa camerei mele și mă întorc în patul meu.

Ce naiba? Ce naiba?

Mă ghemuiesc deasupra păturii, cu fața spre ușă. Încheietura mâinii începe să îmi zvâcnească de durere, așa că o prind cu cealaltă mână și o strâng la piept.

Ușa dormitorului se deschide, apoi se închide în urma lui Jeremy. Este fără cămașă, într-o pereche de pantaloni de pijama din flanel roșu. Atâta văd, o amestecătură de carouri roșii, în timp ce se îndreaptă spre mine. Apoi se lasă pe vine, pune o mână pe brațul meu și încearcă să îmi prindă privirea.

— Lowen, ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, șoptesc, ștergându-mi ochii. Îmi pare rău.

— Pentru ce?

Dau din cap și mă ridic pe pat. Trebuie să îi explic cumva. Tocmai m-a prins în camera soției sale, în mijlocul nopții, și e firesc să aibă o mulțime de întrebări. Întrebări la care nu pot să-i răspund.

Jeremy se așază lângă mine pe pat și ridică un picior, ca să se poată întoarce cu fața spre mine. Își pune mâinile pe umerii mei și coboară capul, cu o privire foarte serioasă.

— Low, ce s-a întâmplat?

— Nu știu, îi zic, legănându-mă înainte și înapoi. Uneori, merg prin somn. Nu am mai făcut asta de mult timp, dar mai devreme am luat două Xanax și cred că, poate... nu știu...

Toată povestea asta sună la fel de isteric precum mă simt și eu. Probabil că Jeremy înțelege, pentru că mă trage spre el și mă cuprinde în brațe, încercând să mă calmeze. Preț de câteva minute nu mă întreabă nimic. Își duce o mână la ceafa mea și, oricât de bine m-aș simți pentru că am susținerea lui, în același timp mă simt și vinovată. Nu îl merit.

Când se retrage, văd cum întrebările i se revarsă de pe buze.

— Ce făceai în camera lui Verity?

— Nu știu. M-am trezit acolo, clatin eu din cap. M-am speriat și am țipat și...

Îmi strânge mâinile într-ale lui.

— N-ai pățit nimic.

Vreau să îl aprob, dar nu pot. *Cum aș mai putea să dorm în această casă, după ceea ce s-a întâmplat?*

Am pierdut socoteala dărilor când m-am trezit în locuri diferite. În trecut, se întâmpla destul de des. Atât de des, încât o perioadă am avut trei încuietori la interiorul ușii dormitorului meu. Nu e nimic nou pentru mine să mă trezesc în camere străine, dar de ce, dintre toate camerele din casa asta, a trebuit să fie a lui Verity?

— De asta ai vrut încuietoare la ușă? mă întreabă el. Ca să nu poți ieși din cameră?

Dau din cap, însă, din nu știu ce motiv, răspunsul meu îl face să râdă.

— Doamne! exclamă el. Am crezut că îți era frică de *mine*.

Mă bucur că el se poate relaxa în această situație, pentru că eu nu pot.

— Hei! *Hei*, îmi spune el cu blândețe, ridicându-mi bărbia, ca să mă uit la el. Nu s-a întâmplat nimic. Totul e în regulă. Nu s-a întâmplat nimic.

Clatin din cap și îl dezaproab energic.

— Nu. *Nu*, Jeremy. Nu-i așa, îi răspund, cu mâinile la piept, încă strângându-mi încheietura. Nu e prima dată când mă trezesc în altă parte. Am deschis aragazuri și cuptoare în somn. Ba chiar am..., oftez adânc. Mi-am rupt mâna în somn și n-am simțit nimic până nu m-am trezit, a doua zi dimineață.

Un fior îmi străbate tot corpul, când mă gândesc la faptul că acum pot adăuga ce s-a întâmplat adineauri pe lista gesturilor de neînțeles pe care le-am făcut în somn. Deși eram

inconștientă când am urcat scările și m-am suit în acel pat, dacă sunt în stare să fac ceva atât de deplasat, ce altceva mai sunt în stare?

Oare am descuiat ușa în somn sau am uitat să o încui? Nici măcar asta nu-mi amintesc.

Mă dau jos din pat și mă îndrept spre dulap. Iau valiza și cele câteva bluze, pe care le-am adus cu mine, de pe umeraș.

— Ar trebui să plec.

Jeremy nu spune nimic, iar eu continui să îmi strâng lucrurile. Sunt în baie, unde îmi adun articolele de toaletă, când el apare în cadrul ușii.

— Pleci?

Dau din cap că da.

— M-am trezit în *camera* ei, Jeremy! Chiar și după ce tu ai montat o încuietoare la ușa mea. Dacă se va întâmpla din nou? Dacă îl sperii pe Crew? mă agit eu, apoi deschid ușa cabinei de duș ca să îmi iau aparatul de ras. Ar fi trebuit să-ți spun toate astea mai înainte de a petrece vreo noapte aici.

Jeremy îmi ia aparatul de ras din mână. Îmi pune geanta cu articole de toaletă înapoi pe dulap. Apoi mă trage spre el, îmi prinde ceafa cu mâna și mă lipește de pieptul lui.

— Mergi prin somn, Low, îmi zice, sărutându-mă ușor pe păr. Doar mergi prin somn. Nu e așa de grav.

Nu e așa de grav?

Râd, cu inima îndoită, la pieptul lui.

— Mi-ar fi plăcut ca și mama să fi fost de părerea asta.

Când Jeremy se retrage, în ochii lui se citește îngrijorarea. Dar oare este îngrijorat *pentru* mine sau *din cauza* mea? Mă conduce înapoi în dormitor, unde îmi face semn să mă așez pe

pat, în timp ce îmi pune înapoi pe umeraș bluzele pe care le-am aruncat în valiză.

— Vrei să discutăm despre asta? mă întreabă el.

— Despre ce?

— Despre motivul pentru care mamei tale i s-a părut un lucru grav.

Nu vreau să vorbesc. Probabil vede că expresia feței mi se schimbă, pentru că face o pauză în timp ce se apleacă după o altă bluză. Îi dă drumul în valiză și ia loc lângă mine.

— Nu vreau să sune dur, îmi spune, fixându-mă cu privirea lui fermă. Dar am un copil. Când te văd așa de îngrijorată de ceea ce ești capabilă să faci, încep să îmi fac griji și eu. De ce te temi atât de mult de tine?

Pe de-o parte, aș vrea să mă apăr, dar nu e nimic de apărut aici. Nu-i pot spune că sunt inofensivă, pentru că nu sunt sigură că este adevărat. Nu pot să îi promit că nu voi mai merge niciodată prin somn, pentru că tocmai am făcut-o acum douăzeci de minute. Singurul lucru pe care aș putea să îl spun în favoarea mea ar fi că nu sunt la fel de înspăimântătoare ca soția lui, dar și de asta mă îndoiesc.

Încă nu sunt înspăimântătoare, dar nu sunt convinsă că nu voi deveni.

Îmi las ochii în jos și înghit în sec, pregătită să îi mărturisesc totul. Încheietura mâinii începe să îmi tremure din nou. Mă uit la ea și îmi plimb degetul pe cicatrice.

— Nu am simțit nimic din ceea ce s-a întâmplat cu încheietura mâinii mele, îi explic eu. M-am trezit într-o dimineață, când aveam zece ani. De cum am deschis ochii, am simțit o durere intensă de la încheietura mâinii până la umăr. Și apoi a

fost ca și cum o lumină puternică mi-a explodat în cap. Am țipat, pentru că mă durea îngrozitor. Mama a venit în camera mea și îmi amintesc cum mă zvârcoleam în pat, cuprinsă de cea mai intensă durere pe care am simțit-o vreodată, dar în același timp mi-am dat seama că ușa mea era descuiată. Știam sigur că o încuiasem, seara.

Îmi ridic privirea la Jeremy.

— Nu îmi amintesc ce s-a întâmplat, dar era sânge peste tot: pe pătură, pe pernă, pe saltea și pe mine. Aveam praf pe picioare, ca și cum aș fi umblat pe afară în timpul nopții. Nu îmi aminteam să fi ieșit din dormitor. Aveam camere de supraveghere care monitorizau partea din față a casei și mai multe încăperi din interior. Înainte ca mama să le verifice, m-a dus la spital, pentru că tăietura de la mână avea nevoie de copci și încheietura mea, o radiografie. Mai târziu, când am ajuns acasă în acea după-amiază, mama a căutat pe camerele de supraveghere imaginile curții noastre din față. Ne-am așezat pe canapea și le-am urmărit.

Am gâtul uscat și mă întind spre noptieră, după sticla cu apă. Jeremy îmi pune o mână pe genunchi și mă mângâie cu degetul mare, pentru a mă relaxa. Mă uit la el, apoi continui să-i povestesc.

— La ora trei dimineața, filmarea mi-a arătat că m-am plimbat pe afară, pe terasa din față. M-am suit pe balustrada subțire și am stat acolo. Asta-i tot ce am făcut, la început. Doar... am stat în picioare pe balustradă. O oră, Jeremy! Am urmărit întreaga oră, am așteptat și am sperat că filmarea a fost trucată, pentru că nimeni nu poate să rămână în echilibru atâta timp. A fost ceva nenatural, dar nu m-am mișcat deloc.

Nu am vorbit deloc. Și apoi... am sărit. Probabil că în cădere mi-am rănit încheietura, dar în filmare nu am avut nicio reacție. M-am ridicat de jos cu ajutorul ambelor mâini și apoi am urcat treptele verandei. Se vedea cum sângele deja îmi curgea din mână și picura pe podea, dar pe fața mea nu se citea nimic. Am mers direct în camera mea și m-am culcat.

Mă uit din nou la el.

— Nu îmi amintesc nimic din toate astea. Cum să-mi provoc o durere atât de mare fără să realizez? Cum să pot sta în echilibru pe o balustradă o oră întreagă, fără să mă clatin nici măcar un pic? Înregistrarea m-a speriat mai mult decât rana.

Jeremy mă îmbrățișează din nou și sunt atât de recunoscătoare, încât mă agăț strâns de el.

— După această întâmplare, mama m-a internat pentru o evaluare psihiatrică timp de două săptămâni, continui eu, cu capul lipit de pieptul lui. Când m-am întors acasă, s-a mutat mai departe de camera mea, într-un dormitor pentru oaspeți și și-a instalat trei încuietori pe interiorul ușii. Propria mea mamă era îngrozită de mine.

Jeremy își lasă capul peste părul meu și oftează prelung.

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta, îmi spune, iar eu strâng din ochi. Și îmi pare rău că mama ta nu a știut să facă față acelei situații. Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine.

Comportamentul lui este exact ceea ce am nevoie în seara asta. Vocea calmă și grijulie, brațele protectoare și mângâierile lui. Nu vreau să îmi dea drumul. Nu vreau să îmi amintesc faptul că m-am trezit în patul lui Verity. Nu vreau să mă gândesc la cât de puțină încredere am în mintea mea din timpul somnului și nici în cea din stare de veghe.

— Putem vorbi mai pe îndelete, mâine, îmi spune el și se retrage. Mă voi gândi la un plan pentru a te face să te simți mai în siguranță. Dar, deocamdată, încearcă doar să dormi, bine?

Îmi strânge ușor mâinile și apoi se îndreaptă spre ușă. Mă cuprinde spaima când mă gândesc că va pleca și mă va lăsa singură aici. Mi-e teamă să adorm din nou.

— Ce să fac tot restul nopții? Doar să încui ușa?

Jeremy se uită la ceasul deșteptător. Mai sunt zece minute până la ora cinci. Se uită lung la ceas și apoi se întoarce la mine.

— Întinde-te, îmi spune, ridicând pătura.

Mă lungesc în pat, iar el se așază lângă mine. Își înfășoară brațul în jurul meu și îmi pune capul sub bărbia lui.

— E aproape cinci dimineața, n-o să mai adorm. Dar o să stau aici până adormi tu.

Nu îmi masează spatele, nu încearcă să mă liniștească în vreun fel. Ba chiar brațul cu care mă ține este rigid, ca și cum nu ar vrea să interpretez greșit statul nostru în același pat. Dar chiar și în această poziție incomodă, apreciez efortul pe care îl depune să mă facă *pe mine* să mă simt mai bine.

Încerc să închid ochii și să adorm, dar tot ce văd în spatele pleoapelor este chipul lui Verity. Tot ce aud este sunetul patului ei de sus, în mișcare.

Este trecut de ora șase când Jeremy presupune că am adormit. Brațul i se mișcă și degetele îi ajung în părul meu pentru o clipă. Este un gest rapid, la fel de rapid ca sărutul pe care mi-l depune pe frunte, dar ele rămân în mintea mea mult timp după ce el părăsește dormitorul și închide ușa.

14

Nu am reușit să mai adorm, de aceea mi-am turnat a doua ceașcă de cafea, deși e doar ora opt dimineața.

Stau în fața chiuvetei și privesc pe fereastră. A început să plouă în jurul orei cinci, în timp ce eram în pat cu Jeremy și mă prefăceam că dorm.

Mă uit pe geam și o văd pe April cum își parchează mașina pe aleea înnoroiată. Mă întreb dacă Jeremy îi va povesti ce s-a întâmplat.

Nu l-am mai văzut. Presupun că e sus, unde rămâne de obicei până când apare April. Nu vreau ca infirmiera să mă găsească la bucătărie, așa că mă întorc în birou. Pe neașteptate, mă ciocnesc de Jeremy, dar el amortizează șocul făcând un pas înapoi și ținându-mă de umeri. Slavă Domnului, pentru că asta mi-a salvat cafeaua prețioasă.

Pare obosit, dar nu-l pot judeca pentru că este vina mea.

— Bună dimineața, îmi spune, ca și cum n-ar fi nici pe de parte atât de bună.

— 'Neața, șoptesc eu, dar nu știu de ce simt nevoia să cobor atât de mult tonul.

Se apropie de mine ca și cum ar încerca să îmi spună ceva ce nimeni altcineva nu trebuie să audă.

— Ce-ai zice dacă aș pune o încuietoare la ușa dormitorului tău?

Întrebarea lui mă bulversează.

— Dar deja ai pus una.

— La *exterior*, precizează el.

Oh!

— Aș putea s-o încui eu, după ce adormi. Și s-o deschii înainte să te trezești. Dacă ai nevoie vreodată să ieși, poți să îmi trimiți un mesaj sau să mă suni, iar eu o voi deschide în două secunde. Însă cred că vei dormi mai bine, știind că nu poți pleca din cameră.

Nu-mi dau seama ce simt în legătură cu asta. Nu știu de ce pare o soluție mai drastică decât o încuietoare la interiorul ușii, când ambele au același scop: să mă împiedice să ies din dormitor. Chiar dacă gândul ăsta mă face să mă simt incomod, ar fi *mai rău* să știu că există posibilitatea să părăsesc camera din nou.

— E o idee bună. Mulțumesc.

April intră în casă și se oprește, când trece prin dreptul bucătăriei. Jeremy încă se uită la mine și îi ignoră prezența.

— Mi se pare că astăzi ai nevoie de o pauză.

Îmi întorc privirea de la April la Jeremy.

— Aș prefera să mă mențin ocupată.

El mă privește tăcut pentru un moment, după care dă din cap, în semn că a înțeles.

— Bună *dimineața*, spune April, ștergându-și pantofii de noroi la ușă.

— 'Neața, April, îi răspunde calm Jeremy, de parcă n-ar avea nimic de ascuns.

El trece pe lângă ea, spre ușa din spate. Ea nu se clintește din loc. Se uită la mine prin ochelarii de pe vârful nasului.

— 'Neața, April, o salut și eu, dar nu par la fel de nevino-vată ca Jeremy.

Mă întorc la biroul lui Verity și îmi încep lucrul, în ciuda faptului că nu am reușit să uit nimic din ceea ce s-a întâmplat aseară.

Îmi petrec dimineața pe internet, încercând să ajung la zi cu e-mailurile. Corey mi-a transmis câteva formulare de interviuri, ceva ce nu mi s-a mai solicitat niciodată. Multe dintre întrebări sunt asemănătoare, oamenii dorind să știe de ce m-a angajat Verity — am de gând să răspund că experiența mea anterioară m-a adus în poziția de a scrie pentru ea. Copiez și lipesc răspunsurile.

După masa de prânz, mă străduiesc să concep un plan pentru a șaptea carte din serie. Deja nu mai sper că voi găsi unul printre documentele lui Verity, așa că mă apuc să construiesc romanul de la zero. Este dificil, pentru că mă simt epuizată, după noaptea trecută. Sunt întoarsă pe dos. Dar încerc să nu mă gândesc la noaptea trecută.

E după-amiază când simt miros de tacos. Zâmbesc, știind că Jeremy le prepară pentru că eu i-am cerut. Sunt sigură că îmi va opri o porție, așa cum face întotdeauna. Nu mă simt în largul meu să iau cina cu ei, când April o aduce pe Verity la masă.

Petrec următoarele minute cu gândul la Verity și mă întreb oare de ce mă tem de ea. Mă uit la sertarul în care se află auto-biografia ei. *Încă un capitol și mă opresc. Atât.*

Capitolul șase

Trecuseră șase luni de când se născuseră și eu încă îmi doream să nu fi existat.

Dar ele existau și Jeremy le iubea. Așa că făceam eforturi. Uneori, mă întrebam dacă merită. Câteodată, îmi venea să-mi fac bagajul, să plec și să nu mă mai uit înapoi. Jeremy era singurul motiv care mă împiedica să îmi duc planul până la capăt. Știam că nu voiam să trăiesc o viață fără el. Aveam două opțiuni:

Să trăiesc cu el și cu cele două fete pe care le iubea mult decât mine.

Să trăiesc fără el.

În acel moment, veneau la pachet toți trei. Mă uram pentru că n-am folosit anticoncepționale. Pentru că am crezut că pot face față și totul va fi bine. Însă nimic nu era bine. Oricum nu în ceea ce mă privea pe mine. Era de parcă familia exista într-un glob de cristal. Înăuntru, totul era comod și perfect, dar eu nu făceam parte din acel peisaj, eram doar o strălucire care privea din afară.

Ningea în acea noapte, dar în apartament era cald. Și toate acestea, m-am trezit tremurând. Sau erau frisoane?

mă puteam opri din tremurat. Coșmarul pe care îl avusesese fusese atât de realist, încât i-am simțit efectele câteva ore după ce m-am trezit. Ca o mahmureală.

Visasem viitorul, fetele, pe mine și pe Jeremy. Aveau opt sau nouă ani. Nu eram sigură, pentru că nu știam prea multe despre copii și despre cum arătau la o anumită vârstă. Îmi amintesc doar că m-am trezit și am simțit de parcă aveau opt sau nouă ani.

În vis treceam prin fața dormitorului lor. M-am uitat înăuntru și n-am înțeles ce vedeam. Harper stătea deasupra lui Chastin și îi acoperea capul cu o pernă. Îngrozită să nu fie prea târziu, m-am repezit la ele. Am împins-o pe Harper de pe sora ei și am dat perna la o parte. Când m-am uitat în jos la Chastin, mi-am dus mâna la gură, uluită.

Nu era nimic acolo. Fața lui Chastin era netedă, o țeastă cheală. Nicio cicatrice. Nici ochi, nici gură. Nimic de asfixiat.

Am aruncat o privire spre Harper și i-am studiat expresia sinistră.

— Ce ai făcut?

Apoi m-am trezit.

Șocul meu n-a fost din cauza visului în sine. Ci pentru că l-am simțit atât de real, ca pe o premoniție. Și pentru cât de tare m-am speriat.

Mi-am strâns genunchii la piept, legându-mă înainte și înapoi, întrebându-mă ce anume am simțit. Durere. A fost durere. Și... inimă frântă.

Oare chiar am simțit că am inima frântă în vis? Când am crezut că a murit Chastin, am vrut să cad în genunchi și să plâng. Exact așa cum m-am simțit atunci când m-am gândit la posibilitatea ca Jeremy să moară — m-aș pierde cu totul.

Am stat acolo și am plâns, pentru că senzația era copleșitoare! Să fi reușit, în cele din urmă, să creez o conexiune cu ele? Sau măcar cu Chastin? Oare asta ar trebui să simți ca mamă? Să-ți iubești atât de mult copilul, încât gândul că-ți este răpit de lângă tine să-ți provoace o durere fizică?

Era cea mai intensă trăire a mea de când fuseseră concepute fetele. Chiar dacă o simțisem doar pentru una dintre ele, tot însemna ceva.

Jeremy s-a răsucit în pat. A deschis ochii și m-a văzut stând cu genunchii la piept.

— Ești bine? m-a întrebat.

Nu voiam să mă întrebe, pentru că Jeremy se pricepe să îmi citească gândurile. Majoritatea, oricum. Nu voiam să știe și asta. Cum puteam să recunosc că m-am îndrăgostit în sfârșit de una dintre fiicele noastre, fără să mărturisesc mai întâi că nu am iubit pe niciuna dintre ele?

Trebuia să fac ceva. Să îi ofer o distracție pentru a nu mai pune întrebări. Știam din experiență că Jeremy nu putea să scoată adevărul de la mine, dacă aveam gura ocupată cu penisul lui.

M-am lăsat în jos și, în clipa în care m-am așezat peste el, penisul lui era deja în erjecție. L-am introdus în gură cât de adânc am putut.

Mi-a plăcut când a gemut. Făcea sex în liniște, dar, uneori, când îl luam pe nepregătite, se manifesta mai zgomotos. În acel moment, a fost euforic. Și m-am întrebat câte femei l-au făcut să scoată asemenea gemete înaintea mea. Câte alte perechi de buze se mai strânseseră în jurul penisului său?

— Câte femei ți-au făcut sex oral până acum?

S-a ridicat în coate și s-a uitat nedumerit la mine.
— Tu vorbești serios?

— Întreb din curiozitate.

A râs și și-a lăsat capul înapoi pe pernă.

— Nu știu. N-am numărat niciodată.

— Atât de multe?

M-am ridicat mai sus pe el și l-am încălecat. Îmi plăcea când zvâcnea sub mine și mă prindea de coapse.

— Dacă nu răspunzi imediat, înseamnă că au fost mai mult de cinci.

— Cu siguranță mai mult de cinci, a răspuns el.

— Mai mult de zece?

— Poate. Posibil. *Da.*

Este foarte ciudat faptul că *asta* nu m-a făcut geloasă, în schimb două nou-născute m-au făcut să clocotesc de gelozie. Poate pentru că fetele erau în viața lui în momentul acela, pe când toate târfele din trecut erau... din trecut.

— Mai mult de *douăzeci*?

El și-a ridicat mâinile și a început să îmi frământa sânii. Începuse să capete acea expresie care îmi dădea de înțeles că urma să facem sex. *Dur.*

— Probabil *asta* este o estimare corectă, mi-a șoptit, trăgându-mă spre el.

Și-a apropiat buzele de ale mele, a strecurat o mână între noi și a început să mă mângâie, jos.

— Ție câți tipi ți-au lins-o?

— Doi. Nu sunt o depravată ca tine.

A râs și m-a răsturnat pe spate.

— Dar ești îndrăgostită de un depravat.

— De un *fost* depravat, am precizat eu.

Mă înșelasem în privința expresiei lui. Nu am făcut sex în seara aceea. Am făcut dragoste. Mi-a sărutat fiecare centimetru din corp. M-a obligat să stau nemișcată, în timp ce mă tachina și mă tortura amânând, când eu nu voiam decât să îl satisfac pe el. De fiecare dată când încercam să mă mișc, să preiau controlul, mă oprea.

Nu știu de ce îmi plăcea atât de mult să îl fac să se simtă bine, mai mult decât să fiu eu satisfăcută. Probabil că asta înseamnă ceva în limbajul iubirii. Limbajul iubirii mele era să ofer plăcere. Limbajul iubirii lui Jeremy era să i se facă sex oral. Ne potriveam perfect.

Aproape de punctul culminant, una dintre fete a început să plângă. El a gemut, eu mi-am dat ochii peste cap și amândoi ne-am repezit spre monitor. El să le vadă. Eu să îl opresc.

L-am simțit cum se înmoaie ușor înăuntrul meu, așa că am smuls firul din spatele monitorului. Încă auzeam scâncetele care veneau de pe hol, dar eram sigură că le puteam acoperi, dacă el ar fi vrut să reia de unde ne opriserăm.

— Mă duc să verific, m-a anunțat el și a încercat să se dea jos.

L-am tras înapoi și m-am urcat deasupra lui.

— Mă duc eu, după ce termini. Las-o să plângă câteva minute. Este bine pentru ele.

Nu părea de acord cu asta, dar după ce gura mea a coborât din nou pe el, a acceptat.

M-am perfecționat în arta înghițitului, comparativ cu prima dată când am încercat. Am simțit că este gata să ejaculeze, așa că m-am prefăcut că icnesc. Nu știu de ce, dar ideea că mă înecam cu penisul lui îl făcea mereu să-și dea drumul. Și Bărbații. A gemut, iar eu l-am împins mai adânc în gât. Și gata. Am înghițit, m-am șters la gură și m-am ridicat.

— Du-te la culcare. Mă descurc eu.

De fapt *am vrut* să mă ocup eu, de data asta. A fost prima oară când am simțit altceva decât iritare la gândul că trebuie să le hrănesc. Dar am vrut să o hrănesc pe Chastin. Să o țin în brațe, să simt cum se cuibărește lângă mine, să o iubesc. Eram emoționată când m-am apropiat de dormitorul lor.

Dar emoția s-a transformat în enervare de îndată ce am văzut că Harper era cea care plângea.

Ce dezamăgitor!

Paturile lor erau așezate cap la cap și m-am mirat că Chastin dormea, în pofida țipetelor lui Harper. Am trecut pe lângă Harper și m-am uitat în jos, la Chastin.

În acel moment, o iubeam atât de mult încât mă durea. Mă durea și cât de mult îmi doream să o fac pe Harper să tacă.

Am ridicat-o pe Chastin din pătuț și am dus-o la balansoar. Când m-am așezat cu ea, s-a foit în brațele mele. M-am gândit la visul meu și la cât de îngrozită am fost s-o văd pe Harper încercând să o sufocă. Am crezut că o să plâng doar la gândul că aș putea să o pierd într-o bună zi. Doar la gândul că visul s-ar putea adevăra cândva.

Poate că acel sentiment a fost de fapt intuiția mamei. Poate, în adâncul meu, știam că un lucru groaznic avea să se întâmple cu Chastin și tocmai de aceea mi se declanșase acea imensă și subită iubire pentru ea. Dacă visul fusese modul universului de a-mi spune să iubesc acea fetiță cât de mult și de tare pot, pentru că nu e scris să o am lângă mine tot atât timp cât pe Harper?

Poate tocmai de aceea încă nu simțeam nimic pentru Harper. Întrucât Chastin era cea a cărei viață urma să fie scurtată. Ea avea să moară și atunci Harper avea să fie singura rămasă.

Știam că, îngropată undeva în sufletul meu, trebuia să exist și dragostea pentru Harper. Păstrată pentru a ieși la iveală mai târziu, după timpul pe care aveam să îl petrec cu Chastin.

Mi-am strâns ochii, pentru că orăcăielile lui Harper îmi dădeau dureri de cap. *Taci naibii din gură! Țipi, țipi, țipi! Începe să formez o legătură cu copilul meu!*

Am încercat să o ignor încă vreo câteva minute, dar m-am temeam că gălăgia avea să îl îngrijoreze pe Jeremy. Până în urmă, am pus-o pe Chastin înapoi în patul ei, surprinsă că încă dormea. *Chiar este un copil bun.* M-am mutat la pătuțul lui Harper și am privit-o, plină de furie. Cumva simțeam că acel coșmar îngrozitor fusese din vina ei.

Poate că îmi interpretam greșit visul. Poate că nu era o premoniție. Poate era un *avertisment*. Dacă nu făceam ceva în legătură cu Harper înainte să fie prea târziu, Chastin putea muri.

Brusc am avut acest impuls copleșitor de a corecta ceea ce știam că urma să se întâmple. Niciodată în viața mea nu mai avusesem un vis atât de realist. Am simțit că, dacă nu fac ceva în acest moment, într-o zi avea să se îndeplinească. Pentru prima oară nu puteam să suport gândul că aș putea să o pierd pe Chastin. Mă durea aproape la fel de tare ca gândul că aș putea să îl pierd pe Jeremy.

Nu știam nimic despre cum se poate curma o viață, cu atât mai puțin aceea a unui sugar. Când încercasem, în uter, nu reușisem să produc decât o zgârietură. Dar auzisem de SMSS, Sindromul Morții Subite la Sugari. Jeremy mă obligase să citesc. Nu era neobișnuit, dar nu știam suficient despre asta ca să îmi dau seama dacă vor fi capabili să facă deosebirea între sufocare și SMSS.

Totuși auzisem despre oameni care se sufocau în somn doar cu propria vomă. Probabil că ar fi fost mai greu să-l declare un act intenționat.

Mi-am pus degetul pe buzele lui Harper. Capul ei s-a mișcat repede înainte și înapoi, crezând că e un biberon. A prins degetul cu gura și a început să mi-l sugă, dar nu a fost mulțumită. Mi-a dat drumul și a început să urle din nou. Să dea din picioare. Mi-am introdus degetul mai adânc în gura ei.

Ea tot plângea, așa că am continuat să i-l îndes. A scos un găfâit, dar cumva tot plângea. *Poate că un deget nu este suficient.*

Am împins două degete în gura și pe gâtul ei, până când i-am atins gingiile cu nodurile degetelor și atunci n-a mai plâns. Am privit-o o clipă și, în scurt timp, brațele au început să i se încordeze între două contracții violente ale corpului ei mic. Picioarele i-au înțepenit.

Exact asta i-ar fi făcut ea surorii ei, dacă nu i-aș fi făcut-o eu mai întâi. Îi salvez viața lui Chastin.

— E totul în regulă? a întrebat Jeremy.

Fir-ar! Fir-ar, fir-ar, fir-ar!

Mi-am scos degetele din gura lui Harper, am ridicat-o și i-am apăsat fața la pieptul meu, astfel încât Jeremy să nu audă cum respiră.

— Nu știu, i-am spus, cu voce înnebunită, întorcându-mă către el, în timp ce se apropia. Nu reușesc să o calmez. Am încercat totul.

O mângâiam pe cap, încercând să-i arăt cât de îngrijorată eram.

Atunci a vomitat pe mine. Imediat ce a vărsat, a țipat. A urlat. Vocea ei suna răgușită și găfâia printre țipete. A fost un soi de plâns pe care niciunul dintre noi nu îl mai auzise până

atunci. Jeremy a luat-o repede din brațele mele, încercând să-l calmeze el.

Nici măcar nu i-a păsat că fetița vomitase pe mine. Nici măcar nu s-a uitat la mine. Era îngrijorat și o inspecta cu sprâncenele încruntate și fruntea încrețită. Și din toată grija pe care o manifesta, niciun strop nu era pentru mine. Toată era îndreptată doar spre Harper.

Mi-am ținut respirația, de teamă să nu simt mirosul, și m-am dus direct la baie. Era lucrul pe care îl uram cel mai mult din arsenalul de mamă. *Voma aia nenorocită.*

În timp ce eram în baie, Jeremy i-a pregătit lui Harper un biberon cu lapte. Când am ieșit de la duș, deja o culcase la loc. El era în patul nostru și reconecta monitorul fetițelor.

Am înghețat când m-am urcat în pat. M-am holbat la monitorul care oferea o vedere perfectă a spațiului dintre paturile lui Harper și Chastin.

Cum am putut să uit de nenorocitul de monitor?

Dacă Jeremy ar fi văzut ce-i făcusem lui Harper, ar fi rupt-o cu mine.

Cum am putut să fiu atât de neglijentă?

Am dormit foarte puțin în acea noapte, întrebându-mă continuu ce mi-ar fi făcut Jeremy, dacă m-ar fi prins încercând să-l salvez pe Chastin de sora ei.

15

Oh, Doamne! Mă chircesc în scaun și mă țin cu mâinile de burtă.

— Te rog... te rog..., spun cu voce tare, deși nu știu de ce sau cui.

Trebuie să ies din această casă. Simt că nu pot respira. Trebuie să ajung afară, să încerc să-mi limpezesc mintea și să uit tot ce am citit.

De fiecare dată când îi citesc manuscrisul, mi se face greață. Am citit la repezeală mai multe capitole, dar niciunul nu a fost la fel de cumplit ca acela în care a detaliat cum a încercat să o sufocă pe fiica ei.

În capitolele următoare, Verity se concentra mai ales pe Jeremy și Chastin, menționând rareori de Harper, ceea ce a devenit mai tulburător cu fiecare paragraf. A vorbit despre ziua în care Chastin a împlinit un an și despre cea în care Chastin a rămas pentru prima oară peste noapte acasă la mama lui Jeremy, la vârsta de doi ani. Tot ceea ce fusese inițial „gemenele” în manuscrisul ei s-a redus treptat la „Chastin”.

Dacă nu aş şti mai bine, aş crede că Harper a păţit ceva mult timp înainte să i se întâmple de fapt.

Abia când fetele au împlinit trei ani, a scris din nou despre amândouă. Dar, de îndată ce încep capitolul, aud o bătaie rapidă în uşa biroului.

Deschid sertarul şi îndes rapid manuscrisul în el.

— Intră.

Când Jeremy deschide uşa, am o mână pe mouse, iar cealaltă, relaxată, în poală.

— Am făcut tacos.

Îi zâmbesc.

— Deja e ora mesei?

— E trecut de ora zece, râde el. Ora cinei a fost acum trei ore.

Mă uit la ceasul de pe computer. Oare cum am putut să pierd noţiunea timpului? *Cred că asta se întâmplă când citeşti despre o psihopată care îşi abuzează copiii.*

— Am crezut că e abia opt.

— Eşti aici de douăsprezece ore, îmi spune el. Ia o pauză.

În noaptea asta este o ploaie de meteoriţi. Trebuie să mănânci şi ţi-am făcut un cocteil Margarita.

Margarita şi tacos. *Nu-mi trebuie nimic altceva.*

...

Am mâncat pe veranda din spate, stând în balansoare şi privind ploaia de meteoriţi. La început, nu au fost foarte mulţi, dar acum cade cel puţin unul pe minut.

La un moment dat, m-am mutat de pe verandă în curte. Stau culcată pe spate în iarbă şi privesc cerul. Jeremy cedează, în sfârşit, şi se aşază lângă mine.

— Am uitat cum arăta cerul, îi spun în șoaptă. Locuiesc de prea mult timp în Manhattan.

— De aceea am plecat din New York, îmi explică Jeremy, apoi îmi arată în stânga, unde se vede coada unui meteorit pe care îl urmărim până dispare.

— Când ați cumpărat această casă, tu și Verity?

— Când fetele aveau trei ani. Primele două cărți ale lui Verity se lansaseră deja și s-au vândut foarte bine, așa că am profitat.

— De ce în Vermont? Familia vreunuia dintre voi locuiește aici?

— Nu. Tatăl meu a murit când eram adolescent. Mama a murit acum trei ani. Dar am crescut în New York, la o fermă de alpaca, dacă poți să crezi asta.

Râd și mă întorc să îl privesc.

— Serios? La o fermă de alpaca?

Dă din cap.

— Cum poate obține cineva bani dintr-o crescătorie de alpaca?

Jeremy râde la această întrebare.

— De fapt, nu obține. De aceea eu am optat pentru o diplomă în afaceri și am intrat în domeniul imobiliarelor. Nu aveam niciun chef să preiau o fermă plină de datorii.

— Crezi că te vei întoarce la lucru în curând?

Întrebarea mea îl face să cugete puțin.

— Mi-ar plăcea. Am așteptat momentul potrivit, cât să nu-l afecteze prea mult pe Crew, dar parcă niciodată nu e momentul potrivit.

Dacă am fi prieteni, aş face ceva pentru a-l încuraja, l-aş mângâia. L-aş ţine măcar de mână. Dar prea mult din mine îşi doreşte mai mult decât o simplă prietenie, ceea ce înseamnă că nu putem fi prieteni deloc. Dacă între două persoane există atracţie, ele nu au decât două soluţii. Să se cupleze sau să nu se cupleze. Nu există cale de mijloc.

Şi de vreme ce el este căsătorit... îmi ţin mâna pe piept şi nu-l ating deloc.

— Dar părinţii lui Verity? îl întreb, pentru că am nevoie să continuăm conversaţia, astfel încât să nu audă cât de precipitată îmi este respiraţia.

El ridică din umeri.

— Abia dacă îi cunosc. N-au fost prin preajmă nici înainte de a o scoate pe Verity din viaţa lor.

— Au scos-o din viaţa lor? De ce?

— E greu să-i înţelegi, spune el. Sunt ciudaţi. Victor şi Marjorie sunt doi fanatici religioşi. Când au aflat că Verity scria romane de suspans au reacţionat ca şi cum ea şi-ar fi abandonat brusc religia pentru a se alătura unui cult satanist. I-au spus că, dacă nu se opreşte, n-o să mai vorbească nicio dată cu ea.

Incredibil! Atât de... reci. Preţ de o secundă, empatizez cu Verity şi mă întreb dacă lipsa instinctului ei matern nu i se trage din familie. Dar empatia mea se evaporază când îmi amintesc ce i-a făcut lui Harper în pătuţul ei.

— De când nu mai comunică între ei?

— Păi, să vedem, spune Jeremy. A scris prima ei carte în urmă cu treisprezece ani. Deci... mai bine de zece ani.

— Și acum sunt în același stadiu? Știu măcar ce s-a întâmplat cu fata lor?

Jeremy dă din cap.

— I-am sunat, după ce a murit Chastin. Le-am lăsat mesaj vocal. Nu au sunat niciodată înapoi. Apoi, când Verity ajuns o legumă, tatăl ei a răspuns, în sfârșit, la telefon. Când i-am spus ce li s-a întâmplat fetelor și lui Verity, a amuțit. Apoi a spus: „Dumnezeu îi pedepsește pe cei păcătoși, Jeremy”. I-am închis. De atunci n-am mai auzit nimic de ei.

Duc o mână la piept și mă uit uluită la cer.

— Uau!

— Așa-i, șoptește el.

Nu ne mai vorbim, un timp. Vedem doi meteoriți, unul la sud și unul la est. Jeremy arată spre ei, dar nu spune nimic. Iar când intervine o pauză, atât de conversație cât și de meteoriți, Jeremy se ridică într-un cot și se uită la mine.

— Crezi că ar trebui să-l duc pe Crew din nou la terapie?

Întorc capul și îl privesc mirată. Din această poziție ne despart doar câțiva centimetri. Poate un centimetru și jumătate. Este atât de aproape, încât îi pot simți căldura trupului.

— Da.

Pare să aprecieze onestitatea mea.

— Bine, îmi răspunde, dar nu se lungește la loc pe iarbă, ci continuă să mă privească de parc-ar vrea să mă întrebe altceva.

— Tu ai fost la terapie?

— Da. A fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, îi spun.

Apoi mă uit înapoi la cer, deoarece nu vreau să îi văd expresia feței când voi rosti următoarea frază.

— După ce am urmărit imaginile cu mine cocoțată pe balustradă, mi-a fost teamă că, în adâncul meu, îmi doream să mor. Săptămâni întregi m-am luptat cu somnul. Mi-a fost teamă să nu mă rănesc intenționat. Dar terapeutul m-a ajutat să înțeleg că somnambulismul nu are legătură cu intenția. Și, după câțiva ani în care mi s-a tot spus asta, în sfârșit am ajuns și eu să cred.

— Mama ta a mers cu tine la terapie?

— Nu, râd eu. Nici n-a vrut să stea de vorbă cu mine despre terapia mea. Ceva din ce s-a întâmplat în noaptea în care mi-am rupt încheietura a schimbat-o complet. Sau cel puțin a schimbat relația dintre noi. De atunci ne-am simțit întotdeauna deconectate. Mama îmi amintește foarte mult de..., mă opresc, pentru că îmi dau seama că sunt pe cale să spun Verity.

— De cine îți amintește?

— De personajul principal din seria lui Verity.

— Și e un lucru rău? mă întreabă el.

— Chiar n-ai citit volumele? chicotesc eu.

Jeremy se întinde pe iarbă și întrerupe contactul vizual.

— Doar pe primul.

— De ce te-ai oprit?

— Pentru că... mi-a fost greu să admit că totul era doar imaginația ei.

Vreau să-i spun că a avut dreptate să fie îngrijorat, deoarece gândurile soției sale sunt extrem de asemănătoare cu gândurile personajului ei. Dar nu vreau ca el să aibă această revelație, să-și schimbe impresia despre ea în acest moment.

Verity

După toate prin câte a trecut, merită cel puțin să poată păstra o amintire pozitivă despre căsnicia lui.

— Obişnuia să se supere foarte tare pe mine pentru că nu-i citeam manuscrisele. Avea nevoie de aprecierea mea, chiar dacă o primea din toate celelalte părți — de la cititori, de la editor, de la critici. Din nu știu ce motiv, aprecierea mea părea să fie singura pe care și-o dorea.

Pentru că era obsedată de tine.

— Tu de la cine-ți obții aprecierile? mă întreabă.

Întorc din nou capul spre el.

— Chiar nu știu. Cărțile mele nu sunt populare. Când primesc o recenzie pozitivă sau primesc un e-mail de la un fan, nu simt niciodată că vorbește cu mine. Probabil pentru că sunt retrasă și nu dau niciodată autografe. Nu mi-am pus imaginea pe tavă, așa că, deși există cititori care iubesc ceea ce fac, încă nu am avut experiența să mi se spună drept în față că munca mea contează pentru cineva, oftez eu. Dar îmi imaginez că ar fi plăcut să îmi spună cineva, *Munca ta contează pentru mine, Lowen.*

Imediat ce termin fraza, un meteorit brăzdează cerul. Amândoi îl urmărim și privim cum trece pe deasupra apei, reflectându-se în lac. Privesc luciul apei care încadrează capul lui Jeremy.

— Când ai de gând să construiești noul doc? îl întreb.

Astăzi, în sfârșit, a terminat cu demolatul celui vechi.

— De fapt, nu voi construi unul nou, mă informează el. Pur și simplu m-am plictisit să mă uit la cel vechi.

Mi-aș dori să îl descos mai mult, dar nu pare să vrea.

Mă urmărește cu privirea. Chiar dacă eu și Jeremy nu uitat cam mult unul la altul în această seară, acum pare di
 Împovărat. Observ cum i se oprese ochii pe buzele mele. V
 să mă sărute. Dacă ar încerca, nu l-aș opri. Nici nu cre
 m-aș simți vinovată.

Oftează adânc și se lungește înapoi în iarbă, ca să privească
 din nou stelele.

— La ce te gândești? îi șoptesc.

— Cred că este târziu. Și probabil că ar trebui să te încui
 camera ta, acum.

Râd de alegerea cuvintelor lui. Sau poate că râd pentru că
 am băut două pahare de Margarita. Oricum, râsul meu îl face
 și pe *el* să râdă. Și momentul încărcat, pe care el cu siguranță
 l-ar fi regretat mai târziu, se transformă într-un moment de
 relaxare.

Mă duc la birou să-mi iau laptopul, ca să pot lucra în dor
 mitor după ce se culcă el. Când stinge luminile din bucătărie,
 deschid sertarul biroului și iau o mână de foi din autobiogra
 fic, ca să le duc cu mine în cameră. Îndoii paginile între piept și
 laptop.

O încuietore nouă este montată la exteriorul ușii dormi
 torului. Nu vreau să o examinez sau să-mi dau seama dacă ar
 putea fi cumva deblocată din interior, pentru că sunt sigură că
 subconștientul meu și-ar aminti asta și ar face-o.

Jeremy este în spatele meu, în timp ce intru în cameră și
 îmi așez lucrurile pe pat.

— Ai tot ce-ți trebuie? întrebă el din prag.

— Da.

Mă întorc spre ușă ca să o pot încuia pe dinăuntru, după ce o închid.

— În regulă, atunci. Noapte bună!

— În regulă, repet eu și zâmbesc. Noapte bună!

Dau să închid ușa, dar el pune mâna pe toc și mă oprește. O deschid încă o dată și observ că, în fracțiunea de secundă în care aproape am închis-o, expresia feței lui s-a modificat.

— Low, spune el, cu voce liniștită, sprijinindu-și capul de tocul ușii și privindu-mă de sus în jos. Te-am mințit.

Încerc să nu par prea îngrijorată, dar sunt. Cuvintele lui mă pătrund și trec rapid în revistă conversația din această seară, apoi pe cele purtate înainte.

— În legătură cu ce?

— Verity nu a citit niciodată cartea ta.

Vreau să fac un pas înapoi, în întuneric, pentru a-mi masca dezamăgirea. Dar rămân nemișcată, strângând clanța în mâna stângă.

— De ce ai spus asta dacă nu e adevărat?

Închide ochii pentru o clipă, în timp ce trage aer în piept. Când îi deschide, își îndreaptă spatele și răsuflă lung. Ridică brațele și se apucă de pragul de sus al ușii.

— Eu sunt cel care a citit-o. Și a fost foarte bună. *Fenomenală*. Iată de ce i-am sugerat numele tău editorului ei.

Își coboară puțin capul, privindu-mă ferm în ochi.

— Munca ta contează pentru mine, Lowen.

Lasă brațele jos, apucă de clanță pe din-afară și închide ușa. Îl aud trăgând zăvorul în încuietoarea nou montată, înainte ca sunetul pașilor lui să dispară în drum spre etaj.

Mă prăbușesc pe ușă și îmi apăs fruntea de lemn.

COLLEEN HOOVER

Zâmbesc, deoarece pentru prima dată în toată cariera mea, altcineva în afară de agentul meu mi-a apreciat opera.

Mă urc în pat și mă așez comod, cu capitolul pe care l-am adus cu mine. Jeremy m-a făcut să mă simt atât de bine, încât nu mă mai deranjează dacă soția lui mă tulbură puțin înainte de culcare.

Capitolul nouă

Pui și ravioli.

A fost al cincilea fel de mâncare pe care l-am gătit după ce ne-am mutat în noua noastră casă, în urmă cu două săptămâni.

Este felul de mâncare pe care Jeremy l-a zvârlit cu tot cu fârfurie în peretele din sufragerie.

De câteva zile știam că e supărat pe mine. Însă pur și simplu nu înțelegeam de ce. Făceam sex aproape în fiecare zi, dar până și sexul se simțea diferit. De parcă s-ar fi detașat de mine. De parcă o făcea pentru că era parte din rutina noastră și nu pentru că m-ar fi dorit.

Acesta este motivul pentru care am decis să gătesc naiba să le ia de ravioli. Încercam să fiu drăguță și să prepar una dintre mâncărurile lui preferate. El avea dificultăți de adaptare la noul loc de muncă. Colac peste pupăză, s-a enervat că am dus fetele la creșă, fără să mă consult mai întâi cu el.

În New York, angajaserăm o bonă imediat ce cărțile mele începuseră să se vândă. Venea în fiecare dimineață când Jeremy pleca la serviciu, așa că eu puteam să mă retrag în birou și să scriu în fiecare zi. Apoi, ea pleca când Jeremy venea acasă, iar eu ieșeam din birou și pregăteam împreună cina.

Trebuie să recunosc că fusese un program minunat. Nu mă ocupasem niciodată de fete când Jeremy nu era în preajmă, pentru că avuseserăm bonă. Dar aici, în mijlocul pustietății, bonele erau greu de găsit. Am încercat să am grijă singură de ele, în primele două zile, dar mi s-a părut peste puterile mele și nici n-am mai apucat să scriu ceva. Așa că, săptămâna trecută, într-o dimineață, sătulă până peste cap, le-am dus în oraș și le-am înscris la prima creșă care mi-a ieșit în cale.

Știam că lui Jeremy nu avea să îi placă, dar a înțeles că trebuia să luăm măsuri, dacă amândoi doream să mai lucrăm. Eu câștigam mai bine decât el, așa că, dacă trebuia să stea careva acasă și să le îngrijească în timpul zilei, cu siguranță nu eu aveam să fiu aceea.

Dar nu faptul că am dus fetele la creșă îl supăraseră, de fapt. Părușe încântat de interacțiunea pe care o aveau cu ceilalți copii, pentru că vorbea mereu despre asta. Dar descoperiserăm în urmă cu câteva luni că Chastin avea o alergie severă la alune, așa că Jeremy era foarte prudent. Nu voia ca să aibă altcineva grijă de ea în afară de noi. Se temea că angajații de la creșă vor fi neglijenți. Chastin era copilul pe care chiar îl *plăceam*. Nu eram proastă. Mă asiguraseră că toți de la creșă sunt la curent cu alergii ei.

Oricare ar fi fost motivul supărării lui, eram sigură că un castron cu ravioli și o partidă bună de sex aveau să îl facă imediat să uite.

Am început intenționat cina târziu, în seara respectivă, astfel încât fetele să fie în pat atunci când mâncam. Nu aveau decât trei ani, așa că, din fericire, la ora șapte deja dormeau. Era aproape opt când am pus masa și l-am chemat pe Jeremy.

Am încercat să creez o atmosferă cât mai romantică, dar este greu să încropești ceva sexy din pui și ravioli. Am aprins lumânări pe masă și am dat drumul la muzică în difuzoarele wireless. Aveam haine, dar pe sub ele purtam lenjerie sexy. Ceva ce nu purtam prea des.

Am încercat să vorbesc cu el, în timp ce mâncam.

— Cred că Chastin știe să folosească olița, i-am spus eu. Au învățat-o la creșă.

— Asta e bine, a răspuns Jeremy, butonând telefonul cu o mână și mâncând cu cealaltă.

Am așteptat un moment, sperând că orice treabă ar fi avut cu telefonul să se termine și să fie atent la mine. Când am constatat că nu are de gând să abandoneze butonatul, mi-am schimbat poziția pe scaun și am încercat din nou să îi captez atenția. Știam că subiectul lui preferat erau fetele.

— Când le-am luat, astăzi, educatoarea a spus că a învățat șapte culori săptămâna aceasta.

— Cine? m-a întrebat el, privindu-mă în sfârșit în ochi.

— Chastin.

Jeremy s-a uitat urât la mine, și-a lăsat telefonul pe masă și a mai luat o îmbucătură din farfurie.

Care naiba e problema lui?

Observam furia pe care încerca să și-o înăbușe, iar asta m-a enervat. Jeremy nu se supăra aproape niciodată, iar când o făcea, întotdeauna știam de ce. Dar acum nu înțelegeam. Mă luase prin surprindere.

N-am mai suportat. M-am lăsat pe speteaza scaunului și mi-am trântit șervețelul pe masă.

— De ce ești supărat pe mine?

— Nu sunt supărat, a răspuns el, mult prea repede.

— Ești penibil, am răs eu.

El și-a îngustat ochii și a înclinat capul.

— *Poftim?*

M-am aplecat spre el.

— *Spune-mi și gata, Jeremy. Încetează cu comportamentul ăsta. Fii bărbat și spune-mi care e problema ta.*

Pumnii i se încleștau și se descleștau. Apoi s-a ridicat de pe scaun și a aruncat castronul drept în peretele sufrageriei. Nu-l mai văzusem niciodată pierzându-și cumpătul. Am înlemnit, cu ochii mari, în timp ce el a părăsit încăperea.

L-am auzit trântind ușa dormitorului. M-am uitat la mizeria pe care o făcuse și mi-am spus că va trebui să o curăț după ce ne împăcam, ca să știe cât de mult îl apreciez. *Chiar dacă se purta ca un mare dobitoc.*

Mi-am băgat scaunul sub masă și am pornit spre dormitor. Jeremy se plimba în sus și în jos. Când am închis ușa după mine, și-a întors capul și s-a oprit. Încerca din răspuțeri să-și pună cuvintele în ordine — tot ceea ce trebuia să-mi spună. Oricât de frustrată eram că aruncase mâncarea făcută special pentru el, la care muncisem din greu, îmi părea mai rău că era supărat.

— În permanență vorbești numai despre ea, Verity, a început el. Nu spui niciodată nimic despre Harper. Nu-mi spui niciodată ce a învățat Harper la creșă sau cum se descurcă Harper cu olița sau toate lucrurile drăguțe pe care le-a spus Harper. Este mereu vorba numai despre Chastin, tot timpul, în fiecare zi.

Rahat! Oricât de mult m-aș strădui să ascund asta, el tot o vede.

— Nu este adevărat.

— Ba *este* adevărat. Și am încercat să mă abțin, dar fetele cresc. Harper va observa că te porți diferit. Nu este corect față de ea.

Nu știam cum să ies din această situație dificilă. Aș fi putut să adopt o atitudine defensivă, să-l acuz de ceva ce nu mi-a plăcut din atitudinea lui. Dar știam că are dreptate, așa că trebuia să găsesc o cale să-l fac să creadă că greșește. Din fericire, mi-a întors spatele, așa că mi-a oferit un răgaz să mă gândesc. M-am uitat în sus, de parcă mă adresam lui Dumnezeu pentru sfaturi. *Proasto! Dumnezeu nu te va ajuta să ieși din asta.*

Am făcut un pas, cu precauție.

— Iubitule. Nu o plac mai mult pe Chastin. Dar ea este... mai inteligentă decât Harper. Îi reușesc toate de la prima încercare.

S-a întors către mine, chiar mai înfuriat decât înainte.

— Chastin nu este mai inteligentă decât Harper. Sunt diferite. Și Harper este foarte inteligentă.

— Știi asta, am spus pe un ton dulce, neajignitor, făcând un alt pas spre el. Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că... pentru mine este mai ușor să reacționez la ceea ce face Chastin, pentru că lui Chastin îi place asta. Este plină de viață, ca mine. Harper nu e așa. Pe ea o susțin din umbră. Nu mă dau în spectacol. Ea este ca tine, în privința asta.

Privirea lui era neclintită, dar eram aproape sigură că mă crede, așa că am continuat.

— Nu fac presiuni asupra lui Harper când are dificultăți de comportament, așadar, da, vorbesc mai mult despre Chastin. Uneori, mă concentrez mai mult la ea. Dar numai pentru că îmi dau seama că sunt doi copii diferiți, cu două seturi de

nevoi diferite. Trebuie să fiu două mame diferite, altfel pentru fiecare dintre ele.

Eram artistă la însăilat minciuni. De aceea aveam meseria de scriitoare.

Furia lui Jeremy s-a topit, încet. Maxilarul lui nu mai era la fel de încordat, și-a trecut o mână prin păr și a încercat să asimileze toate argumentele pe care i le dădusem.

— Îmi fac griji pentru Harper, mi-a spus el. Mai mult decât ar trebui, desigur. Nu cred că un tratament diferit este o soluție potrivită. Harper poate observa diferența.

Cu o lună în urmă, una dintre angajatele de la creșă și-a exprimat îngrijorarea cu privire la Harper. Până în acel moment — când Jeremy s-a arătat îngrijorat pentru ea —, nu-mi amintisem de asta. Angajata credea că ar trebui să o testăm pentru sindromul Asperger. Uitasem cu totul de problemă în timpul disputei mele cu Jeremy. Și mulțumesc lui Dumnezeu că mi-am amintit în clipa aceea, pentru că a fost modalitatea perfectă de a-mi sustine apărarea.

— Nu voiam să menționez acest lucru pentru că nu voiam să-ți faci griji, i-am spus. Dar una dintre educatoarele lor de la creșă mi-a spus că ne recomandă să o testăm pe Harper pentru sindromul Asperger.

Îngrijorarea lui Jeremy a crescut de zece ori, în acel moment. Am încercat să i-o temperez cât mai repede posibil.

— Am apelat deja la un specialist. *Adică voi da un telefon mâine-dimineață.* Ne va contacta el, când are un loc disponibil.

Jeremy și-a scos telefonul, încă alarmat de potențialul diagnostic.

— Ei cred că Harper are o formă de autism?

I-am luat telefonul din mâini.

— Nu te uita pe internet. N-o să mai ai somn până la programare. Așteaptă să vorbim mai întâi cu specialistul, căci nu internetul este cel mai potrivit loc unde să cauți răspunsuri pentru fiica noastră.

El a încuviințat și apoi m-a îmbrățișat.

— Îmi pare rău, mi-a șoptit la ureche. Am avut o săptămână grea. Am pierdut un client important.

— Nu mai e nevoie să lucrezi, Jeremy. Eu câștig suficient ca tu să poți petrece mai mult timp acasă, cu fetele, dacă așa ți-ar fi mai ușor.

— Aș înnebuni dacă nu aș lucra.

— Poate că da, dar va fi foarte scump să trimitem trei copii la creșă.

— Ne putem permite...

S-a oprit brusc.

— Ai spus... *trei*?

Am dat din cap. Mințeam, desigur, dar voiam ca proasta dispoziție a serii să dispară. Îmi doream să fie fericit. Și a fost atât de fericit, după ce i-am spus că sunt din nou însărcinată!

— Ești sigură? Credeam că nu mai vrei copii.

— Nu mi-am luat pilula la timp, acum câteva săptămâni. E încă devreme. Foarte devreme. Am aflat azi-dimineață.

Am zâmbit. Apoi zâmbetul mi s-a lărgit.

— Te bucuri?

— Bineînțeles că mă bucur. Tu, nu?

A râs puțin, apoi m-a sărutat și *totul a revenit la normal.*

Slavă Domnului!

I-am strâns cămașa în pumn și l-am sărutat pasional, de
 du-mi să șterg cu buretele toată cearta dinainte. Jeremy
 prins că prin acel sărut îi cercam mai mult. Mi-a scos bl
 apoi și-a scos-o pe a lui. M-a sărutat, în timp ce ne-am îndr
 tat de-a-ndăratelea spre pat. Când mi-a scos pantalonii, a
 cu ochii de sutienul și chiloții pe care mi-i pusesem pentru

— Porți lenjerie sexy? m-a întrebat și m-a sărutat pe
 Și mi-ai pregătit și felul de mâncare preferat, a continuat,
 dezamăgire în voce.

Nu mi-am dat seama de ce era dezamăgit, până când
 s-a îndepărtat de mine și mi-a dat la o parte părul de pe față

— Îmi pare atât de rău, Verity! Ai încercat să faci aceas
 seară specială, iar eu am stricat-o.

Ceea ce nu pricepe el este că nu ar putea niciodată să-n
 strice o seară care se încheie cu iubirea dintre noi. O seară î
 care el se concentrează asupra mea.

— Nu ai distrus-o, am clătinat eu din cap.

— Ba da. Am azvârlit mâncarea, am țipat la tine, dar mă
 voi revanșa, m-a asigurat, apropiindu-și buzele de ale mele.

Și s-a revanșat. M-a penetrat încet, sărutându-mă tot tim
 pul, luând pe rând în gură fiecare sfârc. Dacă aș fi alăptat, oare
 s-ar mai fi bucurat atât de sânii mei?

Mă îndoiam. Chiar și după nașterea gemenelor, corpul meu
 rămăsese aproape perfect. În afară de cicatricea de pe abdo
 men, cele mai importante părți ale mele erau încă intacte. Încă
 destul de ferme. Iar templul lui Jeremy dintre picioarele mele
 era încă destul de strâmt.

Când m-a adus aproape de orgasm, a ieșit din mine.

— Vreau să te gust, mi-a spus, lunecând în jos pe corpul meu.

Verity

Bineînțeles că vrei să mă guști, mi-am zis în sinea mea. Am păstrat totul intact pentru tine acolo. Cu plăcere!

A rămas între picioarele mele până am atins orgasmul. De două ori. Când a început să se urce înapoi peste mine, s-a oprit în dreptul pântecului și mi l-a sărutat. Apoi m-a penetrat din nou, cu buzele lipite de ale mele.

— Te iubesc, mi-a șoptit, printre săruturi. Mulțumesc.

Îmi mulțumea că sunt însărcinată!

A făcut dragoste cu mine cu atâta grijă, cu atâta delicatețe! Aproape că a meritat să mă prefac însărcinată, doar ca să-l fac să mă iubească din nou așa. Pentru a ne restabili conexiunea.

Dacă a existat un lucru bun pe care fetele l-au adus în viața noastră a fost faptul că Jeremy a părut să mă iubească mai mult când am fost însărcinată. Acum, când credea că sunt pe cale să-i dăruiesc al treilea copil, puteam deja să simt că iubirea lui se înflăcăra din nou.

Îmi făceam doar vagi probleme pentru sarcina falsă, dar știam că am destule opțiuni, dacă nu rămâneam însărcinată în săptămâna aceea. Avorturile sunt la fel de ușor de falsificat ca și sarcinile.

16

A mai trecut o săptămână de când citesc manuscrisul lui Verity și încep să mă plictisesc. Mi se pare repetitiv. Capitolul după capitol despre partidele de sex explicite cu Jeremy. Foarte puține informații despre copii. A scris două paragrafe despre nașterea lui Crew, dar apoi s-a lansat să povestească despre prima dată când și-au tras-o după ce a născut.

Am ajuns într-un punct în care am început să mă simt geloasă. Nu îmi face plăcere să citesc despre viața sexuală a lui Jeremy. Am frunzărit un capitol în această dimineață, dar, până la urmă, l-am abandonat pentru a mă reapuca de lucru. Astăzi am terminat proiectul primei cărți și i l-am trimis lui Corey pentru evaluare. El a spus că îl dă mai departe editorului de la Pantem, pentru că nu a citit niciuna dintre cărțile lui Verity și nu ar putea spune dacă schița este suficientă. Până nu primesc un răspuns de la ei, nu prea îmi vine să încep cel de-al doilea plan. Dacă vor dori să fac modificări majore, toată munca asta va fi irosită.

Sunt aici de aproape două săptămâni. Corey spune că mi-au procesat avansul și că din zi în zi ar trebui să intre bani în cont. După ce voi primi un răspuns de la Pantem, va fi probabil timpul să plec. Am făcut tot ce am putut în biroul lui Verity. Dacă aș fi avut unde să locuiesc până când banii mi-aș fi intrat în cont, aș fi fost deja plecată.

Astăzi, am ajuns la limită. Sunt epuizată, pentru că am lucrat foarte mult în ultimele două săptămâni. Și aș putea să mai citesc din autobiografia lui Verity, dar nu mai am dispoziția necesară pentru a afla toate modalitățile în care Verity poate face sex oral cu soțul ei.

Mi-e dor să mă uit la televizor. Nu am pus piciorul în livingul lor de când am ajuns aici, acum aproape două săptămâni. Părăsesc biroul lui Verity și îmi pregătesc o pungă cu floricele, mă așez pe canapeaua din living și pornesc televizorul. Merit să lenevesc puțin, pentru că mâine este ziua mea, dar nu intenționez să-i spun asta lui Jeremy.

Continui să arunc câte o privire spre scări, pentru că le pot vedea în întregime de pe canapea, dar Jeremy nu se zărește nicăieri. Nu l-am mai văzut în ultimele două zile. Cred că amândoi știm că, în acea noapte, am fost la un pas de a ne săruta și că ar fi fost extrem de nepotrivit, așa că am încercat să ne evităm.

Schimb canalul și mă cuibăresc pe canapea. Am urmărit aproximativ cincisprezece minute dintr-o emisiune despre renovarea unei case, când în sfârșit îl aud pe Jeremy coborând. Se oprește puțin pe la jumătatea scărilor, când mă vede în living. Apoi vine și se așază lângă mine. Stă la mijlocul canapelei, suficient de aproape pentru a se servi cu floricele, dar destul de departe încât să nu fim în pericol de a ne atinge.

— Te documentezi? mă întrebă el și își întinde picioarele pe măsuța de cafea din fața lui.

— Bineînțeles, râd eu. Eu lucrez tot timpul.

Jeremy mai ia floricele, de data asta păstrându-și câteva în căușul palmei.

— Verity se uita ore întregi la televizor când intra în pană de idei. Spunea că, uneori, așa îi revenea inspirația.

Nu vreau să vorbesc despre Verity. Schimb subiectul.

— Azi am terminat ce aveam de predat. Dacă mâine va fi aprobat, probabil că peste câteva zile mă voi muta de aici.

Jeremy se oprește din ronțăit și se uită la mine.

— Serios?

Nu pare încântat de gândul că urmează să plec, iar asta îmi place.

— Da. Și îți mulțumesc că mi-ai permis să locuiesc aici mai mult decât ar fi trebuit.

El îmi susține privirea.

— Mai mult decât ar fi trebuit?

Începe să ronțăie din nou și se uită la televizor.

— Eu consider că nu ai stat *suficient*.

Nu știu ce vrea spună cu asta. Dacă sugerează că nu am muncit suficient cât timp am stat aici sau dacă o spune la modul egoist, în sensul că nu a petrecut suficient timp în compania mea.

Uneori, mai ales în acest moment, simt cât de mult este atras de mine, însă alteori mi se pare că depune eforturi pentru a tăgădui pur și simplu orice urmă de atracție care ar putea exista între noi. Și înțeleg asta. Chiar înțeleg. Dar oare așa are de gând să își petreacă tot restul vieții? Să renunțe la foarte

mult din el însuși, pentru a avea grijă de o femeie din care a mai rămas doar o cochilie goală din cea cu care s-a căsătorit?

Înțeleg că și-au jurat credință veșnică, dar cu ce preț? Al întregii lui vieți? Când se căsătoresc, oamenii presupun că vor trăi fericiți o viață împreună, până la adânci bătrâneți. Dar ce se întâmplă când una dintre aceste vieți este curmată subit — celălalt trebuie să trăiască în umbra jurămintelor inițiale pentru tot restul zilelor sale?

Nu mi se pare corect. Știu că, dacă aș fi căsătorită și soțul meu ar fi în situația lui Jeremy, mi-aș dori să o poată lua de la capăt. Însă nu cred că voi fi vreodată atât de obsedată de un bărbat cum a fost Verity de Jeremy.

Emisiunea se termină și începe alta. Niciunul dintre noi nu vorbește preț de câteva minute. Nu că n-aș avea nimic de spus — am *o grămadă*. Dar nu sunt convinsă că e treaba mea.

— Nu știu prea multe despre tine, începe Jeremy, cu capul rezemat de speteaza canapelei, privindu-mă degajat. Ai fost vreodată căsătorită?

— Nu, îi mărturisesc eu. A fost cât pe ce, de vreo două ori, dar nu s-a finalizat.

— Câți ani ai?

Bineînțeles că mă întrebă asta când exact peste o oră vârsta mea urmează să expire.

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

— De ce să nu te cred? râde Jeremy.

— Pentru că o să am treizeci și doi de ani. *Mâine*.

— Ești o mincinoasă.

— Nu mint. Îți arăt buletinul.

— Perfect, pentru că nu te cred.

Îmi dau ochii peste cap și mă duc în dormitorul principal să-mi iau poșeta. Scot buletinul și i-l întind. Se uită la el, clătinând din cap.

— Ce aniversare tristă! remarcă el. Să-ți petreci timpul cu oameni pe care abia îi cunoști și să lucrezi toată ziua.

Ridic din umeri.

— Dacă n-aș fi fost aici, aș fi fost singură în apartamentul meu.

Jeremy îmi privește buletinul încă un moment. Când își plimbă degetul mare peste poza mea, mă trec fiori de-adevăratelea. Nici măcar nu m-a atins, a atins doar nenorocitul de *buletin*, și deja sunt excitată.

De toată jena.

Mi-l dă înapoi și se ridică.

— Unde te duci?

— Să-ți fac un tort, spune și iese din camera de zi.

Zâmbesc și îl urmez în bucătărie. Nu vreau să ratez momentul în care Jeremy Crawford face un tort.

...

Stau pe insula din mijlocul bucătăriei și îl urmăresc cum ornează tortul. De când sunt aici, este a doua oară când mă distrez cu adevărat. De o oră nu am mai vorbit despre Verity, despre tragediile din viețile noastre sau despre contract. În timp ce tortul era la cuptor, m-am cocoțat pe blatul insulei, legănându-mi picioarele la margine. Jeremy s-a rezemat de bufet, în fața mea, și am discutat despre filme, muzică, ce ne place și ce nu.

De fapt, am început să ne cunoaștem cu adevărat, în afară de ceea ce ne ține forțat unul în preajma celuilalt. A fost relaxat în seara în care am cinat în oraș cu Crew, dar, între zidurile acestei case, nu l-am văzut așa destins niciodată de când am ajuns aici.

Aproape că încep să înțeleg obsesia lui Verity față de el.

Aproape.

— Du-te înapoi în living, îmi spune el, în timp ce scoate lumânările dintr-un sertar.

— De ce?

— Așa. Pentru că trebuie să intru în cameră cu tortul și să-ți cânt „La mulți ani”. Să fie totul ca la carte.

Îmi dezmoțesc gâtul, mă dau jos de pe blat și mă întorc pe canapeaua din living. Opresc sonorul televizorului, pentru că vreau să îl aud pe Jeremy cum îmi cântă la mulți ani fără bruiaj. Apăs mereu butonul de informații al telecomenzii, ca să verific ora. Jeremy așteaptă miezul nopții, pentru a fi oficial.

Exact când se face douăsprezece, văd pâlپăitul lumânărilor, în timp ce el apare de după colț. Râd când începe să cânte în șoaptă, ca să nu-l trezească pe Crew.

— Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască..., murmură Jeremy, după care taie o singură felie de tort și înfige o lumânare în ea.

Încă râd când ajunge la canapea, îngenunchează încet pe ea, astfel încât să nu răstoarne tortul și nici lumânarea să nu se stingă.

— ... la mulți ani! Lowen să trăiască, la mulți ani!

Stăm față în față pe canapea, ca să-mi pun o dorință și să suflu în lumânare, dar nu m-am hotărât ce dorință să îmi pun. Am avut norocul să găsesc un job extraordinar. Sunt pe cale să

obțin mai mulți bani decât am avut vreodată în cont. Singurul lucru din viața mea pe care simt că îl vreau în acest moment și nu îl am este *el*. Îl privesc în ochi, apoi suflu în lumânare.

— Ce dorință ți-ai pus?

— Dacă îți spun, nu se mai îndeplinește.

Modul în care îmi zâmbeste mi se pare flirt pe față.

— Poate îmi spui după ce se va îndeplini.

Nu îmi dă felia de tort. O taie teatral cu furculița.

— Știi care este ingredientul secret pentru a face un tort atât de fraged?

Îmi întinde furculița, iar eu o iau din mâna lui.

— Care?

— Budinca.

Iau o îmbucătură de tort și zâmbesc.

— E foarte bun, îi spun cu gura plină.

— *Budinca*, spune el din nou, iar eu râd.

El ține farfuria, eu mai iau o îmbucătură, apoi îi ofer furculița. El clatină din cap.

— Am gustat în bucătărie.

Nu știu de ce, dar aș fi vrut să-l văd făcând asta. De asemenea, aș vrea să știu dacă acum are gust de ciocolată.

Jeremy ridică o mână.

— Ai frișcă pe..., arată spre gura mea.

Mă șterg rapid, însă el clatină din cap.

— Aici, îmi zice și își trece degetul mare peste buza mea de jos.

Înghit tortul din gură.

Degetul lui nu se desprinde de pe buza mea. Mai zăbovește acolo.

La naiba. Nu pot să respir.

Simt o dorință arzătoare în tot corpul pentru că el este atât de aproape, dar nu știu ce am voie să fac în privința asta. Vreau să scap furculița din mână, vreau ca el să scape farfuria cu tort, vreau să mă sărute. Însă nu eu sunt cea căsătorită aici. Nu vreau să fac primul pas, iar el *nu ar trebui* să facă primul pas, dar sunt disperată după el.

Nu scapă tortul. În schimb, se apleacă peste mine și îl așază pe marginea mesei. În continuarea aceleiași mișcări, fără pauză, duce o mână la ceafa mea și își lipește buzele de ale mele. Chiar dacă am anticipat fremătând acest moment, mi se pare complet neașteptat.

Închid ochii, dau drumul furculiței pe podea și mă las pe spate, pe brațul canapelei. El mă urmează și se urcă deasupra mea, iar buzele ne rămân împreunate în tot acest timp. Îmi deschid gura și limba lui se strecoară înăuntru. Sărutul e lent, dar nu pentru mult timp. De îndată ce ne simțim gustul unul altuia, devine sălbatic. Este tot ceea ce mi-am imaginat că voi simți când îl voi săruta. Radiație, explozii, dinamită. Ce e mai periculos pe lume.

Avem gust de ciocolată în timp ce facem schimb de săruturi, înainte și înapoi. Mâna lui îmi răvășește părul și, cu fiecare secundă ce trece, devenim una cu canapeaua de sub noi, el invadându-mă de deasupra, iar eu topindu-mă în perne.

Gura lui se desprinde de a mea și pornește spre alte părți din mine pe care pare dornic să le guste. Bărbia, gâtul, sânii. Se poartă de parcă ar fi flămând de mine. Mă sărută și mă atinge cu foamea unui bărbat care a răbdat toată viața.

Mâna lui îmi urcă pe sub bluză, iar degetele îi sunt calde și îmi alunecă pe piele ca niște picături de apă fierbinte.

S-a întors la gura mea, dar numai pentru un moment. Doar cât să-mi regăsească limba, înainte să se retragă și să-și scoată tricoul. Mâinile mele se lipesc pe pieptul lui, de parcă acolo ar fi locul lor dintotdeauna, apăsând pe valurile de mușchi de pe abdomen. Vreau să-i mărturisesc că exact aceasta a fost dorința pe care mi-am pus-o când am suflat în lumânare, dar mă tem că orice cuvânt ar putea să îl trezească la ceea ce facem și nu ar trebui să facem, așa că tac.

Las din nou capul pe spate, pe brațul canapelei, abandonându-mă explorărilor lui.

Într-adevăr, asta face. Îmi scoate bluza și descoperă că nu port sutien pe sub pijama. Geme și, cu siguranță, este cel mai plăcut sunet pe care l-am auzit vreodată, apoi îmi ia sfârcul în gură și mie îmi scapă un suspin.

Ridic capul să îl privesc, dar sângele îmi îngheață în vene când ochii îmi poposesc pe silueta din capul scărilor. Stă nemișcată, privind cum soțul ei își plimbă gura peste sânul meu.

Înlemnesc sub Jeremy.

Verity își încleștează pumnii pe lângă corp, apoi se repede în direcția camerei ei.

Tresar, îl împing, îl dau la o parte.

— Verity, spun, cu răsuflarea tăiată.

El încetează să mă sărute și ridică fruntea, dar nu se mișcă.

— Verity, spun din nou, dorindu-mi ca el să înțeleagă că trebuie să se ridice naibii de pe mine.

Se sprijină confuz pe brațe.

— Verity! repet, mai insistent.

E tot ce pot spune. Frica a pus stăpânire pe mine și mă chinui să respir.

Ce naiba?

Jeremy este în genunchi acum și se apucă de spătarul canapelei ca să se dea la o parte.

— Îmi pare rău.

Îmi trag genunchii la piept și mă retrag până în capătul celălalt al canapelei, departe de el. Îmi acopăr gura.

— O, Doamne!

Cuvintele se lovesc de degetele mele tremurânde. El încearcă să-mi atingă brațul pentru a mă calma, însă eu tresar din nou.

— Îmi pare rău, repetă el. N-ar fi trebuit să te sărut.

Clatin din cap, pentru că Jeremy nu înțelege. Crede că sunt supărată și mă simt vinovată din cauză că este căsătorit, dar eu chiar *am văzut-o*. În picioare. Era *în picioare*. Arăt cu degetul spre scări.

— Am văzut-o, șoptesc, pentru că mă îngrozește ideea de a o rosti cu voce tare. Stătea în picioare, în capul scărilor.

Îi văd nedumerirea pe față, când se întoarce să privească spre scări. Apoi se uită din nou la mine.

— Dar nu poate să *meargă*, Lowen.

Nu sunt nebună. Mă ridic și mă îndepărtez de canapea, acoperindu-mi cu brațul pieptul gol. Arăt din nou spre scări, însă de data asta îmi revine și vocea.

— Nenorocita de nevastă-ta stătea în capul *scărilor*, Jeremy! Știu ce am văzut!

El citește în ochii mei faptul că spun adevărul. Nu trec nici două secunde și se ridică de pe canapea, urcând în goană scările spre dormitorul ei.

Nu vreau să rămân singură aici.

Îmi iau bluza, o trag peste cap și alerg după el. Refuz să mai stau singură în această casă chiar și o secundă.

Când ajung în capul scărilor, îl văd în pragul ușii, uitându-se în dormitorul ei. Aude că mă apropii. Și apoi pur și simplu... pleacă. Trece pe lângă mine fără să mă privească și coboară apăsând treptele.

Fac câțiva pași până când sunt suficient de aproape cât să arunc o privire în camera ei. Mă uit cu un ochi, doar o secundă. Atât îmi trebuie să văd că ea este în pat. Sub pătură. *Adormită.*

Clatin din cap și simt cum genunchii mi se înmoaie. *Nu se poate.* Cumva, reușesc să mă împleticesc până la scări, dar nu cobor nici jumătate, după care trebuie să mă așez. Nu pot să mă mai mișc. Abia pot să respir. Inima nu mi-a bătut nicio dată atât de repede.

Jeremy mă privește de la parter. Probabil nu știe ce să creadă despre ceea ce s-a întâmplat. Nici *eu* nu știu ce să cred. Se plimbă dintr-o parte în alta, la baza scărilor, și se uită din când în când spre mine, cel mai probabil pentru că se așteaptă să încep să râd de gluma mea nesărată. *Însă nu a fost o glumă.*

— Am văzut-o, șoptesc.

El mă aude. Se uită la mine, nu cu furie, ci cu regret. Vine la mine și mă ajută să mă ridic, apoi își ține brațul în jurul meu, ajutându-mă să cobor. Mă conduce în dormitor și închide ușa, apoi mă îmbrățișează strâns. Îmi ascund fața la gâtul lui și vreau ca imaginea ei să-mi dispară din minte.

— Îmi pare rău, spun. Doar că... poate nu m-am odihnit suficient... poate am...

— E vina mea, mă întrerupe Jeremy. Lucrezi de două săptămâni fără pauză. Ești epuizată. Iar eu... *noi...* este paranoia. Sentimentul de vinovăție. Nu știu. Cred că amândoi avem nevoie de vreo douăsprezece ore de somn profund.

Se dă puțin înapoi, ținându-mi obrazii în palme.

Nu am nicio îndoială pentru ceea ce am văzut. Putem să dăm vina pe epuizare sau pe vinovăție, dar eu am văzut-o. Am văzut totul. Pumnii ei încleștați pe lângă corp. Furia de pe chipul ei, înainte de a dispărea.

— Vrei niște apă?

Fac semn că nu. Nu vreau să plece. Nu vreau să rămân singură.

— Te rog să nu mă lași singură în seara asta, îl implor.

Expresia lui nu lasă la vedere nimic din ceea ce gândește. Dă ușor din cap, apoi spune:

— Nu te las. Dar trebuie să sting televizorul și să încui ușile. Să pun tortul în frigider. Mă întorc în câteva minute, mă asigură el și se îndreaptă către ușă.

Mă duc la baie și mă spăl pe față, sperând că apa rece o să mă ajute să mă calmez. Dar nu reușește. Când mă întorc în dormitor, Jeremy închide zăvorul din partea de sus a ușii.

— Nu pot să stau toată noaptea, îmi spune. Crew o să se sperie dacă se trezește și nu mă găsește.

Mă urc în pat, cu fața la fereastră. Jeremy se așază în spațele meu și mă cuprinde în brațe. Îi pot simți bătăile inimii și sunt aproape la fel de rapide ca ale mele. Împărțim aceeași pernă, îmi ia mâna și își împletește degetele cu ale mele.

Încerc să îmi reglez respirația după a lui, să mă pot calma, dar sunt mult prea încordată. Jeremy mă sărută apăsător pe tâmplă.

— Liniștește-te, îmi șoptește. Ești bine.

Încerc să mă relaxez. Și poate că reușesc, dar numai pentru că amândoi stăm nemișcați atât de mult timp, încât mușchii îmi amorțesc.

— Jeremy? îi șoptesc, iar el îmi răspunde plimbând un deget de-a lungul brațului meu. Există vreo șansă... Ar putea cumva să-și simuleze dizabilitatea?

El nu răspunde imediat. Aproape ca și cum ar trebui să analizeze întrebarea.

— Nu, răspunde, în cele din urmă. Am văzut radiografiile.

— Dar oamenii se însănătoșesc. Rănile se vindecă.

— Știu, spune el. Însă Verity nu ar simula așa ceva. Nimeni nu ar face-o. Ar fi imposibil.

Închid ochii, pentru că încerc să mă asigur că o cunoaște pe Verity îndeajuns de bine, încât să știe că nu ar fi în stare de așa ceva. Cu toate astea, dacă există un singur lucru pe care eu îl știu și Jeremy nu... este acela că el nu o cunoaște *deloc* pe Verity.

17

Am adormit convinsă că am văzut-o pe Verity în capul scărilor.

M-am trezit plină de îndoieli.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții fără să am încredere în somnul meu. Acum încep să nu mai am încredere în mine nici când sunt trează. *Oare chiar am văzut-o? Oare a fost o halucinație din cauza stresului? Oare m-am simțit vinovată pentru că eram cu soțul ei?*

Mi-am petrecut aproape toată dimineața în pat. Nu voiam să ies cameră. Jeremy a plecat de lângă mine pe la patru dimineața. L-am auzit cum a încuiat ușa, iar mai târziu mi-a trimis un mesaj în care mi-a spus să îi scriu, dacă am nevoie din nou de el.

Cândva, după ora prânzului, Jeremy a bătut la ușă. Când a intrat, arăta de parcă n-ar fi închis un ochi toată noaptea. De fapt, toată săptămâna nu prea dormise din cauza mea. Din punctul lui de vedere, nu eram decât o femeie isterică, una care

se trezea în toiul nopții în patul soției lui și apoi, când în sfârșit o săruta, afirma că o vedea stând în picioare.

Am crezut că a venit în birou pentru a-mi cere să plec și, sincer, eram mai mult decât dornică de plecare, dar banii încă nu-mi intraseră în cont. Până atunci, eram blocată aici.

A venit în birou să mă anunțe că a mai montat o încuie-toare. La ușa lui *Verity*.

— M-am gândit că asta te va ajuta să dormi. Așa vei ști că nu poate ieși din cameră, chiar dacă asta ar fi posibil.

Dacă asta ar fi posibil.

— O s-o încui numai noaptea, când ne culcăm, continuă el. Lui April i-am spus că am montat-o fiindcă ușa se deschide noaptea, din cauza curentului din casă. Nu vreau să creadă că dintr-un alt motiv.

I-am mulțumit, dar, după ce a plecat, nu m-am simțit deloc mai liniștită. Faptul că luase această măsură, de a o zăvorî, nu dovedea că *el* însuși era îngrijorat? Bineînțeles că îmi doream să mă creadă, dar, dacă mă credea, asta însemna că putea fi adevărat.

În acest caz, preferam să greșesc decât să am dreptate.

Acum mă gândesc ce să fac cu manuscrisul lui *Verity*. Vreau ca Jeremy să își înțeleagă soția în felul în care o înțeleg eu. Mi se pare că merită să știe ce a făcut ea cu fiicele lui, mai ales pentru că micul Crew petrece atât de mult timp acolo, sus, în cameră cu mama lui. Și sunt încă plină de suspiciuni de când băiatul mi-a spus că *Verity* îi vorbește. Știu că are doar cinci ani, așadar se poate ca totul să fie o confuzie, însă, dacă există fie și o vagă posibilitate ca *Verity* să-și fi revenit, Jeremy merită să știe.

Nu am găsit curajul de a-i arăta manuscrisul, deoarece nu există *decât* o vagă posibilitate ca ea să se prefacă. E mult mai ușor să cred că mi s-a părut, din cauza epuizării și a lipsei de odihnă, decât să cred că o femeie ar putea simula un asemenea handicap timp de luni de zile. *Aparent fără niciun motiv.*

În plus, încă n-am terminat de citit. Nu știu cum se încheie. Nu știu ce s-a întâmplat cu Harper și Chastin sau dacă ajunge să descrie și acele evenimente.

Nu mai am mult. Probabil că nu voi putea parcurge decât un capitol, înainte să fiu nevoită să iau o pauză de la ororile acestei confesiuni. Mă asigur că ușa biroului este încuiată, încep următorul capitol, dar mă hotărăsc să sar peste el și peste alte câteva. Nu vreau să mai citesc nici măcar despre un simplu sărut, cu atât mai puțin despre sex. Nu vreau să stric efectul sărutului meu cu Jeremy citind despre el sărutând o altă femeie.

După ce mai sar peste o scenă intimă și ajung la capitolul care cred că ar putea conține o explicație pentru moartea lui Chastin, verific din nou ușa biroului, înainte de a începe să citesc.

Capitolul treisprezece

Am rămas însărcinată cu Crew la mai puțin de două săptămâni după ce l-am mințit pe Jeremy despre sarcina mea. A fost de parcă soarta mi-ar fi ținut partea. I-am mulțumit lui Dumnezeu cu o rugăciune, chiar dacă mă îndoiesc că El a avut vreun amestec în asta.

Crew a fost un nou-născut cuminte, deloc problematic. Presupun. În acel moment, câștigam deja atât de mulți bani, încât îmi puteam permite o bonă cu normă întreagă la noua noastră casă. Jeremy stătea cu copiii, după ce renunțase la slujbă, și nu credea că mai aveam nevoie de o bonă, așa că o numeam menajeră, *dar ea era de fapt bonă*.

Angajarea ei i-a permis lui Jeremy să lucreze pe lângă casă în fiecare zi. Mi-am pus ferestre noi la birou pentru a-l putea urmări aproape din toate unghiurile.

O perioadă, viața a fost frumoasă. Am îndeplinit tot ce era mai ușor din rolul de mamă, iar Jeremy și bona s-au ocupat de părțile grele. Și am călătorit foarte mult. Am avut turnee de carte și interviuri, pentru care trebuia să îl las acasă pe Jeremy, deși nu prea îmi plăcea, însă el prefera să rămână cu copiii. Cu toate acestea, mă bucuram de acele pauze. Am observat că,

atunci când lipseam o săptămână, atenția pe care Jeremy mi-o acorda când mă întorceam semăna cu atenția pe care mi-o acordase înainte de a avea copii.

Uneori mințeam și spuneam că sunt chemată la New York, dar mă ascundeam într-un apartament din Chelsea, închiriat prin Airbnb, și mă uitam la televizor o săptămână întreagă. Apoi veneam acasă și Jeremy mi-o trăgea ca și cum aș fi fost virgina lui. Viața era minunată.

Până când n-a mai fost.

S-a întâmplat într-o clipită. A fost ca și cum soarele a înghețat și în viața noastră s-a așternut întunericul, iar după aceea, oricât de mult am încercat, razele nu au mai putut ajunge la noi.

Stăteam la chiuvetă și spălam un pui. *Un amărât de pui crud.* Aș fi putut să fac orice altceva... să ud gazonul, să scriu, să tricotez, *orice altceva.* Dar acum mă voi gândi pentru totdeauna la acel pui crud dezgustător, ori de câte ori îmi voi aminti momentul în care ni s-a spus că am pierdut-o pe Chastin.

Telefonul a sunat. *Eu spălam puiul.*

Jeremy a răspuns. *Eu spălam puiul.*

El a ridicat vocea. *Eu tot mai spălam nenorocitul de pui.*

Și apoi sunetul... acel sunet gutural, îndurerat. L-am auzit spunând *nu și cum și unde este ea și venim imediat.* Când a închis telefonul, i-am putut vedea chipul reflectat în fereastră. Era pe hol și se ținea de tocul ușii, de parcă altminteri s-ar fi prăbușit. Eu încă mai spălam puiul. Lacrimile îmi curgeau pe obraji, genunchii mi se înmuiaseră. Stomacul a început să mi se strângă.

Am vomitat pe pui.

Așa îmi voi aminti întotdeauna unul dintre cele mai grele momente din viața mea.

Pe tot drumul spre spital, m-am întrebat cum o făcuse Harper. Oare o sufocase ca în visul meu? Sau găsisese o modalitate mai ingenioasă de a-și ucide sora?

Fuseseră la o petrecere în pijamale, la casa prietenei lor, Maria. Mai fuseseră acolo de câteva ori înainte. Iar mama Mariei, Kitty — *ce nume prostesc!* — era la curent cu toate alergiile lui Chastin. Chastin nu călătorea niciodată fără EpiPen¹, dar, în acea dimineață, Kitty a găsit-o inconștientă. A sunat la salvare, apoi l-a contactat pe Jeremy imediat ce ambulanța a ridicat-o.

Când am ajuns la spital, Jeremy încă avea pe chip acea pâlpâire de speranță că se înșelaseră și Chastin era în regulă. Kitty ne-a întâmpinat pe hol și ne-a spus:

— Îmi pare rău. Nu a mai vrut să se trezească.

Asta ne-a spus. *Nu a mai vrut să se trezească.* Nu a spus *moartă*. Ci *nu a mai vrut să se trezească*, de parcă Chastin era un fel de copil răsfățat care voise să doarmă mai mult.

Jeremy a alergat pe coridor până la secția de terapie intensivă. De acolo l-au escortat afară și ne-au cerut să rămânem în sala de așteptare a familiei. Toată lumea știe că aceasta este încăperea în care îi trimit pe membrii supraviețuitori după ce moare cineva într-o familie. Atunci Jeremy a știut sigur că ea s-a dus.

¹ EpiPen este un stilou autoinjector, preumplut cu adrenalină, conceput pentru a fi utilizat cu ușurință de către persoane fără pregătire medicală, în tratamentul de urgență al reacțiilor alergice severe (anafilaxie).

Nu l-am auzit niciodată urlând așa. Un bărbat matur, în genunchi, plângând ca un copil. Mi-ar fi fost jenă pentru el, dacă nu aş fi fost și eu în aceeași situație.

Când am putut în sfârșit să o vedem, era moartă de mai puțin de o zi, dar nu mai mirosea a Chastin. Mirosea deja a moarte.

Jeremy a pus o grămadă de întrebări. Toate întrebările. *Cum s-a întâmplat? Aveau arahide în casă? La ce oră s-au dus la culcare? EpiPenul a fost scos din geanta ei măcar?*

La toate întrebările potrivite, a primit toate răspunsurile devastator de corecte. A trecut mai mult de o săptămână până când cauza decesului a fost confirmată. Șoc anafilactic.

Întotdeauna eram foarte vigilenți în legătură cu alergia ei la arahide. Indiferent unde ar fi mers fetele sau cu cine rămâneau, Jeremy petrecea și o jumătate de oră descriind rutina lor, explicând cum trebuia folosit EpiPenul. Întotdeauna am crezut că exagerează, deoarece literalmente nu am avut decât o singură ocazie de a-l folosi în întreaga ei viață.

Kitty era bine informată despre alergia lui Chastin și ținea toate arahidele la distanță de fete când erau acolo. Ceea ce nu a știut a fost faptul că fetele s-au strecurat în cămară și au luat în cameră câteva gustări, în timpul nopții. Chastin avea doar opt ani; era târziu când fetele au hotărât că vor să mănânce. Harper a spus că nu și-au dat seama că gustările conțineau arahide. Dar când s-au trezit, a doua zi dimineață, *Chastin nu a mai vrut să se trezească.*

Jeremy a trecut printr-o perioadă de negare, dar nu a pus niciodată la îndoială faptul că Chastin a mâncat arahidele fără să știe. Însă eu m-am îndoit. Eu știam. *Știam.*

De fiecare dată când mă uitam la Harper, îi vedeam vinovăția. Așteptam să se întâmple asta de ani de zile. *Ani*. Știam, de când aveau șase luni, că Harper va găsi o modalitate de a o ucide. Și ce crimă perfectă a comis! Nici măcar propriul ei tată nu ar fi suspectat-o vreodată.

Însă mama ei, da. *Eu* eram un pic mai greu de convins.

Mi-a fost dor de Chastin, evident, iar moartea ei m-a întristat. Dar cel mai neplăcut a fost cât de greu a suportat Jeremy pierderea. A fost devastat. Amorțit. După ce au trecut trei luni, am devenit nerăbdătoare. Făcuserăm sex doar de două ori de la moartea ei și nici măcar nu mă sărutase propriu-zis în vreuna din dăți. Parcă s-ar fi deconectat de mine și mă folosea numai pentru a-și elibera tensiunea, pentru a se relaxa puțin, pentru a obține rapid și altceva decât agonie. Eu voiam mai mult decât atât. Îl doream pe vechiul Jeremy înapoi.

Am încercat, într-o noapte. M-am întors în așternuturi și am pus mâna pe penisul lui, în timp ce dormea. Mi-am plimbat palma în sus și în jos, așteptând să se întărească. Nu s-a întâmplat. În schimb, Jeremy mi-a dat mâna la o parte și mi-a spus:

— Este în regulă, Verity. Nu e nevoie.

A spus-o ca și cum el mi-ar fi făcut mie o favoare. De parcă mă refuza pentru liniștea *mea*.

Nu îmi trebuia liniște.

Nu îmi trebuia.

Avusesem la dispoziție peste opt ani să accept moartea ei. Știam că vine — o visasem. Îi oferisem lui Chastin toată dragostea disponibilă, în fiecare minut în care fusese în viață, pentru că știam că se va întâmpla. Știam că Harper avea să o

omoare cumva. Nu că s-ar fi putut dovedi vreodată că Harper a avut vreun amestec. Chiar dacă aş fi încercat să-i dovedesc, Jeremy nu m-ar fi crezut. El o iubea prea mult. Nu ar fi crezut niciodată o asemenea atrocitate — că o geamănă i-a putut face asta surorii sale.

Pe de-o parte, mă simţeam responsabilă. Dacă măcar aş fi încercat din nou să o sufoc când era sugar, sau dacă aş fi lăsat o sticlă de înălbitor deschisă lângă ea după ce a început să meargă, sau să mă fi înfipt cu partea dreaptă a maşinii într-un copac, fără să îi prind centura de siguranţă şi cu airbagul blocat, toate necazurile de acum ar fi putut fi evitate. Atât de multe variante de accidente aş fi putut înscena! *Ar fi trebuit să înscenez.*

Dacă aş fi oprit-o pe Harper înainte să acţioneze, încă am fi avut-o pe Chastin.

Şi atunci, poate că Jeremy nu ar fi fost atât de trist tot timpul.

18

Verity este în living. April a adus-o la parter cu liftul chiar înainte să plece, în seara asta. O schimbare neobișnuită în rutina lor, pe care nu sunt sigură că o agreez.

April a spus:

— Este trează de-a binelea acum. M-am gândit să îl las pe Jeremy să o ducă la culcare, în noaptea asta.

A parcat-o în fața televizorului, cu scaunul cu roțile lângă canapea.

Verity se uită la emisiunea *Roata norocului*.

Sau... ține ochii fixați în acea direcție.

Stau în pragul livingului și o studiez. Jeremy este la etaj cu Crew. Afară este întuneric, iar lumina din încăperea nu este aprinsă, dar este suficientă cea de la televizor, încât să îi vadă fața lipsită de expresie.

Nu îmi imaginez cum să depună cineva acest imens efort pentru a mima un traumatism atât de mult timp. Nici nu înțeleg cum ar fi posibil să reușească. Oare n-ar tresări la zgomot puternic?

Lângă mine, la intrarea în living, se află un bol cu bile decorative, unele de sticlă, altele de lemn. Mă uit în jur, apoi iau o bilă de lemn din vas. O arunc în direcția lui Verity. Când lovește podeaua în fața sa, nici nu clipește.

Știu că nu e paralizată, deci cum poate să stea neclintită? Chiar dacă leziunile creierului sunt prea severe pentru a înțelege ce se vorbește în jurul ei, tot ar trebui să se sperie de zgomot, nu-i așa? Să aibă o reacție oarecare?

Doar dacă nu s-a antrenat să nu reacționeze.

O privesc un pic mai mult, înainte să încep să mă sperii cu propriile gânduri.

Mă întorc în bucătărie și o las singură cu Pat Sajak și Vanna White¹.

Mi-au mai rămas doar două capitole de citit din manuscrisul ei. Mă rog să nu găsesc vreun al doilea volum ascuns pe undeva cât timp mai stau pe aici, deoarece nu mă simt în stare să mai suport emoțiile pe care mi le produce lectura lui. Neliniștea după fiecare capitol este mai gravă decât anxietatea de care sufăr după o criză de somnambulism.

Mă simt ușurată că nu a avut nicio legătură cu moartea lui Chastin, dar modul ei de gândire din timpul tuturor acestor întâmplări a fost tulburător. Părea atât de detașată! Și-a pierdut fiica, însă tot ce gândea era că ar fi trebuit să o ucidă pe Harper mai de mult și era sătulă până peste cap să aștepte ca Jeremy să-și depășească durerea.

Tulburător e puțin spus. Din fericire, se va termina curând. În cea mai mare parte, descrie lucruri care s-au întâmplat cu

---

¹ Prezentatori de televiziune americani.

mulți ani în urmă, dar acest ultim capitol este mai recent. Datează de mai puțin de un an. Cu câteva luni înainte de moartea lui Harper.

Moartea lui Harper.

Despre asta vreau să citesc în continuare. Poate diseară. Nu știu. Nu am dormit bine în ultimele zile și sunt îngrijorată că, după ce termin manuscrisul, nu voi mai putea dormi *deloc*.

În această seară, gătesc spaghete pentru Jeremy și Crew. Încerc să mă concentrez numai la cină și deloc pe lipsa de suflet a lui Verity. Am programat intenționat cina atât de târziu, pentru ca April să plece înainte să fie gata. Și sper că Jeremy o va duce mai întâi pe Verity la culcare și apoi o să începem să mâncăm. Ziua mea aproape s-a sfârșit și să fiu a naibii dacă vreau s-o închei mâncând lângă Verity Crawford!

Amestec sosul de paste, când realizez că nu am mai auzit televizorul de câteva minute. Las ușor lingura pe aragaz, lângă tigaie.

— Jeremy? strig eu, sperând că se află în living, sperând că el este motivul pentru care nu se mai aude niciun sunet de la televizor.

— Cobor într-o secundă! îmi răspunde vocea lui de la etaj.

Închid ochii și simt deja cum pulsul mi se accelerează. *Dacă nemernica asta a oprit televizorul, ies pe ușa din față desculță și nu mă mai întorc.*

Îmi strâng pumnii de o parte și de alta a corpului, constatând că sunt din ce în ce mai sătulă de toată mizeria asta. De casa asta. Și de femeia asta psihopată și sinistă.

Nu mă furișez în living, ci intru în forță.

Televizorul este aprins, dar e pe mut. Verity stă mai departe în aceeași poziție. Mă apropii de masa de lângă scaunul cu rotile și iau telecomanda. Televizorul este acum cu sonorul închis, iar eu m-am săturat. *M-am săturat. Televizoarele nu-și închid singure sonorul!*

— Ești o târfă nenorocită, îi șoptesc la ureche.

Sunt șocată și eu de cuvintele mele, dar nu într-atât încât să dau înapoi. Este ca și cum fiecare cuvânt pe care l-am citit în manuscrisul ei ațâță focul dinăuntru meu. Deschid sonorul televizorului și arunc telecomanda pe canapea, departe de ea. Îngenunchez în fața ei, așezându-mă drept în raza ei vizuală. Tremur, dar nu de frică, de data asta. Tremur pentru că sunt atât de furioasă pe ea. Furioasă pe genul de soție care a fost pentru Jeremy. Genul de mamă care a fost pentru Harper. Și sunt furioasă că toate aceste bizarerii idioate continuă să se întâmple și eu sunt singura lor martoră. Am obosit să mă cred nebună!

— Nici măcar nu meriți trupul în care ești captivă, îi șoptesc, privind-o direct în ochi. Sper să mori sufocată de propria-ți vomă, la fel cum ai încercat să-ți omori fetița pe când era doar o nou-născută.

Și aștept. Dacă este conștientă... dacă m-a auzit... dacă a înțeles... cuvintele mele ar trebui să ajungă la ea. Ar trebui să o facă să tresară sau să mă atace sau *orice altceva*.

Nu se mișcă. Încerc să mă gândesc ce aș putea să-i spun ca s-o determin să reacționeze. Ceva ce, dacă ar auzi, n-ar mai fi în stare să se stăpânească. Mă ridic și mă aplec, apropiindu-mi gura de urechea ei.

— În seara asta o să fac sex cu Jeremy în patul tău.

Aștept din nou... un sunet... o mișcare.

Singurul lucru pe care îl percep este mirosul de urină. Umples aerul. Îmi invadează nările.

Mă uit în jos la pantalonii ei, exact când Jeremy apare pe scări.

— M-ai chemat?

Mă îndepărtez de ea și lovesc accidental bila de lemn pe care am aruncat-o mai devreme. Fac semn spre Verity, în timp ce mă aplec după bilă.

— Păi... Probabil trebuie schimbată.

Jeremy apucă mânerul scaunului cu roțile și o scoate din living, conducând-o spre lift. Îmi pun o mână pe față, acoperindu-mi gura și nasul.

Nu știu de ce nu m-a interesat niciodată cine o îmbăiază și o schimbă. Am presupus că infirmiera are grijă de ea, în general, dar se pare că nu este așa. Faptul că Verity suferă de incontinență și trebuie să poarte scutece și să fie spălată mă face să îmi pară și mai rău pentru el. Jeremy o duce acum la etaj să se ocupe de toaleta ei și asta mă enervează.

Sunt furioasă pe Verity.

Cu siguranță, starea ei actuală este rezultatul modului înspăimântător în care s-a comportat cu copiii ei și cu Jeremy. Acum, pentru tot restul vieții lui, Jeremy va trebui să sufere consecințele karmei lui Verity.

Nu este drept.

Și chiar dacă nu a tresărit la nimic din ceea ce i-am spus, faptul că aparent am speriat-o m-a convins că este prezentă. *Pe undeva.* Și acum știe că nu mă mai tem de ea.

La cină, am stat la masă cu Crew, care s-a jucat pe iPad tot timpul. Am vrut să-l aștept pe Jeremy, dar știam că nu și-ar fi dorit ca băiatul să mănânce singur și deja ora lui de culcare fusese depășită. În timp ce Jeremy o îngrijea pe Verity, l-am dus eu pe Crew la culcare. Până când Jeremy a spălat-o, a schimbat-o și a culcat-o, spaghettiile s-au răcit.

Într-un târziu, Jeremy coboară de la etaj. Eu spăl vasele. Nu prea ne-am mai vorbit după acel sărut. Nu știu care va fi atmosfera dintre noi după ce va mânca, dacă va fi incomodă sau ne vom despărți imediat. Îl aud în spatele meu, ronțăind niște bruschete cu usturoi, în timp ce continui să spăl vasele.

— Îmi cer scuze, îmi spune el.

— Pentru ce?

— Pentru că am lipsit de la cină.

Ridic din umeri.

— Nu ai lipsit. Mănâncă.

El scoate un bol din dulap și îl umple cu spaghetti. Îl pune în cuptorul cu microunde și apoi vine lângă mine, sprijinindu-se de blat.

— Lowen?

Mă uit la el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, Jeremy. Nu e treaba mea.

— Acum că ai spus-o este.

Nu vreau să port această conversație. Chiar nu e treaba mea. Aceasta este viața lui. Soția lui. Casa lui. Iar eu o să mai rămân aici cel mult două zile. Îmi șterg mâinile cu un prosop,

în timp ce se aude alarma cuptorului cu microunde. Jeremy nu se grăbește să-l deschidă, pentru că este mai ocupat să mă privească și să încerce să scoată mai mult de la mine.

Mă sprijin și eu de blat și îmi las capul pe spate, cu un suspin.

— Mie, de fapt, îmi pare rău pentru tine.

— Nu trebuie.

— Nu pot să mă abțin.

— Ba poți.

— Nu. Nu pot.

El deschide cuptorul și își scoate bolul. Îl pune pe blat să se răcorească și se uită din nou la mine.

— Asta este viața mea, Low. Și nu pot face nimic în privința asta. Faptul că-ți pare rău pentru mine nu mă ajută cu nimic.

— Dar greșești. *Poți* face ceva. Nu trebuie să trăiești zi și noapte așa. Există instituții, locuri în care cineva poate avea grijă de ea mult mai bine. Ea va avea mai multe facilități. Iar tu și Crew nu veți fi legați de casa asta, zi de zi, tot restul vieții.

Expresia i se înăsprește. Știam eu că n-ar fi trebuit să vorbesc.

— Apreciez că ești de părere că aș merita mai mult. Dar pune-te în locul lui Verity.

Habar nu are el cât de mult m-am pus în locul lui Verity în ultimele două săptămâni.

— Crede-mă, am făcut-o, îi răspund.

Apoi îmi strâng pumnul frustrată și bat cu el în blat, încercând să găsesc o modalitate mai bună de a-i explica totul.

— Nici ea nu și-ar dori ca tu să ai viața asta, Jeremy. Ești prizonier în propria ta casă. *Crew* este prizonier în această casă. Băiatul trebuie să evadeze. Ia-l cu tine în vacanțe.

Întoarce-te la serviciu și pe ea interneaz-o undeva unde poate primi ajutor specializat.

Jeremy clatină din cap înainte ca eu să pot termina fraza.

— Nu-i pot face asta lui Crew. Și-a pierdut ambele surori și nu mai poate să treacă printr-o altă pierdere. Dacă Verity este aici, Crew măcar își mai poate petrece timpul cu ea.

Nu și-a exprimat propria dorință de a o avea aici. A vorbit doar în numele lui Crew.

— Atunci încearcă temporar, îi spun. Poți să o internezi doar o parte din timp, ca să nu te mai solicite atât de mult. Adu-o acasă la sfârșit de săptămână, când Crew iese de la școală.

Mă apropii de el și îi iau fața în mâini. Vreau să vadă cât de mult îmi fac griji pentru el. Poate dacă observă că există o persoană căreia îi pasă de binele lui, va lua această sugestie mai în serios.

— Fă-ți timp și pentru tine, Jeremy, îi spun eu, în șoaptă. Ai nevoie de momente de egoism. Meriți să trăiești o viață cu momente care nu au nicio legătură cu ea, ci sunt pline numai de ceea ce are legătură cu tine și ceea ce îți dorești *tu*.

Simt cum strânge din dinți sub palmele mele. Se îndepărtează de mine și își sprijină mâinile de blatul de granit, lăsându-și capul să atârne.

— Ce îmi doresc *eu*? întrebă el, liniștit.

— Da. Ce îți dorești *tu*?

Își dă capul pe spate și râde scurt, de parcă ar fi o întrebare stupidă. Apoi dă un singur răspuns, scurt, de parcă ar fi fost cea mai simplă întrebare la care a răspuns vreodată.

— Pe tine.

Se îndepărtează de dulap și vine la mine. Îmi strânge talia cu ambele mâini și își lipește fruntea de a mea.

— Pe tine te doresc, Low.

Mă simt nespus de ușurată. El mă sărută. Este diferit de primul nostru sărut. De data asta este răbdător, iar buzele i se mișcă lent peste ale mele, în timp ce mă cuprinde cu mâna de ceafă. Îmi savurează gustul și îmi aprinde dorința cu fiecare mișcare a limbii. Se apleacă puțin, mă ridică de la podea și îmi înfășoară picioarele pe după mijlocul lui.

Iese cu mine din bucătărie, dar nu vreau să deschid ochii până nu vom fi singuri, în spatele unei uși încuiate. De data asta, Verity nu îmi va mai strica momentul.

După ce ajungem în dormitorul principal, îmi dă drumul din brațe. Buzele ni se dezlipesc. Mă lasă în picioare lângă pat și se întoarce la ușă.

— Dezbracă-te, îmi spune, fără să mă privească, în timp ce încuie ușa.

Este un ordin. Un ordin pe care sunt gata să îl îndeplinesc, acum, odată ce ușa este încuiată. Ne privim unul pe altul. El se dezbracă de pantaloni, eu îmi scot tricoul, apoi cămașa lui dispare în același timp cu blugii mei. Îmi desfac sutienul și ochii lui îmi urmăresc fiecare mișcare. Nu mă atinge, nu mă sărută, doar mă privește.

O multitudine de sentimente mă străbat în timp ce îmi scot chiloții: frică, emoție, iritare, dorință, nerăbdare. Ultima piesă vestimentară îmi coboară de pe umeri pe picioare și rămâne la podea. Stau dreaptă, complet goală.

El mă soarbe din ochi, în timp ce-și dă boxerii jos. Ceva din mine se prefăce în lavă topită, căci, oricât de precise ar fi

fost descrierile fizice făcute de Verity, nu eram pregătită pentru imaginea trupului său în întreaga splendoare.

Amândoi stăm astfel, goi, respirând adânc.

El face un pas mai aproape, cu ochii în ochii mei și nicăieri altundeva. Măinile lui calde îmi mângâie obrazii și părul, apoi își unește din nou gura cu a mea. Mă sărută, blând și dulce, cu doar o tachinare a limbii.

Degetele lui mă gădilă pe șira spinării și mă înfior.

— Nu am prezervativ, îmi spune el, în timp ce-mi cuprinde fundul și mă lipește de el.

— Nici eu nu iau pastile.

Cuvintele mele nu îl împiedică să mă ridice în brațe și să mă așeze pe pat. Pentru un scurt moment buzele lui îmi înconjoară sfârcul stâng, apoi îmi ating buzele în timp ce se lasă peste mine.

— Mă voi retrage la timp.

— În regulă.

Cuvintele îl fac să zâmbească, apoi repetă și el „în regulă” pe buzele mele, când începe să mă pătrundă. Amândoi suntem atât de concentrați pe împreunare, încât nici măcar nu ne sărutăm. Doar ne respirăm pe buze unul altuia. Strâng din ochi în timp ce încercă să-și facă loc cu întreaga lungime înăuntrul meu. Mă doare câteva secunde, dar când începe să se miște, durerea este înlocuită de o plăcută senzație de umplere care mă face să suspin.

Buzele lui Jeremy îmi ating obrazul, apoi gura, înainte de a se retrage. Când deschid ochii, văd un bărbat care, pentru prima dată, nu se gândește la altceva decât la ceea ce se află în

fața lui. Nu are o privire abătută. Suntem doar eu și el în acest moment.

— Ai idee de câte ori m-am gândit cum ar fi să te am?

Este o întrebare retorică, presupun, pentru că sărutul care urmează mă împiedică să-i răspund. Îmi cuprinde sânul în palmă și mă sărută din nou. După aproximativ un minut în această poziție iese din mine și mă întoarce cu fața în jos. Apoi mă pătrunde pe la spate, coborându-și gura la urechea mea și spunându-mi:

— O să te am în fiecare poziție pe care mi-am imaginat-o cu tine.

Cuvintele parcă mi se așază în pântec și iau foc.

— Te rog, este tot ce spun.

Cu acestea, își lipește o palmă pe abdomenul meu și mă ridică în genunchi, apăsându-mi spatele de pieptul lui, fără să iasă din mine.

Respirația lui este fierbinte pe ceafa mea. Îmi ridic o mână și îi aduc capul spre pielea mea. Mă ține în această poziție cam treizeci de secunde, înainte ca mâinile să îi coboare pe talia mea. Mă rotește astfel încât să ne privim în ochi, apoi mă apropie din nou de el.

Mă simt neputincioasă în fața forței lui, brațele lui răsucindu-mă fără efort pe pat la fiecare câteva minute. Îmi dau seama că, de fiecare dată când am citit despre viața lui intimă cu soția sa, ea a trebuit să aibă întotdeauna o formă de control asupra lui.

Eu îi cedez lui tot controlul.

Îl las să mă posede oricum dorește.

Și o face, mai bine de jumătate de oră. De fiecare dată când pare aproape de extaz, se retrage din mine și mă sărută, apoi mă posedă din nou, mă sărută, îmi schimbă poziția, mă posedă, mă sărută, îmi schimbă poziția. Este un ciclu pe care nu vreau să îl închei niciodată.

În cele din urmă, suntem în ceea ce presupun că este una dintre pozițiile lui preferate, el pe spate, cu capul pe pernă, eu cu coapsele de o parte și de alta a capului său. Dar nu sunt sigură dacă am ajuns în această poziție datorită lui sau datorită mie. Încă n-am coborât spre gura lui, pentru că mă uit la urmele de dinți de pe tăblia patului.

Închid ochii, pentru că nu vreau să le văd.

Măinile lui îmi trec peste pe abdomen, spre sâni. Îmi cuprinde sânii în palme, apoi începe să-și facă loc în mine, cu limba. Las capul pe spate și gem atât de tare, încât trebuie să-mi acopăr gura.

Pare să-i placă zgomotul, pentru că face din nou același lucru cu limba, iar extazul care se revarsă prin mine mă propulsează înainte până când mă sprijin de tăblia patului. Deschid ochii și gura mea e la câțiva centimetri distanță de bucata de lemn. La câțiva centimetri de urmele de dinți lăsate de Verity de fiecare dată când ajungeau în aceeași poziție.

Când degetele lui Jeremy coboară sub pântecul meu și îi însoțesc gura, nu am unde să-mi eliberez strigătul. În poziția în care mă ține, sunt obligată să mă aplec și să-mi înăbuș sunetele orgasmului.

Mușc lemnul din fața mea.

Pot să simt urmele de dinți lăsate de Verity sub ale mele. Diferite. Nealiniat cu ale mele. Mușc lemnul atât de tare

când ajung la orgasm, încât sunt hotărâtă să las urme mai adânci decât a făcut-o ea vreodată. Decid să mă gândesc doar la mine și la Jeremy, ori de câte ori mă voi uita la tăblia acestui pat, pe viitor.

Verity este mai tot timpul închisă într-o singură cameră, dar prezența ei bântuie aproape fiecare colț din această casă. Nu mai vreau să mă gândesc la ea când mă aflu în acest dormitor.

După ce termin, mă îndepărtez de tăblia patului și deschid ochii să văd semnele proaspete pe care le-am lăsat. În timp ce trec cu degetul mare peste ele pentru a-mi șterge saliva, Jeremy mă împinge pe spate și sunt din nou sub el. Nici nu are nevoie să mă pătrundă pentru a atinge orgasmul. Doar se apasă pe pântecul meu și simt cum căldura lui mi se împrăștie pe piele, în timp ce mă sărută.

După sărutul lui frenetic, îmi dau seama că va fi o noapte lungă.

19

Al doilea act s-a petrecut la duș, jumătate de oră mai târziu. Măinile noastre umblau peste trupul celuilalt, gurile noastre erau una, iar el era din nou în interiorul meu, cu palmele lipite de peretele cabinei de duș, împingând în mine sub jetul de apă.

S-a retras și a ejaculat pe spatele meu, apoi m-a spălat.

Suntem din nou în pat, dar e aproape trei dimineața și știu că în curând se va întoarce în camera lui. Nu vreau să facă asta. Să fiu cu el astfel este întocmai cum mi-am imaginat c-ar fi și într-un fel, mă simt bine să mă aflu în această casă când sunt de asemenea, în brațele lui. Mă face să mă simt protejată de lucrurile despre care nici nu își dă seama că sunt periculoase.

Mă ține strâns lipită de el, cu un braț încolăcit în jurul meu și cu capul pe pieptul lui. Degetele lui mi se plimbă în sus și în jos pe braț. Ne-am luptat cu somnul, punându-ne reciproc întrebări. Acestea au început să devină personale, pentru că tocmai m-a întrebat cum a fost ultima mea relație.

— Superficială.

— De ce?

— Nu sunt sigură că a fost chiar o relație, îi explic eu. I-am spus noi așa, dar s-a bazat numai pe sex. Nu ne-am dat seama cum să ne găsim locul unul în viața celuilalt în afara dormitorului.

— Cat a durat?

— O vreme...

Ridic capul și mă uit la el.

— A fost cu Corey. Agentul meu.

Degetele lui Jeremy se opresc pe brațul meu.

— Agentul pe care l-am întâlnit?

— Da.

— Și mai este încă agentul tău?

— Este un agent grozav.

Îmi așez capul la loc, iar degetele lui Jeremy își reiau mângâierea.

— Tocmai sunt puțin gelos, îmi spune el.

Râd, pentru că îl simt și pe el râzând. După o pauză, îi pun și eu întrebarea care mă interesează.

— Cum a fost relația ta cu Verity?

Jeremy oftează și capul meu se ridică odată cu pieptul lui. Apoi mă așază pe pernă și el se sprijină într-un cot, astfel încât să ne putem privi în ochi.

— O să-ți răspund, dar nu vreau să-ți faci o părere proastă despre mine.

— Nu-mi fac, îi promit eu, clătinând din cap.

— Am iubit-o. A fost soția mea. Dar uneori nu eram sigur că ne cunoaștem cu adevărat. Am trăit împreună, dar era de parcă lumile noastre nu s-ar fi întrepătruns.

Își ridică o mână și îmi atinge buzele, urmărindu-le conturul cu vârful degetelor.

— Am fost atras nebunește de ea, lucru pe care sunt sigur că nu dorești să-l auzi, dar este adevărat. Viața noastră sexuală a fost minunată. Dar restul... nu știu. Parcă a lipsit ceva de la bun început, dar am rămas împreună, m-am căsătorit cu ea și ne-am întemeiat familia, pentru că am crezut întotdeauna că eram foarte aproape de o conexiune mai profundă. Am crezut că într-o zi mă voi trezi, o voi privi în ochi și se va produce acel declic, când acea magică piesă de puzzle în sfârșit își va fi găsit locul.

Nu-mi scapă faptul că a menționat că a iubit-o, la timpul trecut.

— Și, până la urmă, ați găsit acea conexiune?

— Nu, n-a fost cum am sperat. Dar eu am simțit ceva apropiat — o intensitate care mi-a dovedit că poate exista o conexiune mai profundă între două ființe.

— Când a fost asta?

— Cu câteva săptămâni în urmă, spune el calm. În toaleta unei cafenele, cu o femeie care nu era soția mea.

Mă sărută de îndată ce această frază îi iese de pe buze, ca și cum nu ar vrea să reacționez la ea. Poate se simte vinovat. Vinovat că a simțit instantaneu o legătură cu mine, după ce ani de-a rândul a încercat să o simtă cu soția sa.

Chiar dacă nu vrea ca eu să reacționez la această mărturisire, simt cum înfloresc ceva în mine, de parcă vorbele pătrund în pieptul meu și își desfac petalele. Mă trage lângă el, închid ochii și îmi așază capul pe pieptul lui. Nu mai vorbim și adormim astfel.

Două ore mai târziu, mă trezesc cu glasul lui la ureche.

— La naiba!

Se ridică din pat și trage tot așternutul după el.

— *La naiba!*

Mă frec la ochii și mă întorc pe spate.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am vrut să adorm.

Se apleacă și începe să își adune hainele de pe podea.

— Nu pot să fiu aici când se trezește Crew.

Mă sărută, de două ori, apoi se îndreaptă spre ușă. O des-
cuie, apoi trage de ea să o deschidă.

Ușa nu se clintește.

Scutură mânerul, iar eu mă ridic în capul oaselor și îmi trag
așternutul peste sâni dezgoliți.

— La naiba, spune el din nou. Ușa e înțepenită.

Ceva dinăuntru meu se prăbușește și sunt smulsă brusc
din plăcerea de peste noapte. Sunt din nou în prezent, într-un
alt scenariu în care mă simt dezolată în interiorul acestei case
înfiorătoare. Clatin din cap, dar Jeremy e cu fața spre ușă așa
că nu mă poate vedea.

— Nu e înțepenită, spun eu, încet. E încuiată. Pe dinafară.

Jeremy întoarce capul și se uită la mine, iar fața lui trădează
îngrijorarea. Apoi încearcă să tragă de ușă cu ambele mâini.
Când își dă seama că am dreptate și că ușa este încuiată, începe
să bată în ea. Eu rămân unde sunt, speriată de ceea ce ar putea
găsi când o va deschide, în sfârșit.

Încearcă din răspuțeri să o deschidă, dar până la urmă
începe să îl strige pe Crew.

— Crew! strigă Jeremy și lovește în ușa dormitorului.

Și dacă l-a luat ea?

Nu sunt sigură că ar face asta. Nici măcar nu-și iubește copiii. Dar îl iubește pe Jeremy. Îl adoră pe Jeremy. Dacă a aflat că el și-a petrecut noaptea în camera asta, cu mine, probabil că l-a luat pe Crew din răzbunare.

Jeremy încă nu gândește astfel. În mintea lui, Crew ne joacă o festă. Sau încuietorea s-a blocat cumva accidental, când a închis el ușa, azi-noapte. Acestea sunt singurele explicații plauzibile pentru el. În clipa asta, pare mai degrabă energizat. Nu e deloc îngrijorat.

Aruncă o privire spre ceasul cu alarmă de pe noptieră și apoi bate din nou în ușă.

— Crew, deschide ușa!

Își lipește fruntea de lemn.

— April va fi aici în curând, spune el, încetișor. Nu ne poate găsi aici împreună.

La asta îi stă lui gândul?

Eu mă gândesc că soția lui i-a răpit fiul în toiul nopții și el este îngrijorat că va fi prins făcând sex cu musafira.

— Jeremy?

— Ce-i?

— Știu că tu nu crezi că este plauzibil. Dar... ai încuiat ușa lui Verity, aseară?

Pumnul lui Jeremy se oprește pe ușă.

— Nu-mi amintesc, spune el.

— Dacă, prin absurd, Verity a fost cea care ne-a închis... probabil Crew nu mai este aici.

Când mă privește, ochii lui sunt înspăimântați. Apoi, se repede și traversează dormitorul, până la fereastră. O ridică, dar sunt două geamuri de sticlă. Cel de-al doilea nu se lasă

urnit. Fără să ezite, vine până la pat și scoate o față de pernă. Își înfășoară mâna în ea, sparge geamul cu pumnul, îndepărtează cioburile și iese pe fereastră.

Câteva secunde mai târziu, îl aud descuind ușa dormitorului meu, după care o ia la fugă spre scări. Ajunge în camera lui Crew înainte ca eu să ies din dormitor. Îl aud alergând pe hol până la camera lui Verity. Când se întoarce în capul scărilor, am inima cât un purice.

Clatină din cap. Se apleacă și își sprijină palmele pe genunchi, gâfâind.

— Dorm amândoi.

Se ghemuiește, de parcă nu l-ar mai ține genunchii și își trece mâinile prin păr.

— *Dorm*, spune el din nou, cu ușurare.

Și eu mă simt ușurată. Dar...

Paranoia mea începe să-l cuprindă și pe Jeremy.

Nu-i fac niciun bine dând glas îngrijorărilor mele. Câteva momente mai târziu, April intră pe ușa din față. Se uită la mine, apoi la Jeremy, care stă ghemuit în capul scărilor. El își înalță capul și vede cum April se uită fix la el.

Se ridică în picioare și coboară scara, fără să se uite nici la mine, nici la April, se duce la ușă, o deschide și iese din casă.

April își mută privirea de la mine la ușa din față.

— A avut o noapte grea cu Crew, ridic eu din umeri.

Nu știi dacă mă crede, dar urcă scara ca și cum nu i-ar păsa dacă spun adevărul sau nu.

Mă întorc în birou și închid ușa. Iau restul manuscrisului și încep să citesc. Astăzi trebuie să-l termin. Vreau să știu cum se încheie, dacă într-adevăr are un final. Pentru că acum sunt

Verity

în momentul în care simt că trebuie să îi arăt acest manuscris lui Jeremy. Este nevoie să știe și el că a avut dreptate când a simțit că nu s-au conectat cu adevărat. Pentru că nu o cunoștea cu adevărat.

Lucrurile nu sunt normale în această casă și până când el va ajunge să se îndoiască de femeia de la etaj la fel cum mă îndoiesc eu, am senzația că în orice moment se poate întâmpla ceva grav.

La urma urmei, după câte tragedii s-au petrecut în această familie, de mult putea să se mai producă încă una.

Capitolul paisprezece

Este ușor să îmi amintesc tot ce s-a întâmplat în dimineața în care a murit Harper, pentru că a fost acum câteva zile. Îmi amintesc cum mirosea ea. *A seu. Nu-și spălase părul de două zile. Ce purta. Jambiere violet, o cămașă neagră și un pulover tricotat. Ce făcea. Stătea la masă cu Crew și colorau.* Ultimul lucru pe care i l-a spus Jeremy. *Te iubesc, Harper.*

În acea zi se împlineau șase luni de la moartea lui Chastin. *Exact* în acea zi. Ceea ce însemna că petrecusem o sută optzeci și două de zile și jumătate acumulând resentimente față de copilul responsabil de tragedie.

Jeremy dormise la etaj, în noaptea dinainte. Crew plânge după el aproape în fiecare noapte, așa că în ultimele două luni s-a culcat în dormitorul de oaspeți, la etaj. Am încercat să-i spun că nu e bine pentru Crew. Îl răsfată. Dar Jeremy nu mă mai ascultă deloc. Întreaga sa preocupare e dedicată celor doi copii care i-au rămas.

Este ciudat cum, deși avem un copil mai puțin asupra căruia să își concentreze atenția, ei cumva necesită din ce în ce *mai multă* concentrare din partea lui.

Am făcut sex de patru ori de când a murit Chastin. Nu pare să se mai excite deloc. Nici măcar când îi fac sex oral. Partea cea mai rea este că nici măcar nu pare să-l deranjeze. Ar putea lua Viagra, dar refuză. Spune că are nevoie doar de mai mult timp pentru a se adapta la viața fără Chastin.

Timp.

Știi cine *nu avea* nevoie de timp? Harper.

Ea nici măcar nu a trecut printr-o perioadă dificilă după moartea lui Chastin. Nu a plâns deloc. Nu a vărsat nici măcar o singură lacrimă. Este ciudat. Nu este normal. Până și *eu* am plâns.

Faptul că Harper nu plânge cred că are totuși o explicație. Oamenii nu bocesc atunci când se simt vinovați.

Poate că vinovăția este motivul pentru care aștern totul pe hârtie.

Pentru că Jeremy trebuie să știe adevărul. Într-o zi, într-un fel, va găsi caietul ăsta. Și atunci își va da seama cât de mult l-am iubit.

Dar să revenim la ziua în care Harper a primit exact ceea ce a meritat.

Stăteam în bucătărie și o urmăream cum colorează. Îi arăta lui Crew cum să dea cu o culoare peste a doua culoare pentru a obține o a treia. Râdeau. Râsul lui Crew era de înțeles, dar al lui Harper? De neiertat. M-am săturat să țin în mine toată furia.

— Ești măcar puțin supărată că Chastin a murit?

Harper și-a ridicat capul pentru a-mi înfrunța privirea insistentă. Se prefăcea că îi este teamă de mine.

— Da.

— Nu ai plâns deloc. Nici măcar o dată. Sora ta geamănă a murit, iar tu te porți de parcă nici măcar nu-ți *pasă*.

Am văzut cum lacrimile i se adunau în ochi. E ciudat cum copilul despre care Jeremy crede că nu își poate exprima emoțiile este în stare să își arate lacrimile, atunci când este tras la răspundere.

— *Ba da*, îmi *pasă*, mi-a răspuns Harper. Îmi lipsește.

I-am răs în nas. Râsul meu i-a smuls *adevăratele* lacrimi. Și-a tras scaunul de la masă și a fugit în dormitorul ei.

M-am uitat la Crew și am arătat cu mâna în direcția lui Harper.

— *Acum* plânge.

Evident.

Jeremy trebuie să fi trecut pe la etaj, pentru că l-am auzit bătând la ușa ei.

— Harper? Draga mea, ce s-a întâmplat?

L-am imitat, folosind o voce stridentă, asemănătoare cu a unui copil. *Draga mea, ce s-a întâmplat?*

Crew a chicotit. Cel puțin sunt în stare să amuz un copil de patru ani.

Un minut mai târziu, Jeremy a intrat în bucătărie.

— Ce s-a întâmplat cu Harper?

— E nervoasă, l-am mințit eu. Nu am lăsat-o să se joace lângă lac.

Jeremy m-a sărutat pe frunte. Părea un gest natural și m-a făcut să zâmbesc.

— Este o zi frumoasă, mi-a spus el. Ar trebui să îi duci pe malul lacului.

Era în spatele meu, așa că nu a observat că mi-am dat ochii peste cap. Ar fi trebuit să mă gândesc la o minciună mai bună pentru a justifica lacrimile lui Harper, fiindcă, poftim, acum voia ca eu să îi duc afară și să mă joc cu ei.

— Vreau să merg la apă, a spus Crew.

Jeremy și-a luat portofelul și cheile.

— Du-te și spune-i lui Harper să se încalțe. O să vă ducă mama. Mă întorc înainte de prânz.

M-am întors cu fața la el.

— Unde pleci?

— La cumpărături, mi-a explicat el. Ți-am spus și dimineață.

Într-adevăr, îmi spusese.

Crew a zbughit-o la etaj, iar eu am oftat.

— Mai bine așa face eu cumpărăturile. Rămâi tu să te joci cu ei.

Jeremy s-a apropiat de mine și și-a înfășurat un braț în jurul meu. Și-a lipit fruntea de a mea și am simțit că acel gest îmi pătrunde direct în suflet.

— Nu ai mai scris de șase luni. Nu ieși din casă. Nu te joci cu ei, a argumentat el, apoi m-a îmbrățișat. Îmi fac griji pentru tine, iubita mea. Mergi cu ei afară o jumătate de oră. Să absoarbă niște vitamina D.

— Crezi că sunt deprimată? l-am întrebat, întorcându-mă spre el.

Asta-i bună! El era cel deprimat.

Jeremy și-a așezat cheile pe dulap pentru a-mi putea cuprinde fața cu ambele mâini.

— Cred că amândoi suntem deprimați. Și vom mai fi, o vreme. Trebuie să fim atenți unii cu alții.

I-am zâmbit. Mi-a plăcut că își închipuia că amândoi am fi în această situație. Poate că eram. Apoi m-a sărutat și, pentru prima dată după foarte mult timp, și-a folosit limba și nu am mai simțit atât de multă durere. Parcă ne întorseserăm în vremurile noastre bune. L-am tras spre mine și m-am ridicat pe vârfuri, adâncind sărutul. L-am simțit excitându-se, fără să îl constrâng, de data asta.

— Vreau să dormi în camera noastră diseară, i-am șoptit.

— Bine, mi-a zâmbit el. Dar nu vom dormi prea mult.

Tonul vocii sale, ochii înflăcărați și acel zâmbet cu subînțeles. *Bine ai revenit, Jeremy Crawford! Mi-a fost dor de tine.*

După ce Jeremy a plecat, i-am dus afurisiții de copii să se joace la malul lacului. Am luat și ultima carte din seria pe care am scris-o. Jeremy avea dreptate, trecuseră șase luni de când nu mai scrisesem nimic. Trebuia să îmi intru din nou în mână. Ratasem deja un termen, dar cei de la Pantem erau îngăduitori, datorită tragicei pierderi „accidentale” a lui Chastin.

Probabil că ar fi și mai îngăduitori, dacă ar afla ce i s-a întâmplat cu adevărat.

Crew a înaintat pe doc spre canoe. M-am crispat, pentru că docul este vechi și lui Jeremy nu îi place să urce copiii pe el. Dar Crew nu cântărește mult, așa că m-am mai relaxat. Mă îndoiam că ar putea cădea prin scândurile lui șubrede.

S-a așezat la marginea docului și și-a lăsat picioarele în canoe. Am fost surprinsă că barca nu plutise departe de mal. Frânghia care o ținea legată era foarte roasă.

Crew nu știe, însă poate va afla într-o zi, că a fost conceput în acea canoe. Săptămâna în care am mințit și i-am spus lui Jeremy că sunt însărcinată a fost cea mai prolifică săptămână

de sex pe care o avuseserăm până atunci. Dar sunt sigură că în canoe s-a întâmplat. De aceea am vrut să îi pun numele Crew¹. Am ales un nume cu tematică nautică.

Îmi lipseau acele zile.

De fapt, îmi lipseau mai multe lucruri. Cel mai mult îmi lipsea viața noastră de dinainte să avem copii. Dinainte de gemene, mai exact.

În acea zi, în timp ce stăteam pe mal și îl priveam pe Crew, m-am întrebat cum ar fi dacă l-aș mai avea doar pe el. Ar urma o altă perioadă dificilă, dacă Harper avea să se ducă, dar m-am gândit că am depăși-o și pe asta. Nu putusem face mai nimic după ce a murit Chastin, pentru că, o vreme, și eu fusem copleșită de durere. Dar dacă ar muri Harper, i-aș putea fi de mai mult ajutor lui Jeremy în timpul recuperării lui.

Din partea mea, durerea ar fi fost puțină, pentru că i-o rezervasem pe toată lui Chastin.

Poate că și cea mai mare parte a durerii lui Jeremy îi fusese dedicată tot lui Chastin.

Era o posibilitate.

În trecut, obișnuiam să cred că moartea individuală a copiilor ar fi la fel de dificilă pentru părinți. Pierderea unui al doilea sau chiar al treilea copil ar dura la fel ca prima experiență.

Dar asta a fost înainte ca eu și Jeremy să o pierdem pe Chastin. Moartea ei ne îndurerase profund. Ne împovărase, umplând fiecare fisură din noi, fiecare membru.

---

¹ Echipaj (de navă).

Dacă barca s-ar răsturna cu copiii în ea — dacă Harper s-ar îneca —, Jeremy nu ar mai avea loc în suflet pentru mai multă durere. Poate că deja era plin până la refuz.

Când ți-ai pierdut deja un copil este ca și cum i-ai fi pierdut pe toți.

Fără prea mult loc pentru durere și fără ca Harper să mai fie prin preajmă, noi trei am putea deveni familia perfectă.

— Harper!

Era la câțiva metri de mine, se juca în nisip. M-am ridicat în picioare și mi-am șters palmele pe spatele blugilor.

— Vino, scumpa mea. Hai să mergem la o plimbare în canoe cu fratele tău.

Harper a sărit în sus, fără să știe, atunci când a pășit pe doc, că nu avea să mai simtă niciodată pământul sub picioare.

— Eu stau în față! a strigat ea.

Am urmat-o până la marginea docului. Întâi l-am ajutat să urce pe Crew, apoi pe Harper. După care am coborât și eu, cu grijă, în barcă. Am folosit vâsla pentru a mă îndepărta de doc.

Eram în partea din spate a bărcii, iar Crew era la mijloc. Am vâslit spre mijlocul lacului, iar copiii se aplecau peste margine, ca să atingă apa cu degetele.

Lacul era pustiu, când m-am uitat în jur. Locuim într-un golfuleț cu șase sute de metri de plajă, așadar în zona noastră de lac nu prea e trafic. Era o zi liniștită.

Harper s-a ridicat în picioare în canoe și și-a șters mâinile pe colanți. S-a întors cu spatele la mine și la Crew.

M-am aplecat aproape de urechea lui Crew. I-am acoperit gura cu mâna.

— Crew, scumpule, ține-ți respirația.

Am prins marginea bărcii și mi-am lăsat toată greutatea pe partea dreaptă.

Am auzit un mic țipăt. Nu eram sigură dacă de la Crew sau Harper, dar după acest sunet și după zgomotul inițial produs de căderea în apă, nu am mai auzit nimic. Doar presiunea. Liniștea îmi apăsa pe urechi în timp ce dădeam din mâini și din picioare ca să ies la suprafață.

Am auzit plescăiturile apei lovite cu disperare în spatele meu. Țipetele lui Harper. Țipetele lui Crew. Am înotat spre Crew și mi-am înfășurat brațele în jurul lui. M-am uitat spre casă, în speranța că pot ajunge la mal cu el. Eram mai departe decât credeam.

Am început să înot. Harper țipa.

Plescăitul apei.

Am continuat să înot.

Ea a continuat să țipe.

Nimic.

Am mai auzit un plescăit.

Și apoi iarăși nimic.

Am continuat să înot și am refuzat să mă uit înapoi până când am simțit noroiul printre degetele de la picioare. Mă agățam de fiecare gură de aer de parcă ar fi fost o vestă de salvare. Crew găfâia, tușea violent, și sălta pe apă, agățat de mine. Era mult mai greu decât îmi imaginasem.

Jeremy avea să îmi mulțumească pentru asta. Avea să îmi mulțumească pentru că l-am salvat pe Crew.

Avea să fie devastat, desigur, dar și recunoscător.

M-am întrebat dacă va veni să doarmă în același pat cu mine, în noaptea aceea. Avea să fie epuizat, dar fără îndoială că

va dori să doarmă în același pat cu mine, să mă țină în brațe, să se asigure că sunt bine.

— Harper! a strigat Crew, imediat ce și-a golit plămâni de apă.

I-am acoperit gura și l-am cărat pe mal, trântindu-mă cu el pe nisip. Avea ochii măriți de spaimă.

— Mami! a strigat el, arătând în spatele meu. Harper nu știe să înoate!

Aveam nisip peste tot, lipit de mâini, de brațe, de coapse. Plămâni parcă îmi luaseră foc. Crew a încercat să se târască înapoi spre apă, dar eu l-am tras de mână și l-am făcut să stea jos. Valurile produse de agitația din apă încă îmi atingeau picioarele. M-am uitat spre lac, dar nu am văzut nimic. Nu am auzit niciun țipăt. Niciun pleoscăit.

Crew a devenit din ce în ce mai isteric.

— Am încercat să o salvez, i-am șoptit. Mami a încercat să o salveze.

— Du-te după ea! a zbierat el, arătând spre lac.

Atunci m-am întrebat ce avea să creadă lumea, dacă el avea să spună cuiva că eu nu mă întorsesem după ea. Majoritatea mamelor n-ar fi ieșit din apă până nu și-ar fi găsit copilul. Trebuia să mă întorc.

— Crew! Trebuie să o salvăm pe Harper. Mai știi cum să folosești telefonul lui mami ca să îl suni pe tati?

El a dat din cap și și-a șters lacrimile de pe obraji.

— Du-te! Du-te acasă și sună-l pe tati. Spune-i că mami încearcă să o salveze pe Harper și că trebuie să cheme poliția.

— Bine! a spus el, alergând spre casă.

Era un frate atât de bun.

Îmi era frig și aveam respirația tăiată, dar am înotat iarăși în lac.

— Harper?

I-am rostit numele încet, de teamă că, dacă strigam prea tare, avea să capete puteri și să iasă brusc din apă.

Nu m-am grăbit. Nu voiam să merg prea departe și să risc să o ating, să mă lovesc de ea. Dacă încă mai exista viață în ea și se agăța de tricoul meu? Dacă ar fi încercat să mă tragă la fund?

Eram conștientă că trebuia să fiu aici la sosirea lui Jeremy. Trebuia să plâng. Să mor de frig. Să fiu în pragul hipotermiei. Cu atât mai bine dacă aveam să fiu transportată cu o ambulanță.

Barca era cu susul în jos, mai aproape de mal decât atunci când se răsturnase. Eu și Jeremy ne mai răsturnaserăm cu ea de câteva ori, de aceea știam că are un gol de aer dedesubt când plutea așa. Dacă Harper înotase până la ea? Dacă se agățase de barcă și se ascunsese dedesubt? Dacă îl aștepta pe tatăl ei ca să-i spună ce făcusem?

Am înotat până la canoe. M-am mișcat cu fereală, nu cumva să o ating pe Harper. Când am ajuns la barcă, mi-am ținut respirația și am intrat sub apă. Am ieșit la suprafață în interiorul canoei.

Oh, slavă Domnului! am gândit.

Nu era acolo.

Slavă Domnului.

L-am auzit pe Crew strigându-mă de departe. M-am scufundat din nou și am ieșit în afara canoei. I-am strigat numele lui Harper, plină de panică, așa cum ar fi făcut o mamă devastată.

— Harper!

— Vine tati! a strigat Crew de pe țărm.

Am început să o strig și mai tare pe Harper. Poliția avea să sosească în curând, înaintea lui Jeremy.

— Harper!

M-am scufundat de mai multe ori, ca să respir greu. Am tot făcut asta, până când abia mă mai puteam ține la suprafață. I-am strigat numele și nu m-am oprit până când un ofițer de poliție m-a scos din apă.

Am continuat să o strig, folosind ocazional expresiile *Fiica mea!* și *Fetița mea!*

O persoană era în apă și o căuta. Apoi două. Apoi trei. Apoi am simțit cum cineva zboară pe lângă mine, pe doc. A alergat până la capăt și s-a aruncat cu capul înainte. Când a reapărut, mi-am dat seama că era Jeremy.

Nu pot descrie expresia lui în timp ce o striga. Un amestec de hotărâre, groază și psihoză.

În acel moment, plângeam cu lacrimi adevărate. Eram isterică. Aproape că îmi venea să zâmbesc la cât de isterică devenisem, dar m-am abținut, pentru că într-un fel știam că o încurcasem. Puteam citi asta pe fața lui Jeremy. După această tragedie avea să își revină și mai greu decât după Chastin.

La asta nu mă așteptasem.

Harper stătuse sub apă mai bine de jumătate de oră atunci când, în cele din urmă, au găsit-o. Se încurcase într-o plasă de pescuit. Din locul în care eram nu puteam să disting dacă era verde sau galbenă, dar mi-am amintit că Jeremy pierduse o plasă galbenă de pescuit, anul trecut. Care erau șansele ca eu să răstorn barca exact în locul în care se aflase plasa? Dacă plasa de pescuit nu ar fi fost acolo, probabil că ar fi reușit să ajungă la mal.

După ce au descurcat-o, bărbații l-au ajutat pe Jeremy să o ridice pe doc. Jeremy a încercat manevre de resuscitare până când paramedicul a ajuns la marginea docului. Nici măcar atunci nu s-a oprit.

Nu s-a oprit decât când nu a mai avut încotro. Docul a început să se prăbușească și Jeremy a căzut în apă chiar de pe marginea lui, prinzând-o pe Harper în brațe. Alți trei bărbați au rămas pe doc și s-au aplecat după trupul ei.

M-am întrebat dacă acel moment avea să îl bântuie toată viața. Faptul că a trebuit să prindă trupul fiicei sale moarte, când a căzut deasupra lui în apă.

Jeremy nu a vrut să-i dea drumul. Și-a găsit echilibrul în apă și a adus-o până la mal. Când a ajuns pe nisip, s-a prăbușit, cu ea în brațe. Și-a lipit fața de părul ei ud și l-am auzit șoptindu-i:

— Te iubesc, Harper. Te iubesc, Harper. Te iubesc, Harper.

I-o spunea la nesfârșit, ținând-o în brațe. Tristețea lui m-a durut. M-am târât spre el, spre ea, și mi-am înfășurat brațele în jurul lor.

— Am încercat să o salvez, i-am șoptit. Am încercat să o salvez.

Nu voia să-i dea drumul lui Harper. Paramedicii au fost nevoiți să i-o smulgă din brațe. M-a lăsat acolo, cu Crew, și s-a urcat în spatele ambulanței.

Jeremy nu m-a întrebat ce s-a întâmplat. Nu mi-a spus că pleacă. Nu m-a privit deloc.

Reacția lui nu a fost tocmai ceea ce plănuisem, dar mi-am dat seama că era în stare de șoc. Avea să se adapteze. Avea nevoie doar de timp.

20

Mă țin cu mâinile de vasul de toaletă și vomit. Mi s-a făcut rău încă dinainte să termin capitolul. Tremur, ca și cum aș fi fost acolo. De parcă aș fi asistat la ceea ce i-a făcut această femeie propriei fiice. La ceea ce i-a făcut *lui Jeremy*.

Îmi apăs fruntea pe braț și mă întreb ce e de făcut.

Să spun cuiva? Să îi spun lui Jeremy? Să anunț poliția?

Ce ar putea face poliția?

Ar închide-o undeva. Într-un ospiciu. Jeremy ar scăpa de ea.

Mă spăl pe dinți și îmi privesc reflexia în oglindă. După ce îmi clătesc gura, îmi îndrept spatele și mă șterg cu un prosop. În timp ce-mi trec mâna peste față, îmi văd cicatricea în oglindă. Nu am crezut niciodată că această cicatrice va deveni lipsită de importanță pentru mine, dar așa încep să simt. Ceea ce am pățit eu cu mama este un fleac în comparație cu întâmplările din manuscris.

Ceea ce s-a întâmplat între noi două a fost desprindere. O legătură ruptă.

La Verity a fost *crimă*.

Îmi iau geanta și caut cutia de Xanax. Țin pilula strâns în pumn în timp ce mă îndrept spre bucătărie. Iau un pahar din dulap și îl umplu până la refuz cu coniac Crown Royal. Ridic paharul spre gură, când April apare de după colț. Se oprește și mă cercetează cu privirea.

Mă uit și eu la ea, în timp ce îmi pun pastila pe vârful limbii și o înghit.

Mă întorc în camera mea, închid ușa, apoi o încui. Las jaluzelele peste fereastra spartă pentru a bloca lumina soarelui.

Închid ochii, îmi trag pătura peste cap și mă întreb ce naiba ar trebui să fac.

...

Mă trezesc mai târziu, când simt o căldură care îmi învăluie corpul. Ceva îmi atinge buzele. Ochii mi se deschid.

Jeremy.

Suspîn peste buzele lui când se apropie de gura mea. Mă bucur de prezența sa. Și nici nu își poate închipui că fiecare picătură de tristețe pe care sărutul o îndepărtează este tristețea pe care o simt pentru *el*. Pentru o situație despre care nu știu nimic.

Trag pătura și o scot dintre noi, astfel încât să nu mai existe nicio barieră. El continuă să mă sărute în timp ce mă rostogolește pe partea lui, luându-mă în brațe.

— Este ora două după-amiaza, îmi șoptește el. Te simți bine?

— Da, îl mint eu. Sunt doar obosită.

— Și eu.

Jeremy își plimbă ușor degetele pe brațul meu, apoi mă ia de mână.

— Cum ai intrat aici? îl întreb, știind că ușa era încuiată pe interior.

— Pe fereastră, îmi zâmbește el. April a dus-o pe Verity la doctor și Crew va veni de la școală peste o oră.

Toată tensiunea acumulată se risipește la auzul acestei vești. Verity nu este acasă și asta mă liniștește.

Jeremy își așază capul pe pieptul meu, în timp ce degetele lui îmi explorează linia chiloților.

— Am verificat încuietoarea. Se pare că, dacă trănțești o ușă îndeajuns de tare, se poate încuia.

Nu îi răspund, pentru că nu cred. Probabil există și această posibilitate, dar posibilitatea să fi fost Verity este mai mare.

Jeremy îmi ridică tricoul — încă unul de-al lui. Mă sărută între sâni.

— Îmi place când îmi porți hainele.

Îmi trec degetele prin părul lui și zâmbesc.

— Îmi place când miroș ca tine.

— Cum miroș eu? mă întreabă, râzând.

— *A petrichor.*

Își plimbă ușor buzele peste abdomenul meu.

— Habar n-am ce înseamnă asta.

Vocea lui este ca o șoaptă pe pielea mea.

— Este un cuvânt care descrie mirosul ploii proaspete după o zi toridă.

Se mișcă până când gura lui este aproape de a mea.

— Nu știam că există un cuvânt pentru asta.

— Există un cuvânt pentru orice.

Verity

Mă sărută scurt, apoi se retrage. Sprâncenele i se încruntă.

— Există un cuvânt și pentru ceea ce fac eu acum?

— Probabil. La ce te referi?

— La asta, îmi șoptește, plimbându-și un deget pe linia maxilarului meu. Să mă îndrăgostesc de o femeie când nu ar trebui.

Inima mi se strânge, în ciuda acestei mărturisiri. Urăsc că se simte vinovat pentru sentimentele lui. Totuși îl înțeleg. Indiferent de situația mariajului sau de starea de sănătate a soției sale, el se culcă în patul lor cu o altă femeie. Nu există justificare pentru asta.

— Te simți vinovat? îl întreb.

— Da, îmi răspunde, apoi mă privește în tăcere pentru o clipă. Dar nu suficient de vinovat încât să mă opresc.

Își așază capul pe perna de alături.

— Dar te vei opri, îi spun eu. Trebuie să mă întorc în Manhattan. Iar tu ești căsătorit.

Ochii lui par să protejeze gânduri pe care nu vrea să le rostească. Stăm amândoi în liniște și ne privim. În cele din urmă, se apleacă să mă sărute și spune:

— M-am gândit la ce mi-ai spus aseară, în bucătărie.

Nu deschid gura, de teamă pentru ceea ce urmează să spună. Oare a fost dispus să asculte tot ce am avut de spus? Este de acord că viața lui este la fel de importantă ca și viața lui Verity?

— Am sunat la un azil care o va prelua în timpul săptămânii, începând de luni. Va veni acasă trei weekenduri pe lună, mă informează, apoi așteaptă reacția mea.

— Cred că acesta este cea mai bună soluție pentru voi trei.

Ca și cum aș putea vedea totul în timp real, durerea parcă începe să se evaporeze. Din el, din această casă. Vântul suflă prin fereastră, casa este liniștită, Jeremy pare împăcat. În acest moment decid ce să fac în legătură cu manuscrisul.

Nu voi face nimic.

Dacă îi prezint dovezi că Verity a ucis-o pe Harper, Jeremy nu se va simți mai bine. Dimpotrivă, se va simți mai rău. Toate rănile i s-ar deschide. Iar cele proaspete ar începe să sângereze și mai tare.

Nu sunt convinsă că Verity este o persoană cu care se poate conviețui în siguranță, dar există modalități de a dezvălui asta cu timpul. Cred că Jeremy are nevoie doar de măsuri de siguranță mai stricte. Un monitor în camera lui Verity, conectat la un senzor de mișcare în weekendurile pe care ea le va petrece aici. Dacă într-adevăr se preface, el va afla. Și dacă va afla, nu o va mai lăsa niciodată în preajma lui Crew.

Iar acum, că va merge la un azil, va fi supravegheată și mai îndeaproape.

În acest moment, totul pare în regulă. Pare sigur.

— Mai rămâi o săptămână, îmi spune Jeremy.

Aveam de gând să plec dimineață, dar acum, după ce am aflat că Verity va pleca în curând, mă încântă ideea de a sta aici cu el toată săptămâna, fără April și fără Verity.

— Bine.

Ridică o sprânceană.

— Vrei să spui *în regulă*.

— În regulă, îi zâmbesc eu.

Își apropie gura de abdomenul meu, mă sărută și apoi urcă peste mine.

Nu mă dezbracă de tricoul pe care îl port, ci alunecă direct în mine. Facem dragoste atât de mult timp, încât corpul mi se înmoaie de la mișcări. Când simt că mușchii brațelor lui încep să se încordeze sub atingerea mea, nu vreau să se termine. Nu vreau să-mi părăsească trupul.

Îmi înfășor picioarele strâns în jurul lui și îi aduc gura spre a mea. El geme și se afundă și mai adânc în mine. Când ejaculează, mă sărută, cu buzele rigide, cu respirația sacadată, fără să se retragă. Se prăbușește deasupra mea, încă în interiorul meu.

Suntem tăcuți, pentru că amândoi știm ce am făcut. Cu toate acestea, nu vorbim.

După ce Jeremy își recapătă suflul, se retrage din mine și își coboară mâna între picioarele mele. Mă privește în timp ce mă excită și așteaptă să ajung la orgasm. Când o fac, nu mă mai preocupă cât de tare țip, pentru că suntem singuri acasă și ce simt e nemaipomenit.

Când mă relaxez, el mă sărută pentru ultima dată.

— Trebuie să plec înainte ca toată lumea să ajungă acasă.

Îi zâmbesc și îl urmăresc cu privirea în timp ce se îmbracă. Îmi dă un sărut pe frunte înainte să traverseze camera pentru a ieși înapoi pe fereastră.

Nu știi de ce nu a folosit ușa, dar asta mă face să râd.

Îmi pun o pernă peste față și zâmbesc. Ce m-a apucat? Poate că această casă se joacă cu mintea mea, pentru că, pe de-o parte, sunt gata să o iau la fugă și să plec cât mai departe de locul ăsta, iar, pe de altă parte, nu vreau să mai plec niciodată.

Manuscrisul ăla se joacă în mod cert cu mintea mea. Simt că mă îndrăgostesc de un bărbat pe care îl știu de numai câteva săptămâni. Dar nu m-am îndrăgostit de el doar după cât l-am

cunoscut în realitate. M-am îndrăgostit de el și datorită cuvintelor lui Verity. Tot ceea ce a dezvăluit despre el mi-a oferit o perspectivă asupra omului Jeremy, iar el merită mai mult decât ceea ce i-a oferit ea. Vreau să-i ofer eu ceea ce ea nu i-a oferit niciodată.

Merită să trăiască alături de cineva care să pună dragostea pentru copiii săi mai presus de orice altceva.

Îmi dau deoparte perna de pe față și mi-o așez sub șolduri, ridicându-le, ca să nu se scurgă nimic din ce a lăsat el înăuntrul meu.

21

L-am visat pe Crew când am adormit din nou. Era mai în vârstă, cam de șaisprezece ani. Nimic semnificativ nu s-a întâmplat în visul meu sau, cel puțin, nu-mi pot aminti. Țin minte doar senzația pe care am avut-o atunci când m-am uitat în ochii lui. De parcă ar fi fost diabolic. Ca și cum ar fi avut întipărite în suflet toate traumele pe care le-a experimentat și toate ororile la care a asistat din cauza lui Verity, cărora le purtase povara dincolo de copilărie.

Au trecut câteva ore de la vis și nu pot să nu mă întreb dacă tăcerea mea despre manuscris este sau nu în interesul lui Crew. Și-a văzut sora înecându-se. A văzut cum mama lui nu se grăbește să o ajute. Fiind atât de fraged, sunt șanse mari ca aceste amintiri să îl urmărească toată viața. Va ști mereu că ea i-a spus să-și țină respirația înainte de a răsturna barca intenționat.

Sunt în bucătărie cu el, doar noi doi. April a plecat în urmă cu aproape o oră, iar Jeremy este la etaj și o pregătește pe Verity de culcare. Stăm la masa din bucătărie, eu mănânc biscuiți cu unt de arahide, iar Crew se joacă pe iPad.

— Ce joci? îl întreb.

— Toy Blast.

Măcar nu joacă Fallout sau Grand Theft Auto. Încă mai există speranță pentru el.

Crew aruncă o privire spre mine și, când mă vede mâncând din biscuit, lasă iPadul din mână și se cațără pe masă.

— Vreau și eu unul, îmi spune el.

Când îl văd cum se târăște pe masă pentru a ajunge la borcanul cu unt de arahide pufnesc în răs. Îi dau cuțitul. El întinde o cantitate imensă pe un biscuit și ia o mușcătură, așezat în genunchi pe masă.

Ochii îi sclipesc încântați.

— E bun.

Crew linge untul de arahide rămas pe cuțit, iar eu strâmb din nas.

— E scârbos. Nu trebuie să lingi cuțitul.

Copilul se hlizește de parcă ar fi amuzant.

Mă reazem de spătarul scaunului. Îl admir. Având în vedere toate traumele prin care a trecut, este un copil bun. Nu e plângăcios, e tăcut și încă se amuză de lucruri mărunte. Nu mai cred că este un mic nemernic — ca atunci când l-am cunoscut.

Îi zâmbesc. Iubesc inocența lui. Și, din nou, încep să mă întreb dacă își mai aduce aminte ceva din acea zi. Mă întreb dacă amintirile lui Crew ar putea să determine ce program terapeutic este cel mai potrivit pentru el. Întrucât nici tatăl lui nu știe prin ce a trecut din cauza lui Verity, simt ca această responsabilitate cade pe umerii mei. Eu sunt cea care deține manuscrisul. Eu sunt singura în măsură să îi atrag atenția lui

Jeremy, dacă mi se pare că fiul său a fost afectat mai mult decât crede el.

— Crew, încep eu, întinzându-mă până la borcanul cu unt de arahide și învârtindu-l cu degetele. Pot să te întreb ceva?

Dă din cap într-un mod exagerat.

— Da.

Zâmbesc, pentru că aş vrea să se simtă în largul lui în timp ce-l descos.

— Ați avut o canoe?

Se oprește din linsul untului de arahide de pe cuțit. Apoi răspunde:

— Da.

Îl cercetez atent, căutând indicii că ar trebui să mă opresc, dar el nu îmi oferă niciunul.

— Te-ai jucat vreodată în ea? Pe apă?

— Da.

Începe să lingă cuțitul din nou și mă simt ușurată pentru că nu pare foarte deranjat de subiect. Poate că nu-și amintește nimic. Are doar cinci ani; percepția lui asupra realității este diferită de cea a unui adult.

— Mai ții minte că ai fost în canoe? Cu mama ta? Și cu Harper?

Crew nu dă din cap și nici nu răspunde. Doar se uită la mine și nu îmi pot da seama dacă îi este frică să răspundă sau dacă pur și simplu nu-și amintește. Se uită la masă, întrerupând contactul vizual cu mine. Înfige cuțitul din nou în borcan și apoi îl bagă în gură, închizând buzele peste el.

— Crew, insist eu, apropiindu-mă de el și punându-i blând o mână pe genunchi. De ce s-a răsturnat barca?

Ochii lui Crew se întorc înapoi la mine, scoate cuțitul din gură pentru o clipă, cât să spună:

— Mami mi-a spus să nu vorbesc cu tine, dacă îmi pui întrebări despre ea.

Simt cum îmi pierе culoarea din obraji, în timp ce el linge din nou cuțitul. Mă prind de marginea mesei, iar degetele mi se albesc.

— Ea... Mama ta vorbește cu tine?

Crew mă privește câteva secunde în tăcere, apoi dă din cap cu o privire care mă face să cred că este pe punctul de a-și retrage cuvintele. Și-a dat seama că n-ar fi trebuit să spună asta.

— Crew, cumva mama ta se preface că nu poate vorbi?

Dinții lui Crew se încleștează peste cuțitul din gura lui. Văd cum cuțitul îi alunecă între dinți și i se oprește în gingie.

Sângele începe să-i curgă peste dinții din față și peste buze. Sar în picioare, răsturnând scaunul la podea, prind mânerul cuțitului și îl scot din gura lui Crew.

— Jeremy!

Îi acopăr gura lui Crew cu mâna, căutând în jur un prosop. Nu găsesc nimic. Crew nu plânge, dar în ochi i se citește frica.

— Jeremy! urlu acum, pe de-o parte pentru că am nevoie să mă ajute cu Crew și pe de altă parte pentru că sunt îngrozită de ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Jeremy apare lângă mine, în fața lui Crew, și îi înclină capul pe spate, ca să îi vadă gura.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi..., nici nu pot să îi explic, dar încerc să trag aer în piept. A băgat cuțitul în gură și s-a tăiat.

— Are nevoie de copii, constată Jeremy, apoi îl ridică în brațe. Adu-mi cheile. Sunt în living.

Mă grăbesc spre living și iau cheile de pe masă. Îi urmez până în garaj, până la mașină. Crew are lacrimi în ochi, ca și cum durerea abia acum începe să se instaleze. Tatăl său deschide ușa din spate și îl așază pe scaunul pentru copii. Deschid ușa din față pentru a urca în Jeep.

— Lowen, mă oprește Jeremy.

Mă întorc exact când el îi închide portiera lui Crew.

— Nu o putem lăsa singură pe Verity. Trebuie să rămâi aici. Simt cum mi se strânge stomacul. Jeremy mă ajută să cobor înainte de a putea protesta.

— Te sun după ce îl consultă un medic.

Îmi ia cheile din mână și rămân încremenită pe loc, privind cum scoate mașina din garaj. Întoarce Jeepul și pleacă.

Mă uit în jos, la mâinile mele acoperite de sângele lui Crew.

Nu mai vreau să fiu aici, nu mai vreau, nu mai vreau, urăsc slujba asta.

Trec câteva secunde înainte să realizez că nu contează ce vreau. Sunt aici, la fel și Verity, și trebuie să mă asigur că ușa ei este încuiată. Mă grăbesc înapoi în casă și urc scările spre camera ei. Ușa este larg deschisă, probabil pentru că Jeremy a lăsat-o așa, când s-a repezit la parter.

Ea stă întinsă în pat. Este învelită până la jumătate și unul dintre picioare îi atârnă, ca și cum Jeremy m-ar fi auzit urlând înainte să o poată așeza cum trebuie.

Nu este problema mea.

Trântesc ușa și o încui, apoi mă gândesc la ce pot face în continuare pentru a fi în siguranță. Mă întorc la parter și îmi

amintesc că am văzut un monitor pentru copii la subsol. Ultimul loc în care vreau să fiu este subsolul, dar îmi calc pe inimă și cobor scările, folosindu-mă de lumina de la telefonul mobil. Când am fost aici cu Jeremy, nu am dat prea mare atenție acestui spațiu de depozitare. Știu însă că unele dintre cutiile stivuite erau închise.

Când luminez în jur, observ că aproape toate cutiile au fost mutate și deschise, ca și cum cineva ar fi scotocit prin ele. Gândul că ar fi putut fi Verity îmi face misiunea mai urgentă. Nu vreau să stau aici mai mult decât e nevoie. Mă îndrept spre zona în care am văzut monitorul ieșind dintr-o cutie. Era chiar deasupra când l-am zărit prima dată — într-una dintre singurele cutii nedeschise.

A fost mutat.

Tocmai când sunt pe cale să renunț la căutare și să ies odată de aici, văd cutia pe podea, la câțiva metri distanță. Apuc monitorul și camera de filmat, apoi mă întorc spre scări și încep să urc treptele subsolului, cu inima grea de presimțiri. Respir ușurată când ușa se deschide și evadez.

Descurc cablurile și conectez monitorul prăfuit la o priză de lângă computerul lui Verity. Mă reped înapoi la etaj, dar, înainte să ajung sus, mă opresc. Mă întorc. Mă duc la bucătărie și mă înarmează cu un cuțit.

Când ajung din nou în camera lui Verity, strâng cuțitul în mână și descui ușa dormitorului. Nu s-a mișcat. Picioarul încă îi atârnă în afara patului. Cu spatele lipit de perete, mă strecoar spre comoda ei și așez camera de luat vederi deasupra. O îndrept spre pat și o bag în priză.

Mă întorc spre ușă și ezit înainte de a ieși. Înaintez, încă strângând cuțitul în mână, îi ridic piciorul cât de repede pot și îl arunc pe pat. Smucesc pătura peste ea și plec, trântind ușa după mine.

O încui, pentru siguranță.

La naiba cu porcăria asta!

Gâfâi când ajung la bucătărie. Îmi spăl mâinile de sângele care mi s-a uscat pe piele. Petrec alte câteva minute curățându-l de pe masă și podea.

Apoi mă întorc în birou și mă așez în fața monitorului.

Mă asigur că telefonul meu are camera pornită pe modul video, în cazul în care se mișcă. Dacă se mișcă... vreau ca Jeremy să o vadă.

Aștept.

Aștept o oră întreagă. Sunt cu ochii la telefon ca să nu ratez un eventual apel de la Jeremy. Urmăresc monitorul pentru a nu rata minciunile lui Verity. Îmi este mult prea frică să părăsesc biroul și să fac orice altceva decât să aștept. Vârfurile degetelor încep să mă doară de cât bat darabana în masă.

După încă o jumătate de oră, îmi dau seama că am început să mă îndoiesc din nou de mine. S-ar fi mișcat până acum. Mai ales că nici măcar nu a deschis ochii. Nu m-a văzut când am instalat camera pentru că avea ochii închiși, așa că nu știe de existența ei.

Dacă nu cumva i-a deschis în timp ce eu alergam pe scări. Dacă-i așa, a văzut totul și știe că o urmăresc.

Scutur din cap. *Încep să o iau razna.*

Mi-a mai rămas un singur capitol de citit din manuscrisul ei. Trebuie să dau uitării toate astea, dacă vreau să mai stau o

COLLEEN HOOVER

săptămână în această casă. Nu pot continua să mă gândesc
mereu că sunt în pericol și că înnebunesc. Iau ultimele pagini
și îmi țin scaunul îndreptat spre monitor. Voi citi și o voi
supraveghea în același timp.

Capitolul cincisprezece

Au trecut doar câteva zile de la moartea lui Harper, dar simt că, în acest scurt timp, lumea mea s-a schimbat mai mult decât în toți anii pe care i-am trăit pe acest pământ.

Poliția m-a pus să dau o declarație. De două ori. Voiau să se asigure că nu există nicio lacună în povestea mea. Asta este meseria lor. Întrebările mi s-au părut destul de simple. A fost ușor de răspuns.

— *Ne puteți explica ce s-a întâmplat?*

— Harper s-a aplecat pe marginea bărcii. Barca s-a răsturnat. Ne-am scufundat toți trei, însă Harper nu a mai ieșit. Am încercat să o caut, dar am rămas fără aer și trebuia să îl duc pe Crew la mal.

— *De ce nu purtau copiii veste de salvare?*

— Am crezut că apa nu este adâncă. La început eram foarte aproape de doc, dar apoi... ne-am îndepărtat.

— *Unde era soțul dumneavoastră?*

— Era la magazin. Înainte să plece mi-a spus să iau copiii și să îi duc la lac.

Le-am răspuns la toate întrebările printre suspine. Din când în când, mă aplecam, cu mâinile strânse pe burtă, ca să

ilustrez că moartea ei m-a afectat și fizic. Cred că m-am descurcat atât de bine, încât le-a fost jenă să-mi pună mai multe întrebări.

Nu la fel mi-a mers și cu Jeremy.

El a fost mai rău decât detectivii.

Nu l-a scăpat nicio secundă din ochi pe Crew după moartea lui Harper. Am dormit toți trei împreună, la parter, în dormitorul principal — Crew la mijloc, Jeremy și cu mine separați de încă un copil. Însă, în seara asta, a fost diferit. În seara asta i-am spus lui Jeremy că vreau să mă țină în brațe, așa că l-a așezat pe Crew la margine și a stat el la mijloc. M-am agățat de el timp de o jumătate de oră, în speranța că vom putea adormi așa, însă el nu mai contenea cu nenorocitele de întrebări.

— De ce i-ai luat în canoe?

— Ei au vrut să meargă, i-am răspuns.

— De ce nu purtau veste de salvare?

— Am crezut că suntem aproape de mal.

— Care a fost ultimul lucru pe care l-a spus Harper?

— Nu-mi amintesc.

— Era încă la suprafață când ai ajuns la mal cu Crew?

— Nu. Nu cred.

— Știi că barca urma să se răstoarne?

— Nu. Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă.

Întrebările s-au oprit, dar știam că este încă treaz. În cele din urmă, după câteva minute de tăcere, mi-a spus:

— Pur și simplu nu se explică.

— Ce nu se explică?

S-a dat puțin înapoi. Voia să mă uit la el, așa că am ridicat capul.

Mi-a atins ușor obrazul cu vârful degetelor.

— Verity, de ce i-ai spus lui Crew să-și țină respirația?

Acesta a fost momentul în care am știut că s-a terminat.

Acesta a fost momentul în care *el* a știut că s-a terminat.

Pentru un bărbat care a crezut că își cunoaște soția... a fost pentru prima oară în viața lui când mi-a înțeles cu adevărat privirea din ochi. Și știam că, oricât de mult aș încerca să îl conving... niciodată nu avea să mă creadă pe mine, ci pe Crew. Nu era acel tip de bărbat. Mereu își pusese copiii mai presus de soție și acesta este lucrul pe care îl urăsc cel mai mult la el.

Totuși, am încercat. Am încercat să îl conving. Este greu să fii convingător când lacrimile îți curg pe obraji și vocea îți tremură:

— I-am spus asta în timp ce ne scufundam. Nu înainte.

M-a cercetat cu privirea pentru o clipă. Apoi mi-a dat drumul din brațe. Am știut că se îndepărta definitiv de mine. S-a întors cu spatele la mine și și-a înfășurat brațele în jurul lui Crew, de parcă ar fi fost garda lui de corp.

Protectorul său.

Protejându-l de *mine*.

Am încercat să rămân nemișcată ca să creadă că am adormit, dar tot ce am făcut a fost să plâng în liniște. Când plânsul m-a copleșit, m-am retras în biroul meu și am închis ușa, înainte ca Jeremy să mă audă.

Când am ajuns în birou, am început să scriu. Se pare că nu a mai rămas nimic de spus. Niciun viitor despre care să scriu. Nici un trecut de recâștigat.

Oare am ajuns la sfârșitul poveștii?

COLLEEN HOOVER

Nu știu ce se va întâmpla în continuare. Spre deosebire de predicția mea despre uciderea lui Chastin, viața mea nu știu cum se va sfârși.

Oare voi muri de mâna lui Jeremy? Sau de mâna *mea*?

Sau poate că viața nu se va sfârși în niciun fel. Poate că Jeremy se va trezi mâine-dimineată și mă va vedea dormind lângă el. Poate că își va aminti toate vremurile bune, toate partidele de sex oral și cât am înghițit. Poate va realiza că, acum, când avem un singur copil, vom avea mult mai mult timp pentru a face din nou toate aceste lucruri plăcute.

Sau... poate se va trezi convins că moartea lui Harper nu a fost un accident. Poate că mă va reclama la poliție. Poate că va dori să mă vadă suferind pentru ceea ce i-am făcut ei.

În cazul acesta... *așa să fie.*

Nu-mi rămâne decât să intru cu mașina într-un copac.

Sfârșit

22

Nici nu am timp să cumpănesc acest final, că aud mașina lui Jeremy intrând în garaj. Strâng paginile și arunc o privire la monitor. Verity încă nu s-a mișcat.

O bănuia și el?

Înghit în sec și încerc să reduc toată tensiunea pe care ultimul capitol mi-a injectat-o în mușchi. Cum mai putea el să aibă grijă de ea? Să o spele și să o schimbe pentru tot restul vieții? De parcă îi datora păstrarea jurămintelor de la căsătorie?

Dacă el chiar s-a gândit că Verity o ucisese pe Harper, cum de a suportat să mai stea sub același acoperiș cu ea?

Aud ușa garajului deschizându-se, așa că ies din birou și îi întâmpin în hol. Jeremy îl ține pe Crew în brațe, lângă scări.

— Șase copci, șoptește el. Și o mulțime de analgezice. Doarme buștean.

Îl duce pe Crew la etaj și îl culcă în pat. Nu l-am auzit să o verifice pe Verity înainte să coboare.

— Vrei o cafea? îl întreb.

— Chiar te rog.

Mă urmează în bucătărie, unde mă îmbrățișează pe la spate și oftează în părul meu, în timp ce eu pun de cafea. Îmi sprijin capul de al lui. Am o mulțime de întrebări, dar nu spun nimic, pentru că nici nu știu de unde să încep.

Mă răsucesc și îl iau în brațe, în timp ce în cafetieră începe să picure cafeaua. Stăm așa, îmbrățișați, în bucătărie, preț de câteva minute. Până când îmi dă drumul și îmi spune:

— Trebuie să fac un duș. Sunt plin de sânge.

Atunci observ și eu. Picăturile de pe brațe, petele de pe cămașă. A început să fie ceva obișnuit pentru noi să fim acoperiți de sânge. Mă bucur că nu sunt superstițioasă.

— Mă găsești în birou.

Ne sărutăm, apoi el se grăbește la etaj. Aștept să fie gata cafeaua, ca să îmi torn și eu o ceașcă. Încă nu știu cum să încep să îi pun toate întrebările pe care le am — și, după ce am citit ultimul capitol, am atât de multe! S-ar putea să fie o noapte lungă.

Aud cum pornește apa de la duș, în timp ce torn cafeaua în ceașcă. O iau în birou cu mine și o vărs pe toată pe podea. Ceașca se sparge. Lichidul fierbinte mă stropește pe picioare și începe să mi se prelingă printre degete, dar tot nu mă pot mișca.

Am înghețat, holbându-mă la monitor.

Verity este pe podea. În patru labe.

Mă reped la telefon, în același timp în care îl strig pe Jeremy.

— Jeremy!

Capul lui Verity se apleacă într-o parte, de parcă mi-a auzit țipetele de la etaj. Înainte să-mi pot deschide camera video cu degetele tremurânde, ea se târăște înapoi în pat. Își reia poziția. Și încremenește.

Verity

— Jeremy! țip din nou și scap telefonul din mână.

Aleg în bucătărie și iau un cuțit. Urc scările, direct la camera lui Verity. Descui ușa și o trântesc de perete.

— Ridică-te! îi strig eu.

Ea nu se mișcă. Nici măcar nu clipește.

Smulg pătura de pe ea.

— *Ridică-te, Verity!* Te-am văzut, urlu eu la ea, spumegând de furie, în timp ce îi cobor patul de spital. Nu mai ai scăpare.

Vreau ca Jeremy să vadă cine este cu adevărat, înainte să-i facă rău și lui Crew. O apuc de glezne și o trag de picioare. Am tras-o pe jumătate din pat, când simt că mă smulge cineva de lângă ea. Sunt răsucită și dusă pe sus la ușă. Apoi lăsată în picioare pe hol.

— Ce *naiba* faci, Lowen?

Fața și vocea lui Jeremy sunt pline de mânie.

Fac un pas înainte, împingându-l cu mâinile în piept. El îmi smulge cuțitul și mă apucă strâns de umeri.

— Oprește-te!

— Se preface. Am văzut-o, îți jur că se preface.

El intră înapoi în camera ei și îmi trăneste ușa în față. O deschid din nou și îl văd cum îi ridică picioarele lui Verity înapoi pe pat. Când mă vede din nou în cameră, aruncă pătura peste Verity și mă îmbrânțește pe hol. Se întoarce și încuie ușa, apoi mă apucă de încheietura mâinii și mă târăște după el.

— Jeremy, nu, scâncesc eu, apoi îl apuc de brațul pe care îl are strâns înfășurat în jurul meu. Nu-l lăsa pe Crew aici cu ea.

Vocea mea este imploratoare, dar el nu îmi percepe îngrijorarea. Nu poate vedea decât ce crede că știe, ce i s-a arătat

dinaintea ochilor. Când ajungem la scări, mă desprind de mâna lui și refuz să cobor. *Trebuie să îl conving să îl aducă Crew la parter.* Mă apucă de talie, mă aruncă pe un umăr și mă poartă pe scări, direct în camera mea. Deși este furios, mă așază blând pe pat.

Se îndreaptă spre dulap. Îmi ia valiza și începe să îmi aducă lucrurile.

— Vreau să pleci.

Mă ridic în genunchi și mă apropii de colțul patului, unde el îmi îndeasă toate lucrurile în valiză.

— Trebuie să mă crezi.

Dar nu mă crede.

— Fir-ar să fie, Jeremy! arăt cu degetul spre etaj. E *nebună*. Te-a mințit din ziua în care ai întâlnit-o!

Niciodată nu am văzut atâta neîncredere și ură pe chipul unui om. Felul în care mă privește mă înspăimântă atât de tare, încât mă îndepărtez de el.

— Nu se preface, Lowen, îmi răspunde el, gesticulând în direcția scărilor. Femeia aceea este neajutorată. Practic, o legumă. Ai vedenii de când ai ajuns aici.

Continuă să-mi îndese hainele în valiză, clătinând din cap.

— Este imposibil.

— Ba nu este. Iar tu o știi foarte bine. A ucis-o pe Harper și tu *știi!* Ai bănuțit-o!

Mă dau jos din pat și mă grăbesc spre ușă.

— Ți-o pot dovedi.

Mă urmărește în timp ce alerg spre biroul lui Verity. Înșfac manuscrisul, fiecare pagină a lui, mă întorc exact când el ajunge lângă mine și i-l vâr sub nas.

Verity

— Citește!

El ia paginile. Se uită la ele. Se uită la mine.

— Unde ai găsit ăsta?

— E al ei. Totul este scris acolo. Din ziua în care ai întâlnit-o, până când a suferit accidentul de mașină. *Citește-!!* Cel puțin citește ultimele două capitole, nu-mi pasă. Doar te rog să citești.

Sunt epuizată și nu mai pot decât să îl implor. Și asta fac. În șoaptă.

— Te rog, Jeremy! Pentru fiicele tale.

El încă mă privește de parcă nu ar crede niciun cuvânt ieșit din gura mea. Nici nu trebuie. Dacă ar citi acele pagini — ar vedea ce gândea cu adevărat soția lui în momentele în care a fost alături de el — ar ști că nu eu sunt cea pentru care trebuie să își facă griji.

Simt cum mă cuprinde teama. Teamă că l-aș putea pierde. Mă crede nebună — crede că am încercat să îi fac rău soției lui. Vrea să dispar din casa asta. Vrea să plec de aici și să nu mă mai vadă niciodată.

Ochii mă ustură și lacrimile încep să îmi șiroiască pe obraji.

— Te rog, îi șoptesc. *Te rog!* Meriți să știi adevărul.

23

Mă aștept să dureze un timp ca să îl citească pe tot. Stau pe pat și aștept. Casa este mai liniștită ca niciodată. Apăsătoare, ca liniștea dinaintea furtunii.

Mă uit la valiza mea. Sunt curioasă dacă, după ce va citi, își va mai dori să plec. Întreaga perioadă în care am fost aici am ținut ascuns acest manuscris. S-ar putea să nu mă ierte niciodată pentru asta.

Știu că nu o va ierta niciodată pe Verity.

Ochii mi se ațintesc în tavan când aud un trosnet. Nu este un zgomot puternic, dar mi se pare că vine din camera în care se află Jeremy. Nu stă acolo de prea mult timp, suficient pentru a răsfoi manuscrisul și pentru a afla că Verity nu a fost deloc femeia pe care el a crezut că o cunoaște.

Aud un urlet. Este slab și înfundat, dar îl aud.

Mă prăbușesc pe pat și îmbrățișez perna, în timp ce strâng din ochi. Mă omoară să știu câtă durere îndură acum, când citește pagină după pagină un adevăr atât de nemilos, ce niciodată nu ar fi trebuit așternut pe hârtie.

Aud pași la etaj. Nu a trecut destul timp pentru ca el să-l fi citit în întregime, dar îl înțeleg. Dacă aș fi fost în locul lui, aș fi deschis manuscrisul direct la sfârșit ca să aflu adevărul despre ce s-a întâmplat cu Harper.

Aud zgomotul unei uși. Alerg pe hol până la birou și mă uit pe monitor.

Jeremy stă în pragul camerei lui Verity și o studiază. Îi văd pe amândoi în cadru.

— Verity?

Evident, ea nu-i răspunde. Nu vrea ca el să realizeze cât de periculoasă este. Sau poate că se preface, deoarece îi este teamă că el va anunța poliția. Oricare ar fi motivul, am sentimentul că Jeremy nu va ieși din cameră până nu va primi un răspuns.

— Verity, repetă el, apropiindu-se de ea. Dacă nu răspunzi, chem poliția.

Ea tot nu se clintește. Se apropie de ea, se apleacă deasupra ei și îi ridică una dintre pleoape. O studiază un moment, apoi se îndreaptă spre ușă. *Nu mă crede.*

Dar apoi se oprește, de parcă s-ar întreba și el. Are nelămuriri cu privire la ceea ce a citit. Se întoarce și se apropie iarăși de ea.

— Când voi părăsi această cameră, mă voi duce cu acest manuscris direct la poliție. Te vor lua și nu ne vei mai vedea niciodată, nici pe mine, nici pe Crew. Așa că deschide ochii și spune-mi imediat ce se întâmplă în această casă.

Trec câteva secunde. Îmi țin respirația și aștept ca ea să se miște. Sper să se miște, astfel încât Jeremy să știe că i-am spus adevărul.

Un scâncet îmi scapă din gât când ea deschide ochii. Îmi duc mâna la gură înainte ca sunetul să se transforme într-un țipăt. Mă tem că-l voi trezi pe Crew, iar el nu trebuie să fie martor la asta.

Tot corpul lui Jeremy se încordează și apoi se prinde cu mâinile de cap, în timp ce se dă înapoi de lângă patul ei, până ajunge lipit de perete.

— *Ce mama dracului, Verity?!*

Verity începe să clatine cu tărie din cap.

— Nu am avut de ales, Jeremy, spune ea și se ridică în capul oaselor.

A adoptat o poziție defensivă, ca și cum ar fi îngrozită de ceea ce i-ar putea face el.

Jeremy este încă în faza de negare, pe fața lui luptându-se furia că a fost trădat și confuzia.

— Tot timpul... ai fost...

Încearcă să vorbească în șoaptă, dar se pare că nu poate să se mai stăpânească. Se întoarce și își descarcă frustrarea lovind cu pumnul în ușă. Gestul o face pe Verity să tresară.

Ea își ridică mâinile.

— Te rog, nu-mi face rău. Ți voi explica totul.

— Să nu-ți fac rău? Jeremy face un pas spre ea. *Ai ucis-o, Verity!*

Simt furia din vocea lui, deși aud conversația prin intermediul monitorului. Dar Verity i-o simte de aproape. Încearcă să sară de pe pat ca să scape, dar el nu-i permite. O apucă de picior și o aruncă înapoi pe pat. Când ea începe să țipe, îi acoperă gura cu mâna.

Se luptă. Ea încearcă să-l lovească. El încearcă să o țin-tuiască de pat. Apoi, cu cealaltă mână, o apucă de gât.

Nu, Jeremy!

Alerg spre camera lui Verity și mă opresc brusc când ajung la ușă. Jeremy este deasupra ei. Brațele ei sunt prinse sub genunchii lui, picioarele i se lovesc de pat, tălpile i se afundă în saltea, în timp ce respiră anevoie.

Încearcă să se apere, dar el o copleșește.

— Jeremy!

Mă reped la el și încerc să-l smulg de pe ea. Nu mă pot gândi decât la viitorul lui Crew și al lui Jeremy și cum nu merită să sacrifice o viață. *Viața lui.*

— Jeremy!

Nu mă ascultă. Refuză să îi dea drumul. Încerc să ajung în fața lui, să îl calmez, să apelez la rațiune.

— Trebuie să te oprești. Îi spargi traheea. Toți vor ști că ai omorât-o.

Lacrimile îi curg pe obraji și are o voce devastată.

— A ucis-o pe fiica noastră, Low!

Îi prind fața în palme și încerc să îi distrag atenția.

— Gândește-te la Crew, îi zic, cu voce joasă. Dacă nu te stăpânești, fiul tău va rămâne fără tată.

Văd o ușoară schimbare, atunci când realizează ce i-am spus. În cele din urmă, își ia mâinile de la gâtul ei. Mă ghemuiesc și gâfâi la fel de tare ca Verity, care bolborosește și încearcă să respire. Încearcă să vorbească. Sau să țipe. Jeremy îi acoperă gura și se uită la mine. E o rugămintă în privirea lui, dar nu să chem ajutoare. Este o rugămintă să găsesc o cale mai bună pentru a-i pune capăt zilelor.

Nici măcar nu-l contrazic. Nici măcar o părțică din ea nu merită să trăiască după tot ce a făcut. Mă dau un pas înapoi și încerc să mă gândesc.

Dacă o strânge de gât, vor ști. Ampretele lui vor fi pe gâtul ei. Dacă o asfixiază, particule din pernă vor fi găsite în plămâni. *Dar trebuie să facem ceva.* Dacă el nu o oprește, Verity va reuși cumva să scape, pentru că este o manipuloare. Va sfârși prin a-l răni pe el sau pe Crew. Îl va ucide la fel cum și-a ucis fiica. La fel cum a încercat să o ucidă pe Harper când era doar o nou-născută.

La fel cum a încercat să o ucidă pe Harper când era doar o nou-născută!

— Trebuie să pară un accident, îi spun eu în șoaptă, dar suficient de tare pentru a fi auzită peste zgomotele pe care le scoate Verity sub palma lui. Fă-o să vomite. Acoperă-i nasul și gura până când nu mai respiră. Să pară că s-a sufocat în somn.

Ochii lui Jeremy sunt larg deschiși în timp ce mă ascultă și pare că înțelege ce îi spun. Își ia mâinile de pe gura ei și apoi îi îndeasă degetele pe gât. Întorc capul. Nu pot să mă uit.

Aud icnetele, apoi horcăielile și parcă ar continua la infinit. *La infinit.*

Mă prăbușesc pe podea și corpul îmi tremură din toate încheieturile. Îmi pun mâinile la urechi și încerc să ignor sunetele ultimelor respirații ale lui Verity. Ale ultimelor ei mișcări. După un timp, șuierul respirației a trei persoane se transformă în două.

Doar Jeremy și cu mine mai respirăm acum.

— O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne...

Repet asta la nesfârșit, pe măsură ce enormitatea faptei noastre începe să se limpezească.

Jeremy tace. Îi aud respirația prudentă. Nu vreau să mă uit la Verity, dar trebuie să știu dacă s-a terminat.

Când mă întorc, ea mă fixează cu privirea. Numai că, de data asta, știu că nu mai este aici, că nu se mai ascunde în spatele acelei priviri goale.

Jeremy stă îngenuncheat lângă pat. Îi verifică pulsul, apoi își lasă capul în piept. Se așază pe podea, cu spatele la pat, și își trage sufletul. Își pune ambele mâini pe față, legănându-se încet. Nu știu dacă urmează să plângă, dar aș înțelege dacă ar face-o. A fost lovit din plin de descoperirea că moartea fiicei lui nu a fost un accident. De faptul că soția lui — femeia căreia îi dedicase atâția ani din viață — nu era nici pe departe persoana pe care credea că o cunoaște. Că îl manipulasă tot timpul.

Fiecare amintire plăcută pe care a avut-o vreodată despre soția sa a murit odată cu ea, în această seară. Mărturisirile ei l-au rupt în bucăți și pot vedea asta după modul în care stă strâns ghem și încearcă să proceseze ultima oră din viața lui. Ultima oră din viața lui *Verity*.

Îmi duc mâna la gură și încep să plâng. Nu pot să cred că l-am ajutat să o omoare. *Amândoi tocmai am ucis-o.*

Nu pot să îmi dezlipesc privirea de la ea.

Jeremy se ridică și mă ia în brațe. Țin ochii închiși, în timp ce mă scoate pe sus afară din cameră și coboară scările. Când mă așază pe pat, vreau să vină și el lângă mine. Să își înfășoare brațele în jurul meu. Dar nu face asta. Începe să se plimbe în sus și-n jos prin cameră, dă din cap, mormăie printre dinți.

Cred că amândoi suntem în stare de șoc. Vreau să îl liniștesc, dar sunt prea speriată să vorbesc sau să mă mișc sau să accept că tot ceea ce s-a întâmplat a fost real.

— Mama dracului! Înjură el șoptit, apoi mai tare. *Mama dracului!*

Și iată! Fiecare amintire, fiecare credință, tot ceea ce a avut impresia că știe despre Verity se prăbușește.

Se uită la mine și se apropie de pat. Mâna lui tremurătoare îmi dă părul la o parte de pe față.

— A murit în somn, îmi spune el, cu o voce calmă și seacă. Bine?

Dau din cap.

— Măine-dimineată...

Vocea i se frânge într-o respirație șuierătoare și se străduiește să își păstreze calmul.

— Dimineată, voi suna la poliție și le voi spune că am găsit-o când am mers să o trezesc. Se pare că s-a înecat în somn.

Eu dau continuu din cap. El mă privește cu un amestec de îngrijorare, înțelegere și remușcare.

— Îmi pare rău, îmi spune. Îmi pare atât de rău! se apleacă și mă sărută în creștetul capului. Mă întorc imediat, Low. Trebuie să mă duc până în cameră. Trebuie să ascund manuscrisul.

Îngenunchează astfel încât să ne privim în ochi, ca și cum ar vrea să se asigure că am priceput. Că am înțeles.

— Ne-am dus la culcare, ca de obicei. Amândoi, în jur de miezul nopții. I-am dat medicamentele și apoi, când m-am trezit, pe la șapte, ca să îl pregătesc pe Crew pentru școală, am găsit-o fără suflare.

— Bine.

Verity

— Verity a murit în somn, repetă el. Și, din scara asta, nu vom mai discuta niciodată despre asta. Din acest moment... chiar de acum.

— În regulă, îi șoptesc.

Răsuflă ușurat.

— În regulă.

După ce iese din cameră, aud cum așază lucrurile în jur, mergând înainte și înapoi, mai întâi în camera lui, apoi în camera lui Crew, apoi în camera lui Verity, apoi în baie.

Se duce la birou și la bucătărie.

Acum s-a întors în pat, lângă mine. Mă ține în brațe. Mă ține mai strâns ca niciodată. Nu dormim. Ne temem de ce ne va aduce dimineața.

24

Șapte luni mai târziu

Verity a murit în somn, în urmă cu șapte luni.

Lui Crew i-a fost greu. Și lui Jeremy, oficial. În dimineața în care a murit, eu am plecat și m-am întors în Manhattan. Jeremy a avut de înfruntat poliția în acea săptămână și sunt sigură că ar fi fost și mai suspectat, dacă aș fi rămas în casa lui după moartea soției sale.

Manuscrisul romanului scris de mine a fost aprobat, la fel și următoarele două. Am predat prima carte în urmă cu două săptămâni. Am solicitat o prelungire a termenului pentru celelalte două romane. Va fi greu să lucrez la ele cu un nou-născut.

Încă nu am născut. Mai am două luni și jumătate până să aduc pe lume fetița. Dar sunt increzătoare că, alături de Jeremy, voi putea să ajung la zi cu orice lucrare rămasă în urmă. El se poartă minunat cu Crew, a fost la fel și cu fetele, așadar știu că va fi un tată minunat și pentru fiica noastră.

La început, am fost șocați, deși nu surprinși. Lucruri de genul acesta se întâmplă când nu ești atent. Mi-am făcut griji pentru cum va reacționa Jeremy la aflarea veștii că va fi din nou tată, atât de curând după ce a pierdut doi copii. Dar, când i-am văzut entuziasmul, mi-am dat seama că Verity s-a înșelat. Pierderea unui copil, sau chiar a doi copii, nu înseamnă că i-ai pierdut pe toți. Durerea lui Jeremy pentru moartea fiicelor sale este separată de bucuria lui pentru nașterea unei alte fiice.

Chiar și după toate prin câte a trecut, el încă este cel mai bun om care a intrat vreodată în viața mea. Este răbdător, atent și un iubit mult mai bun decât ar fi putut să îl descrie Verity. După moartea ei, când a trebuit să mă întorc la Manhattan, Jeremy m-a sunat în fiecare zi. Am fost despărțiți timp de două săptămâni — până când lucrurile s-au liniștit. Când mi-a cerut să mă întorc, am fost lângă el în aceeași noapte. Am fost lângă el în fiecare zi de atunci. Amândoi știam că ne grăbeam, dar ne era greu să stăm despărțiți. Cred că prezența mea i-a adus alinare, așa că nu ne-am mai făcut probleme cu privire la sincronizare sau dacă relația noastră era prea mult, prea curând. De fapt, nici nu am discutat despre asta. Definiția relației noastre a fost nerostită. A fost ceva natural. Eram îndrăgostiți și asta era tot ceea ce conta.

A decis să vândă casa, la scurt timp după ce am aflat că sunt însărcinată. Nu voia să rămână în același oraș în care locuise cu Verity. Și, sincer, nici eu nu voiam să rămân în acea casă, cu toate acele amintiri oribile. Am luat-o de la capăt acum trei luni, în Carolina de Nord. Cu avansul pentru cărți și cu asigurarea de viață a lui Verity, am putut plăti numerar pentru o casă chiar pe plaja din Southport. În fiecare seară, toți

trei ne așezăm pe terasa noii noastre case și urmărim cum valurile se lovesc de țărm.

Acum suntem o familie. Pentru Crew, nu este aceeași familie în care s-a născut, dar știu că Jeremy apreciază faptul că băiețelul mă are în viața lui. Și, în curând, va deveni frate mai mare.

Crew pare să se adapteze bine. L-am dus la terapeut și, uneori, Jeremy se îngrijorează că îi va face mai mult rău decât bine, dar îl asigur că pe mine terapia m-a ajutat foarte mult când eram copil. Sunt încredințată că, la vârsta lui, va putea uita mai ușor amintirile neplăcute, dacă îi vom oferi altele suficient de bune pentru a le compensa.

Astăzi, după luni de zile, este prima dată când punem piciorul în vechea lor casă. Este sinistru, dar necesar. Nu mai am mult până voi naște, așa că folosim această ocazie pentru a elibera casa. Jeremy a primit deja două oferte și nu vrem să fim nevoiți să venim până aici în ultima lună de sarcină pentru a o debarasa.

Biroul a fost cel mai dificil de golit. Erau atât de multe lucruri care, probabil, ar fi putut fi salvate, însă eu și Jeremy am stat o jumătate de zi ca să trecem totul prin tocătorul de hârtie. Cred că amândoi ne dorim ca această parte din viața noastră să se termine și gata. Să dispară. Să fie dată uitării.

— Cum te simți? mă întreabă Jeremy, când intră în birou și îmi pune o mână pe pântec.

— Sunt bine, îi răspund, zâmbind. Mai ai mult?

— Nu. Mai sunt câteva cutii pe verandă și am terminat. Mă sărută, tocmai când Crew intră alergând în casă.

— Nu mai alerga! îi strigă Jeremy peste umăr.

Mă ridic din scaunul de la birou și îl împing pe rotilele lui până la ușă, ca să îl urmăresc pe Jeremy. El apucă una dintre cele aproximativ zece cutii rămase pe verandă și o duce spre mașină. Crew se strecoară pe lângă mine pentru a alerga afară, dar se oprește și se întoarce.

— Era să uit, îmi spune el, repezindu-se spre scări. Trebuie să-mi iau lucrurile din podeaua mamei.

Mă uit după el, cum se duce în vechiul dormitor al lui Verity. Era gol ultima dată când am verificat. Dar, o clipă mai târziu, Crew revine cu niște hârtii în mână.

— Ce sunt astea? îl întreb.

— Desene pe care le-am făcut pentru mama, îmi explică el și mi le întinde. Am uitat că obișnuia să le țină în podea.

Crew fuge afară. Mă uit la desenele din mâinile mele. Vechiul sentiment pe care îl aveam când stăteam în această casă s-a întors. *Frica*. Frânturi de amintiri încep să-mi fulgere prin minte. Cuțitul care era pe podea, în camera lui Verity. În noaptea în care am văzut-o pe monitor, stătea în patru labe, ca și cum ar fi săpat în podea. Cuvintele pe care Crew le-a aruncat adineauri.

Am uitat că obișnuia să le țină în podea.

Mă grăbesc să urc scările. Și chiar dacă știu că este moartă și nu o voi vedea acolo, sunt în continuare îngrozită când străbat holul spre camera ei. Îmi arunc privirea pe podea, la o șipcă de parchet pe care Crew nu a reușit să o pună bine la loc după ce și-a luat desenele. Îngenunchez și scot șipca desfăcută.

Este o gaură în podea. Bag mâna înăuntru și pipăi în jur. Scot afară ceva mic. *O poză cu fetele*. Apoi ceva rece. *Cuțitul*.

COLLEEN HOOVER

Bag din nou mâna și pipăi până găsesc un plic. Îl deschid și scot o scrisoare, lăsând plicul gol să cadă pe podea.

Prima pagină este goală. Respir adânc, ca să mă liniștesc, și o dau deoparte, trecând la a doua pagină.

Este scrisă de mână și adresată lui Jeremy. Înfricoșată, încep să citesc.

Dragă Jeremy,

Sper ca tu să găsești această scrisoare. Dacă nu, sper că va ajunge cumva la tine, pentru că am multe de spus.

Mai întâi, vreau să încep prin a-mi cere iertare. Sunt sigură că, atunci când vei citi aceste rânduri, eu voi fi fugit deja în miez de noapte cu Crew. Gândul de a te lăsa singur, în căminul în care am împărtășit atâtea amintiri, mă face să mă doară sufletul pentru tine. Am avut o viață atât de frumoasă cu copiii noștri! Și unul cu altul. Dar suntem cronici. Ar fi trebuit să știm că suferința noastră nu se va încheia cu moartea lui Harper.

După ani buni în care am fost soția perfectă pentru tine, nu m-am așteptat niciodată ca această carieră, pe care o iubesc și căreia îi dedic cea mai mare parte a timpului meu, să fie, până la urmă, ceea ce ne-a distrus.

Viața noastră a fost perfectă până când, nu știu cum, am pășit într-o altă dimensiune, în ziua în care a murit Chastin. Oricât de mult aș încerca să uit momentul când totul a început să meargă prost, am fost blestemată cu această minte care nu uită niciodată nimic.

Eram în Manhattan și luam cina cu editoarea mea, Amanda. Purtaí acel pulover cenușiu subțire pe care îl adoram — cel pe care mama ta și l-a cumpărat de Crăciun. Primul meu roman tocmai se lansase și semnase cu Pantem noul contract pentru alte două cărți, motiv pentru care ne aflam la acea cină. Discutam cu Amanda despre următorul meu roman. Nu știu dacă ai mai fost atent și la partea asta a conversației, dar inclin să cred că nu, pentru că discuțiile scriitoricești te-au plictisit întotdeauna.

Îi mărturiseam Amandei îngrijorarea, pentru că nu eram sigură din ce unghi să abordez noua carte. Oare ar fi trebuit să scriu ceva complet diferit? Sau mai bine rămâneam la aceeași formulă de scris, din punctul de vedere al personajului negativ, care făcuse ca primul meu roman să aibă atâta succes?

Mi-a sugerat să rămân la aceeași formulă, dar a vrut să-mi asum și mai multe riscuri cu a doua carte. I-am spus că îmi este greu să fac vocea din romanul meu să sune autentic, atunci când perspectiva personajului nu seamănă nici pe departe cu modul meu de gândire. Eram îngrijorată că nu voi putea să-mi îmbunătățesc stilul în următoarea carte.

Atunci mi-a spus să încerc un exercițiu pe care l-a învățat la masterat, numit jurnalism antagonist.

Ar fi fost un moment foarte bun ca să fi atent la acea cină, dar tu ai rămas cu ochii în ecranul telefonului, citind probabil vreun e-book scris de altcineva, nu de mine. M-ai prins observându-te, când ai ridicat privirea, dar eu doar ți-am zâmbit. Nu am fost supărată. Am fost fericită că erai lângă mine și că aveai răbdare cât timp primeam indicații de la noul meu editor. M-ai strâns de picior pe sub masă și m-am uitat din nou la Amanda, dar m-am concentrat la mâna ta care îmi mângâia genunchiul. Abia așteptam să ajungem acasă, deoarece era prima noastră noapte împreună departe de fete, însă eram deopotrivă și foarte interesată de sfaturile pe care mi le oferea Amanda.

Ea mi-a spus că jurnalismul antagonist este cel mai bun mod de a-mi îmbunătăți stilul. Trebuia să mă transpun în mintea unui personaj diabolic, ținând un jurnal și notând lucruri din propria mea viață... lucruri care s-au întâmplat cu adevărat... dar să am grijă ca dialogul meu interior din jurnal să fie pe dos față de

ceea ce gândeam de fapt. Mi-a sugerat să încep prin a scrie despre ziua în care te-am cunoscut. Să descriu cu ce eram îmbrăcată, unde ne-am întâlnit și care a fost conversația noastră în acea noapte, dar să fac dialogul meu interior mai sinistru decât a fost în realitate.

Suna simplu. Inofensiv.

Îți voi da un exemplu dintr-un paragraf pe care tocmai l-am scris mai sus.

Mă uit la Jeremy și sper că e atent. Dar nu este. Se uită din nou la nenorocitul lui de telefon. Cina asta este o oportunitate uriașă pentru mine. Îmi dau seama că Jeremy nu agreează acest gen de atmosferă — aceste cine și întâlniri extravagante în Manhattan —, dar nu e ca și cum l-aș forța să facă asta tot timpul. În schimb, citește cartea altcuiva, fără pic de respect pentru această conversație.

Citește tot timpul, dar nu se simte în largul lui când citește cărțile MELE? Este cea mai gravă insultă posibilă.

Sunt atât de jenată de obrăznicia lui, dar știu că trebuie să-mi ascund sentimentele. Dacă Amanda observă iritarea de pe fața mea, s-ar putea să observe și lipsa de respect a lui Jeremy.

Jeremy se uită la mine, așa că mă forțez să zâmbesc. Îmi păstrez furia pentru mai târziu. Și îmi concentrez din nou atenția asupra Amandei, în speranța că ea nu va observa comportamentul lui.

Câteva secunde mai târziu, Jeremy îmi strânge piciorul pe sub masă, chiar deasupra genunchiului, și mă încordez la atingerea lui. De cele mai multe ori mi-o

doresc. Dar, în acest moment, singurul lucru de care am nevoie este un soț care să mă încurajeze în carieră.

Și este atât de ușor pentru un scriitor să se prefacă a fi altcineva decât este!

De îndată ce am ajuns acasă, m-am dus direct la laptop și am scris despre prima noapte în care ne-am întâlnit. Mi-am imaginat, ca versiune alternativă, că rochia mea roșie fusese furată. Am pretins că venisem acolo în speranța că voi face sex cu bogătași, ceea ce nu era absolut deloc adevărat. Tu ar trebui să mă cunoști mai bine de atât, Jeremy.

Prima dată când am încercat disocierea asta, nu prea m-am priceput să devin o ticăloasă, așa că mi-am făcut o obișnuință din a transforma momentele noastre importante. Am scris despre noaptea în care m-ai cerut de soție, noaptea în care am aflat că sunt însărcinată, zilele în care am născut fetele. De fiecare dată când scriam despre o nouă etapă, izbuteam din ce în ce mai bine să intru într-o minte diabolică. Era palpitant.

Și m-a ajutat.

M-a ajutat enorm, motiv pentru care am reușit să creez, veridic, astfel de personaje terifiante în romanele mele. Iată de ce s-au vândut, pentru că m-am priceput la asta.

Când am terminat cel de-al treilea roman, am simțit că stăpânesc cu desăvârșire arta scrisului dintr-un punct de vedere care nu era deloc al meu. Exercițiile mă ajutaseră atât de mult, încât am decis să combin toate însemnările mele din jurnal într-o autobiografie care ar putea fi folosită pentru a învăța alți autori cum să deprindă această tehnică. Trebuia să adun intrările din jurnal într-un singur corp de text și să creez o poveste de ansamblu, astfel

încât autobiografia să fie mai coerentă. De aceea, am dus fiecare scenă la extrem, ca să o fac mai iritantă. Mai șocantă.

Nu regret că am scris-o, pentru că singura mea intenție a fost de a ajuta alți scriitori, dar regret că am scris despre moartea lui Harper la doar câteva zile după ce s-a întâmplat. Totuși, mintea mea era într-un loc atât de întunecat și, uneori, ca scriitor, singura cale de a fi-o limpezi, este să lași întunericul să se reverse în paginile cărții. Asta era terapia mea, oricât de greu îți-ar fi să înțelegi.

În plus, niciodată nu mi-am închipuit că o vei citi. În afară de acel prim manuscris, nu ai citit niciodată nimic din ceea ce am scris.

Așadar, de ce... de ce ai ales să-l citești pe asta?

Nu a fost menit să fie citit și crezut literal. A fost doar un exercițiu. Nimic mai mult. O modalitate de a capta durerea întunecată care mă macină și de a o elimina prin fiecare apăsare de tastă. Să pun toată vina în cărca acelei ticăloase fictive, pe care am creat-o în acea autobiografie, a fost singura modalitate de evadare pe care am găsit-o.

Știu că scrisoarea asta este greu de citit, dar lectura ei nu poate fi mai dificilă decât a manuscrisului pe care l-ai citit în noaptea în care l-ai găsit. Și dacă vom ajunge vreodată în situația de a ne putea ierta, trebuie să continui să citești, astfel încât să știi adevărul absolut despre acea noapte. Nu versiunea pe care ai descoperit-o la câteva zile după ce Harper a murit.

Când i-am luat pe Harper și pe Crew pe lac, în acea zi, încercam să fiu o mamă bună pentru ei. În acea dimineață, mi-ai atras atenția că nu mă mai jucam cu ei și aveai dreptate. Fusesem atât de distantă pentru că îmi lipsea atât de mult Chastin, dar existau acești doi copii frumoși care încă mai aveau nevoie de mine. Și Harper chiar a vrut să mergem pe lac, în acea zi. De aceea a fugit

la etaj plângând, pentru că i-am spus că nu se poate. Nu am certat-o niciodată pentru lipsa ei de emoții, așa cum am scris în manuscris — acolo doar m-am folosit de libertatea artistică pentru a adânci intriga. Este jignitor că crezi că aș vorbi cu unul dintre copiii noștri în acest fel. Este jignitor că ai crezut vreun cuvânt din acel manuscris — sau că aș fi fost capabilă să le fac rău.

Moartea lui Harper a fost un accident. A fost un accident, Jeremy. Ei au vrut cu barca și vremea era atât de frumoasă în ziua aceea! Și, da, ar fi trebuit să le pun vestele de salvare, îmi dau seama de asta. Dar de câte ori mai urcaserăm în barca aia fără veste? Apa nu era atât de adâncă. Habar n-aveam că plasa de pescuit se afla acolo. Dacă nu ar fi fost acel nenorocit de năvod, aș fi găsit-o și aș fi adus-o la mal, apoi am fi râs cu toții când ne-am fi amintit de ziua în care barca s-a răsturnat.

Nici nu-ți pot spune cât de rău îmi pare că nu am procedat diferit sau că nu am încercat să schimb măcar o parte din evenimentele petrecute în acea zi. Dacă aș putea să dau timpul înapoi, aș face-o și știi bine asta.

Când ai ajuns acolo și ai scos-o din apă și o ținai în brațe, am vrut să-mi smulg inima și să ți-o dăruiesc, pentru că știam că tu nu o mai ai pe a ta. Nu am vrut să mai trăiesc nicio secundă după ce ți-am văzut durerea. Dumnezeuule, Jeremy! Să le pierdem pe amândouă! Chiar pe amândouă!

Am privit cum suspiciunea se instalează în mintea ta, la câteva nopți după ce Harper a murit. Eram în pat când ai început să-mi pui întrebări. Nu puteam să-mi imaginez cum puteai crede că aș fi făcut așa ceva intenționat. Și chiar dacă n-a fost decât o bănuială trecătoare, am văzut că dragostea pe care mi-ai purtat-o și-a părăsit trupul și a dispărut ca și cum nici nu ar fi existat vreodată.

Întregul nostru trecut... toate momentele minunate pe care le-am împărtășit... toate au dispărut.

Pentru că, da, i-am spus lui Crew să-și țină respirația. I-am spus să-și țină respirația în timp ce barca se răsturna. Încercam să îl ajut. Am crezut că Harper va fi bine, pentru că ne mai jucaserăm în acel lac de multe ori, așa că atenția mea a fost asupra lui Crew, după ce am căzut în apă. L-am apucat și a intrat în panică, așa că am încercat să îl duc înapoi pe doc cât mai repede cu putință, înainte să ne înecăm amândoi. Nu trecuseră nici treizeci de secunde până să realizez că Harper nu se afla în spatele nostru.

Până în ziua de azi mă învinovățesc. Am fost mama ei. Protectoarea ei. Și am presupus că va fi bine, așa că m-am concentrat pe Crew cu treizeci de secunde prea mult. Am încercat imediat să înot înapoi și să o găsesc, dar barca se îndepărtase din cauza agitației apei. Nici măcar nu am putut să găsesc locul unde s-a scufundat, iar Crew încă se lupta cu mine — în panică. Știam că dacă nu-l voi duce la mal chiar atunci, toți trei urma să ne înecăm.

Am căutat-o cu toată puterea mea, Jeremy. Trebuie să mă crezi. Fiecare parte din mine s-a înecat în acel lac odată cu ea.

Nu te-am învinuit pentru acele bănuieli. Probabil că și eu mi-aș fi lăsat mintea să exploreze toate posibilitățile, dacă rolurile ar fi fost inversate și ea s-ar fi înecat sub supravegherea ta. Este firesc să presupunem ce este mai rău în oameni, chiar dacă această presupunere este doar pentru o secundă.

Am crezut că te vei trezi a doua zi, după conversația noastră din pat, și vei realiza cât de ridicolă a fost acuzația ta indirectă. Nici măcar nu am încercat să te fac să te răzgândești în acea noapte, deoarece eram prea plină de durere ca să-mi pese. Ca să mă justific. Trecuseră doar câteva zile de când ea murise și, sincer, îmi

doream să mor și eu. Am vrut să ies pe lac în acea noapte și să mă alătur ei, pentru că murise din vina mea. Da, a fost un accident. Dar dacă aș fi obligat-o să poarte vestă, dacă aș fi reușit să o aduc și pe ea lângă Crew, ar fi fost încă în viață.

Nu am putut dormi, așa că m-am dus la birou și mi-am deschis laptopul pentru prima dată după mai mult de șase luni.

Imaginează-ți o clipă. O mamă, îndurerată de pierderea ambelor fiice, a scris o lucrare de ficțiune în care a acuzat-o pe una de uciderea celeilalte.

Era mai mult decât tulburător. Îmi dau seama de asta, motiv pentru care am plâns tot timpul cât am scris. Dar m-am gândit că, poate, dacă îmi eliberez toată vinovăția și mâhnirea pe seama personajului pe care îl creasem, avea să mă ajute cumva.

Am scris totul despre moartea lui Chastin. Am scris totul și despre a lui Harper. Chiar m-am întors la începutul manuscrisului și am adăugat preziceri, astfel încât întregul să se potrivească la noua noastră realitate sumbră. Și, într-un fel, m-a ajutat să-mi ușurez o mică parte din vină și durere faptul că puteam să învinuiesc această versiune fictivă a mea, decât să accept că eu eram cea care greșise.

Nu îți pot explica mintea unui scriitor, Jeremy. Mai ales mintea unui scriitor care a trecut prin mai multe tragedii decât majoritatea scriitorilor la un loc. Ne putem separa realitatea de ficțiune în așa fel încât să ni se pară că am trăi în ambele lumi, dar niciodată în ambele lumi simultan. Lumea mea reală devine atât de întunecată, încât nu mai voiam să trăiesc în ea. Acesta este motivul pentru care am evadat, atunci, și mi-am petrecut noaptea scriind despre o lume mai întunecată decât cea în care trăiam. Deoarece, de fiecare dată când lucram la acea

Verity

așa-zis autobiografie, găseam alinare când închideam laptopul. Găseam alinare când ieșeam din biroul meu și puteam să închid ușa în urma răului pe care îl creasem.

Asta este tot ce a fost. Aveam nevoie ca versiunea imaginară a lumii mele să fie mai întunecată decât lumea mea reală. Altfel, aș fi vrut să le părăsesc pe amândouă.

După ce am petrecut toată noaptea și o parte din dimineață lucrând, am ajuns în sfârșit la ultima pagină.

Am simțit că autobiografia s-a încheiat în acel moment pentru că, într-adevăr, ce aș mai fi putut adăuga? Simțeam că lumea noastră s-a terminat. S-a sfârșit.

Am imprimat fișierul și am pus foile într-o cutie, gândindu-mă că, într-o zi, în viitor, o să mă întorc la el. Poate să adaug un epilog. Poate să îl ard. Oricare ar fi fost planul, nu mă așteptam să îl citești vreodată. Nu mă așteptam să îl și crezi.

După ce am stat toată noaptea și am scris, am dormit cea mai mare parte a zilei. Când, într-un târziu, m-am trezit în noaptea următoare, nu te-am putut găsi. Crew dormea, dar tu nu erai acolo cu el. Stăteam pe hol, întrebându-mă unde ai dispărut, când am auzit un zgomot în biroul meu.

Zgomotul erai tu. Nu sunt sigură ce tip de sunet ai făcut, dar a fost mai rău decât în oricare dintre zilele în care ai aflat că fetele au murit. M-am îndreptat spre birou ca să te consolez, dar m-am oprit puțin înainte de a deschide ușa, deoarece strigătele tale s-au transformat în furie. Ceva s-a lovit de perete. Am sărit speriată și m-am întrebat ce s-a întâmplat.

Atunci mi-am amintit de laptop. Autobiografia a fost ultimul fișier la care lucrasem.

Am deschis ușa pentru a-ți explica ceea ce știam că ai citit. Nu voi uita niciodată expresia de pe chipul tău în timp ce stăteai acolo și mă priveai. Era suferință pură.

Nu ca tristețea cuiva care tocmai a aflat că unul dintre copii a murit. Era o suferință mistuitoare, ca și cum orice amintire fericită pe care o avuseserăm vreodată ca familie fusese ștearsă cu fiecare cuvânt nou citit din acel manuscris. Pierdută. Nu mai rămăsese nimic în tine, decât ură și distrugere.

Am clătinat din cap, am încercat să vorbesc. Am vrut să spun, Nu, Jeremy, nu este adevărat. Totul este bine, nu este adevărat. Dar tot ce am putut scoate a fost un temător și penibil, Nu.

Următorul lucru pe care îl știu este că mă târai de gât spre dormitor. Nu am putut să opun rezistență, întrucât mi-ai ținut brațele de pat cu genunchii și m-ai strâns și mai tare de gât.

Dacă m-ai fi ascultat numai cinci secunde! Doar cinci secunde pentru a-ți oferi o explicație, aș fi putut salva totul. Am încercat din răspuțeri să îți spun, Lasă-mă să-ți explic, dar deja nu mai puteam să respir.

Nu sunt sigură care a fost succesiunea evenimentelor după aceea. Știu că am leșinat. Poate te-ai speriat pentru că ți-ai dat seama că aproape m-ai omorât. Dacă aș fi murit în patul acela, ai fi fost arestat pentru omor. Crew ar fi rămas fără tată.

M-am trezit pe scaunul din dreapta al Range Roverului și tu erai la volan. Aveam bandă adezivă la gură și mâinile și picioarele îmi erau legate. Din nou, am vrut doar să îți explic că lucrarea pe care ai citit-o era inventată, nu adevărul — dar nu puteam să vorbesc. M-am uitat în jos și mi-am dat seama că nu am centura de siguranță. Și, în acel moment, am realizat ce voiai să faci.

Verity

Era o singură frază, simplă, din manuscrisul meu, despre cum ar trebui să blochez airbagul pasagerului și să intru cu mașina într-un copac, când Harper nu avea centura de siguranță, astfel încât moartea ei să pară un accident.

Aveai de gând să mă omori și să faci ca totul să pară un accident. Descrisesem fără să știu propria mea moarte în ultimele două propoziții ale manuscrisului meu: „Așa să fie. Poate voi intra cu mașina într-un copac”.

Mi-am dat seama, în acel moment, că, dacă ai fi fost vreodată suspectat de moartea mea, tot ce trebuia să faci era să arăți manuscrisul. Dacă aș fi murit, ar fi fost scrisoarea perfectă a sinucigașului.

Desigur, știm amândoi cum s-a încheiat acea parte a poveștii. Presupun că mi-ai scos banda de la mâini și picioare, m-ai așezat pe locul șoferului și te-ai întors acasă, unde ai așteptat ca poliția să vină să te anunțe că am murit.

Cu toate acestea, planul tău nu a reușit. Nu sunt sigură că m-am simțit ușurată că ai eșuat. Poate că mi-ar fi fost mai ușor dacă aș fi murit în acel accident, deoarece să mă prefac bolnavă a fost teribil de dificil. Sunt sigură că te întrebi de ce te-am mințit așa de mult timp.

Am foarte puține amintiri din prima lună de după moartea lui Harper. Presupun că am fost în comă indusă medical din cauza rănii la cap. Dar îmi amintesc foarte clar ziua în care am ieșit din comă. Eram singură în cameră, mulțumesc lui Dumnezeu, ceea ce mi-a dat timp să pregătesc tot ce trebuia să se întâmple în continuare.

Cum aș fi putut să îți explic că fiecare cuvânt negativ pe care îl citeșei fusese o minciună? Nu m-ai fi crezut dacă aș fi încercat să îl tăgăduiesc, pentru că eu îl scrisesem. Acele cuvinte erau ale mele, oricât de departe de adevăr ar fi fost. Pentru că, nu-i așa, cine ar fi

crezut că totul este o minciună? Cu siguranță nu cineva care nu înțelegea procesul de scriere. Și dacă ai fi fost conștient că mă recuperasem, m-ai fi raportat la poliție, dacă nu o făcuseși deja. Sunt sigură că ar fi urmat o anchetă după moartea lui Harper, dacă eu nu aș fi suferit acel accident. Și cu mărturia propriului soț împotriva mea, fără îndoială că aș fi fost condamnată pentru moartea ei, deoarece ar fi folosit propriile cuvinte împotriva mea.

Timp de trei zile, când cineva intra în camera mea mă prefăceam că sunt în comă. Medici, asistente, tu, Crew. Dar am fost neglijentă într-o zi și m-ai prins cu ochii deschiși, când ai intrat în salon. Te-ai uitat fix la mine. Te-am privit fix și eu. Te-am văzut strângând pumnii, ca și cum te-ai fi enervat că m-am trezit. Ca și cum ai fi vrut să te apropii și să-ți încleștezi din nou degetele în jurul gâtului meu.

Ai făcut câțiva pași spre mine, dar am decis să nu te urmăresc cu privirea, deoarece furia ta m-a îngrozit. Dacă mă prefăceam că nu sunt conștientă de ceea ce se întâmplă în jurul meu, aveam o șansă ca tu să nu mai încerci să îmi iei viața. O șansă ca tu să nu te duci la poliție și să le spui că mi-am revenit.

Așa că m-am prefăcut săptămâni întregi, pentru că am simțit că este singurul meu mijloc de supraviețuire. Aveam de gând să rămân așa până îmi voi da seama cum să remediez situația în care mă aflam.

Să nu crezi că mi-a fost ușor. Uneori, a fost de-a dreptul umilitor. Am vrut să renunț. Să mă sinucid. Să te ucid. Am fost atât de furioasă de turnura pe care a luat-o viața noastră și de faptul că, după toți acei ani de căsătorie, ai putut, fie și pentru o secundă, să crezi că este adevărat ce scrisesem în acel manuscris. Adică, serios, Jeremy? Bărbații chiar cred că femeile sunt obsedate de sex? Era

ficțiune! Bineînțeles că mi-a plăcut să fac dragoste cu tine, dar de cele mai multe ori intram în joc ca să te fac pe tine fericit, pentru că asta fac soții unul pentru celălalt. Nu pentru că n-aș fi putut trăi fără asta.

Ai fost un soț bun pentru mine și, indiferent dacă acum crezi sau nu, și eu am fost o soție bună pentru tine. Încă ești un soț bun pentru mine. Crezi în inima ta că am ucis-o pe fiica noastră și totuși te asiguri că sunt îngrijită. Poate pentru că ai impresia că nu mai sunt aici — toate părțile rele din mine au murit în acel accident și am rămas doar o persoană complet neputincioasă pe care acum o compătimesti. Probabil de aceea m-ai adus acasă, deoarece, după toate tragediile prin care a trecut Crew, inima ta este prea bună pentru a-l ține departe de mine. Știi că, după ce și-a pierdut ambele surori, dispariția definitivă a mamei sale i-ar face și mai rău.

În ciuda celor afirmate în manuscris, dragostea ta pentru copiii noștri este ceea ce am apreciat întotdeauna cel mai mult la tine.

Au fost momente, în ultimele luni, în care am vrut să îți spun că sunt aici. Că mi-am revenit. Că sunt bine. Dar ar fi fost doar vorbe goale. Jeremy, nu putem trece cu vederea cele două tentative de omor. Și știi că, dacă afli că mă prefac înainte de a putea pleca, a treia încercare de a mă omori va avea succes.

Nu depun tot acest efort în speranța că, până la urmă, voi reuși să te fac să te răzgândești și îți voi dovedi cât de mult te-ai înșelat. Nu vei mai avea niciodată încredere completă în mine.

Tot ce fac este pentru Crew. Singurul la care mă gândesc este băiețelul meu. Tot ce am făcut din ziua în care m-am trezit în spital a fost pentru Crew. Oricât de rău mi-ar părea să îl iau pe Crew de lângă tine, nu am de ales. El este copilul meu și trebuie să fie alături de mine. El este singurul care știe că sunt încă aici — că

mai am gânduri, o voce și un plan. Mă simt în siguranță cu el, pentru că are doar cinci ani. Știu că, dacă ți-ar spune că vorbesc cu el, ai pune asta pe seama imaginației lui sau chiar a traumei prin care a trecut.

El este motivul pentru care am căutat acel manuscris. Știu că, dacă îl vei găsi vreodată, după ce nu voi mai fi, vei încerca să îl folosești împotriva mea. O să vrei să-l faci pe Crew să creadă ce scrie în el așa cum ai crezut și tu.

În prima seară după ce m-ai adus acasă, m-am furișat în birou pentru a șterge fișierul din laptop, dar îl șterseseși tu deja. Am încercat să îl găsesc pe cel pe care îl tipărisem, dar nu-mi aminteam unde era. În memoria mea au rămas pete goale în urma accidentului, iar aceasta era una dintre informațiile lipsă. Știam însă că trebuie să le distrug pe amândouă, ca să nu le poți folosi împotriva mea.

Am căutat manuscrisul peste tot, ori de câte ori am avut ocazia. În biroul meu, în subsol, în mansardă. Am căutat chiar și în dormitor de câteva ori, în timp ce tu dormeai. Știam că nu puteam pleca împreună cu Crew, până nu distrugeam dovada pe care o puteai folosi împotriva mea.

De asemenea, trebuia să aștept până puneam mâna pe niște bani, dar nu știam exact cum să fac asta, întrucât nu puteam pur și simplu să mă urc în mașină și să conduc până la bancă.

Când am auzit conversația ta cu Pantem Press despre ideea lor genială de a continua seria cu un nou autor, mi-am dat seama că aceasta era porțița mea de ieșire.

Când ai angajat o asistentă peste noapte și ai plecat la întâlnirea din Manhattan, m-am furișat în biroul meu și am deschis online un nou cont de economii.

În câteva zile de la acea întâlnire, noul coautor s-a mutat în casă pentru a începe seria. Ceea ce însemna că era doar o chestiune de timp până când banii pentru ultimele mele trei cărți să intre în sfârșit în cont, de unde să îi pot transfera în noul meu cont și să îl scot pe Crew de aici.

Tot ce trebuia să fac era să aștept să treacă timpul, dar noua femeie coautor mi-a îngreunat situația. Cumva a reușit să pună mâna pe manuscrisul tipărit pe care l-am căutat. Sunt convinsă că, atunci când ai șters fișierul, ai crezut că ai eliminat orice urmă a lui din casă. Dar n-a fost așa. Acum sunteți doi împotriva mea. Nici măcar nu mă mai interesează să distrug manuscrisul în acest moment. Mă interesează doar să plec de aici.

Recunosc, este vina mea că devine suspicioasă. Știu că o sperie când mă prinde că o privesc, dar nu mă pot abține. Această femeie a intrat în viața ta, îmi preia cariera, se îndrăgostește de tine. Și, din câte văd, te îndrăgostești și tu de ea.

Am auzit cum i-o trăgeai în dormitorul nostru acum două ore. Sunt în egală măsură mâhnită și foarte furioasă. Cu toate acestea, acum ești atât de ocupat cu ea, încât simt că este cel mai sigur moment pentru a scrie această scrisoare. Am încuiat ușa dormitorului principal, astfel încât să vă pot auzi dacă veți încerca să ieșiți. O să am suficient timp pentru a ascunde această scrisoare și pentru a mă întoarce în pat înainte să ajungi tu la etaj.

A fost greu, Jeremy. Nu te mint. Totul. Să-mi dau seama că ai crezut cuvintele mele scrise mai mult decât ai crezut faptele mele de-a lungul căsătoriei noastre. Să știu că trebuie să recurg la acest nivel de înșelăciune pentru a mă salva de la condamnarea pentru unul dintre cele mai atroce lucruri pe care le-ar putea face o mamă vreodată. Să știu că te îndrăgostești de o altă femeie, în timp ce eu

petrec zi de zi pretinzând că nu știu în ce s-a transformat viața noastră.

Dar continui să răzbat, deoarece am încredere că voi pleca de aici imediat ce intră acești bani, motiv pentru care îți las această scrisoare.

Poate o vei găsi, poate nu.

Eu sper că da. Chiar sper din tot sufletul.

Pentru că, și după ce ai încercat să mă sugrumi și să mă strivești cu mașina de un copac, nu pot să te urăsc. Ai fost întotdeauna feroce în privința protecției copiilor noștri, exact așa cum ar trebui să fie toți părinții. Chiar dacă asta înseamnă eliminarea părintelui care a devenit o amenințare pentru copii. Tu, în sufletul tău, chiar crezi că sunt o amenințare pentru Crew și, indiferent cât de mult mă doare acest gând al tău, faptul că îl iubești atât de mult îmi dă putere.

Când Crew și cu mine vom scăpa în sfârșit de aici te vom suna, într-o zi, și îți vom spune unde să găsești această scrisoare. După ce o vei citi, sper să găsești în tine puterea să mă ierți. Sper că vei găsi în tine puterea să te ierți.

Nu te învinovățesc pentru ceea ce mi-ai făcut. Ai fost un soț minunat până nu ai mai putut fi. Fără îndoială, ai fost cel mai bun tată din lume.

Te iubesc. Chiar și acum.

Verity

25

Scap scrisoarea pe podea.

Simt o durere în pântec și îl acopăr cu mâinile.

Nu era vinovată?

Nu vreau să cred nimic din ce am citit. Vreau să cred că Verity a fost crudă și a meritat ceea ce i-am făcut, dar nu mai sunt sigură.

O, Doamne. Și dacă este adevărat? Femeia asta și-a pierdut ficele și apoi soțul a încercat să o omoare și apoi... noi chiar am ucis-o.

Mă las pe spate și privesc fix scrisoarea, ca și cum ar fi o armă care are puterea de a distruge viața pe care am construit-o recent împreună cu Jeremy.

Atâtea gânduri îmi trec prin minte, încât îmi apăs fruntea cu mâinile, pentru că îmi plesnește capul de durere. *Jeremy știa despre manuscris?*

Oare îl citise deja, înainte să i-l dau? Oare m-a *mințit?*

Nu. El nu a negat niciodată că știa de existența lui. De fapt, acum, când mă gândesc la acel moment, cuvintele lui au fost: „Unde ai găsit asta?”.

E prea mult. Nu pot procesa tot ce a spus ea și tot ce s-a întâmplat. Mă holbez la scrisoare de atâta timp, încât am uitat unde mă aflu și că Jeremy și Crew sunt la parter și că, în orice moment, el poate veni să mă caute.

Mă aplec și culeg foile de jos. Ascund cuțitul și desenele înapoi în podea, apoi acopăr gaura cu bucata de parchet. Duc foile în baie și închid ușa după mine. Îngenunchez în fața toaletei și încep să rup fiecare filă în bucățele minuscule. Arunc o parte dintre hârtii în vasul de toaletă, apoi înghit cât mai multe bucăți de scrisoare pe care e scris numele lui Jeremy. Vreau să mă asigur că nimeni nu va citi vreodată niciun cuvânt din asta.

Jeremy nu s-ar ierta niciodată. *Niciodată*. Dacă ar afla că manuscrisul nu a fost real și că Verity nu a rănit-o niciodată pe Harper, nu ar fi în stare să supraviețuiască unui asemenea adevăr. Adevărul că și-a ucis soția nevinovată. Că *noi doi* i-am ucis soția nevinovată.

Desigur, dacă acesta *este* adevărul.

— Lowen?

Arunc restul de bucăți de hârtie în toaletă. Trag apa din nou tocmai când Jeremy bate la ușă.

— Ești bine? mă întreabă el.

Dau drumul la robinet și încerc să-mi țin vocea în frâu.

— Da. Mă spăl pe mâini.

Iau o gură de apă pentru a scăpa de uscăciunea din gât. Mă uit în oglindă și recunosc teroarea în ochii mei. Îi închid și încerc să o alung. Pe toată. Fiecare lucru groaznic la care am fost martoră în cei treizeci și doi de ani ai mei.

Noaptea în care am stat pe balustradă.

Ziua în care am văzut bărbatul zdrobit sub roata mașinii.

Manuscrisul.

Noaptea în care am văzut-o pe Verity stând în capul scărilor.

Noaptea în care Verity a murit în somn.

Le gonesc pe toate. Le înghit cum am înghițit bucățile de scrisoare.

Răsuflu o dată cu putere, apoi deschid ușa și îi zâmbesc lui Jeremy. El întinde mâna și mă mângâie pe cap.

— Ești bine?

Îmi înăbuș frica, vinovăția, tristețea. Le ascund dând convingător din cap.

— Sunt în regulă.

Jeremy îmi zâmbește.

— În regulă, îmi răspunde el calm, trecându-și degetele printre ale mele. Hai să plecăm de aici și să nu ne mai întoarcem niciodată.

Mă conduce de mână și nu-mi dă drumul până nu îmi deschide ușa și mă ajută să urc în Jeep. Pe măsură ce ne îndepărtăm, urmăresc cum casa se micșorează în oglinda retrovi-zoare până când, în sfârșit, dispare.

Jeremy se întinde peste scaun și îmi mângâie pântecul.

— Mai avem zece săptămâni!

Are o sclipire de emoție în privire. Una pe care știu că eu am reușit să o creez, chiar și după ce a trecut prin atâtea tragedii. Am adus lumină în întunericul lui și voi continua să fiu acea lumină, pentru a nu se rătăci niciodată în umbrele trecutului său.

El nu va ști niciodată ce știu eu. O să am grijă de asta. Voi duce acest secret cu mine în mormânt, fără ca Jeremy să-l afle vreodată.

Habar n-am ce să cred, așa că de ce să îi provoc și lui mai multă suferință? Verity ar fi putut scrie acea scrisoare ca o modalitate de a-și acoperi urmele. Ar fi putut fi un alt tip de manipulare a situației și a tuturor celor implicați.

Și chiar dacă Jeremy a fost cu adevărat motivul accidentului ei, nu îl pot judeca. El a crezut că Verity și-a ucis din răutate copilul. Nu îl pot judeca nici măcar pentru că, în cele din urmă, a reușit să o ucidă, când a aflat că l-a mințit în legătură cu boala ei. Orice părinte în situația lui ar fi făcut același lucru. *Ar fi trebuit să facă la fel.* Amândoi am crezut, în inimile noastre, că ea este o amenințare pentru Crew. Pentru noi.

Indiferent de modul în care privesc lucrurile, este clar că Verity a fost maestră în manipularea adevărului. Singura întrebare care rămâne este: care adevăr a fost manipulat, de fapt?

Sfârșit

Lowen este o scriitoare debutantă, cu mari dificultăți financiare. De aceea, când Jeremy, soțul celebrei autoare Verity Crawford, îi propune să completeze seria de romane pe care soția lui, grav vătămată într-un accident, nu mai este capabilă s-o ducă la bun sfârșit, Lowen nu poate să refuze oferta. Astfel, ajunge la reședința Crawford cu intenția de a sta câteva zile – atât cât să caute prin haoticul birou al lui Verity orice notițe și posibile schițe de care ar avea nevoie ca să înceapă să scrie următoarele romane. Dar, cu cât petrece mai mult timp împreună cu Jeremy, cu atât mai puțin se grăbește să plece.

În biroul soției, Lowen găsește un manuscris ascuns. O autobiografie conținând mărturii îngrozitoare, inclusiv adevărul din spatele evenimentelor care le-au distrus familia. Adevăr care, dacă i-ar ajunge la cunoștință lui Jeremy, l-ar zdrobi complet pe tatăl deja îndurerat. Lowen decide să păstreze secretul despre manuscris, îngăduindu-i lui Jeremy să continue să creadă că Verity este nevinovată. Însă, pe măsură ce sentimentele lui Lowen pentru tatăl și soțul devotat se adâncesc, ea începe să se întrebe dacă a nu-i dezvălui și lui ce-a aflat este în interesul ei.

„Captivantă și neașteptată. Imposibil s-o lași din mână.”
– **CLAIRE CONTRERAS**, autoarea bestsellerului
Caleidoscopul inimilor

„Aceasta nu e doar o carte, este o experiență viscerală.”
– **B.B. EASTON**

„Suspans la superlativ cu un autentic puls à la Colleen Hoover.”
– **TARRYN FISHER**

www.edituraepica.ro

ISBN 978-606-8754 78 9

